

RP 67/2016 rd

Regeringens proposition till riksdagen med förslag till lagar om ändring och temporär ändring av informationssamhällsbalken samt om ändring av lagen om anmälda organ för vissa produktgrupper

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

Syftet med propositionen är att förverkliga mål i enlighet med regeringsprogrammet för statsminister Juha Sipiläs regering för att främja konkurrenskraften och skapa en tillväxtmiljö för digital affärsverksamhet. Propositionen stöder också regeringens spetsprojekt bland annat genom att göra författningar smidigare och genom att möjliggöra införandet av en försökskultur.

I denna proposition föreslås det att informationssamhällsbalken ändras. Propositionen syftar bland annat till att genomföra radioutrustningsdirektivet. Syftet med direktivet är att säkerställa att den radioutrustning som tas i bruk och släpps ut på marknaden inom Europeiska unionens territorium är säker, använder radiospektrum på ett ändamålsenligt sätt och stöder en effektiv radiospektrumanvändning för att undvika skadliga störningar.

Enligt förslaget upphävs de bestämmelser i informationssamhällsbalken som överlappar bestämmelserna i Europeiska unionens förordning om nätneutralitet. Till lagen fogas samtidigt behövliga nationella bestämmelser om tillsynen över förordningen och om påföljder vid överträdelse av den. Bestämmelserna om radiokommunikationens konfidentialitet ändras temporärt så att rätten att behandla och dra nytta av avidentifierade förmedlingsuppgifter från radiokommunikation utvidgas. Samtidigt ska definitionen av förmedlingsuppgift ändras för radiokommunikationens del. Ändringarna ska genomföras som ett avgränsat försök, som gäller i fem år. Bestämmelser om den offentliga reglerade satellittjänsten fogas till informationssamhällsbalken. I lagen föreslås också några mindre ändringar, som föranleds av ändringsbehov som har upptäckts efter det att informationssamhällsbalken trädde i kraft. Dessa bestämmelser gäller i synnerhet regleringen av televisions- och radioverksamheten.

Dessutom föreslås det i propositionen ändringar av lagen om anmälda organ för vissa produktgrupper. Ändringarna gäller lagens tillämpningsområde, förhållandet till annan lagstiftning och de behöriga nationella myndigheterna.

Lagarna avses träda i kraft den 13 juni 2016.

INNEHÅLL

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL	1
INNEHÅLL	2
ALLMÅN MOTIVERING	4
1 INLEDNING.....	4
2 NULÄGE	4
2.1 Lagstiftning och praxis.....	4
2.2 Lagstiftningen i EU.....	11
2.3 Den internationella utvecklingen	20
2.4 Bedömning av nuläget	21
3 MÅLSÄTTNING OCH DE VIKTIGASTE FÖRSLAGEN.....	25
3.1 Målsättning	26
3.2 Alternativ	28
3.3 De viktigaste förslagen.....	29
4 PROPOSITIONENS KONSEKVENSER	33
4.1 Ekonomiska konsekvenser.....	33
4.2 Konsekvenser för konsumenterna.....	33
4.3 Konsekvenser för myndigheterna	34
4.4 Konsekvenser för verksamhetsutövarna	37
5 BEREDNINGEN AV PROPOSITIONEN	41
5.1 Inledning	41
5.2 Offentlig reglerad satellittjänst.....	41
5.3 Radioutrustningsdirektivet.....	42
5.4 Anmälda organ.....	43
5.5 Radio- och televisionsverksamhet	44
5.6 Rätten att begränsa användningen av ett abonnemang till mottagandet av annat än kommunikationstjänster.....	45
5.7 Myndigheternas rätt att få information	45
5.8 Övriga förslag	46
5.9 Kompletterande remissbehandling.....	46
5.10 Nätneutralitet.....	46
5.11 Radiokommunikationens konfidentialitet.....	47
5.12 Anmälda organ.....	47
6 SAMBAND MED ANDRA PROPOSITIONER.....	48
DETALJMOTIVERING	49
1 LAGFÖRSLAG	49
1.1 Lag om ändring av informations samhällsbalken	49
1.2 Lag om ändring av lagen om anmälda organ för vissa produktgrupper.....	76
2 IKRAFTTRÄDANDE	76
2.1 Informations samhällsbalken	76
2.2 Lag om ändring av lagen om anmälda organ för vissa produktgrupper.....	77
3.1 Näringsfrihet	77
3.2 Yttrandefrihet.....	78
3.3 Skydd för privatlivet och kommunikationens konfidentialitet.....	79
LAGFÖRSLAG	80
1. Lag om ändring och temporär ändring av informations samhällsbalken	80
2. Lag om ändring av lagen om anmälda organ för vissa produktgrupper.....	98
BILAGOR.....	100
PARALLELLTEXT	100
1. Lag om ändring och temporär ändring av informations samhällsbalken	100

RP 67/2016 rd

2. Lag om ändring av lagen om anmälda organ för vissa produktgrupper 130

ALLMÄN MOTIVERING

1 Inledning

Regeringspropositionens huvudsakliga innehåll gäller det nationella genomförandet av det direktiv om tillhandahållande på marknaden av radioutrustning som antogs av Europaparlamentet och rådet medan informationssamhällsbalken (917/2014) var under beredning. För att radioutrustningsdirektivet ska kunna genomföras nationellt krävs ändringar i synnerhet i 30 kap. i informationssamhällsbalken. Syftet med direktivet är att säkerställa att den radioutrustning som tas i bruk och släpps ut på marknaden inom Europeiska unionens (EU) territorium är säker, använder radiospektrum på ett ändamålsenligt sätt och stöder en effektiv radiospektrum-användning för att undvika skadliga störningar. Medlemsstaterna ska sätta i kraft bestämmelserna i radioutrustningsdirektivet nationellt och tillämpa dem från och med den 13 juni 2016.

I regeringspropositionen föreslås det att informationssamhällsbalken också ändras med anledning av Europaparlamentets och rådets förordning om nätneutralitet. Syftet med förordningen är att inom hela Europeiska unionen trygga användarnas och tjänsteleverantörernas möjligheter att via sin internetanslutningstjänst distribuera information och innehåll samt att använda och tillhandahålla applikationer och tjänster som de själva väljer. Förordningen är direkt tillämplig rätt i Finland. Genom den föreslagna lagen upphävs de nationella bestämmelser som gäller tryggnad av nätneutraliteten och som överlappar bestämmelser i förordningen. Dessutom utfärdas genom lagen behövliga, kompletterande nationella bestämmelser för genomförandet av och tillsynen över förordningen. När det gäller bestämmelserna om nätneutralitet ska förordningen tillämpas i medlemsstaterna från och med den 30 april 2016.

Det föreslås också i propositionen att det som ett avgränsat försök ska tas in ändringar i informationssamhällsbalkens bestämmelser gällande radiokommunikationens konfidentialitet. Syftet med försöket är att möjliggöra en ny sorts affärsverksamhet som bygger på behandling av avidentifierade förmedlingsuppgifter från radiokommunikation.

I regeringspropositionen föreslås det också att det till informationssamhällsbalken fogas bestämmelser om den offentliga reglerade satellittjänsten.

I propositionen föreslås också några mindre ändringar, som föranleds av sådana ändringsbehov som upptäcktes efter det att informationssamhällsbalken trädde i kraft. De här ändringarna gäller speciellt televisions- och radioverksamheten och konsumentskyddet.

Dessutom föreslås i propositionen att tillämpningsområdet för lagen om anmälda organ för vissa produktgrupper ändras genom att bedömningsorgan för radioutrustning tas in i den lagen.

2 Nuläge

2.1 Lagstiftning och praxis

Marknadskontroll av radioutrustning

När det gäller radioutrustning regleras överensstämmelsen med kraven och marknadskontrollen i huvudsak genom bestämmelserna i 30 kap. i informationssamhällsbalken, som trädde i kraft den 1 januari 2015, och genom kommunikationsministeriets förordning om bedömningsorgan för radio- och teleterminalutrustning (1162/2014) och Kommunikationsverkets tekniska föreskrifter, som utfärdats med stöd av lagen. Bestämmelserna i 30 kap. i informationssam-

RP 67/2016 rd

hällsbalken har överförts från lagen om radiofrekvenser och teleutrustningar (1015/2001). Genom bestämmelserna har Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/5/EG om radioutrustning och teleterminalutrustning och om ömsesidigt erkännande av utrustningens överensstämmelse genomförts nationellt.

Syftet med regleringen av utsläppande av radioutrustning på marknaden är att stödja en effektiv användning av radiofrekvenser och till denna del säkerställa att skadliga radiostörningar undviks. I informationssamhällsbalken omfattar produktregleringen av radio- och teleutrustning för närvarande också teleutrustning i det fasta nätet. Om elsäkerheten för teleutrustning föreskrivs det också i elsäkerhetslagen (410/1996) till den del som det inte föreskrivits om den i speciallagstiftningen.

Trots förebyggande åtgärder kan användningen av olika typer av radioutrustning orsaka störningar för andra användare av frekvenser. Kommunikationsverket har befogenheter att utreda konstaterade störningar och ingripa i dem för att säkerställa att den elektroniska kommunikationen och radiofrekvenserna är tillräckligt störningsfria.

I och med genomförandet av det radio- och teleterminaldirektiv som antogs år 1999 upprättades en gemensam rättslig ram för marknaden för radio- och teleterminalutrustning. Syftet med direktivet var att försöka skapa förutsättningar för fri rörlighet för radio- och teleutrustning på den inre marknaden och gemensamma förfaranden för bedömning av överensstämmelse med kraven fastställdes för tele- och radioutrustning. Detta har dock inte hindrat medlemsstaterna från att begränsa ibruktagandet av radioutrustning av skäl som hänför sig till en effektiv och ändamålsenlig radiospektrumanvändning, undvikande av skadliga störningar och frågor som gäller folkhälsan.

I informationssamhällsbalken krävs anmälan om utsläppande på marknaden av radioutrustning, om radioutrustningen fungerar på frekvenser som Kommunikationsverket anvisat för ett annat användningsändamål. I praktiken har kommissionen erbjudit de ekonomiska aktörerna möjligheten att anmäla om utsläppande på marknaden av radioutrustning på ett centraliserat sätt inom hela EU-området.

Anmälda organ

För närvarande finns bestämmelser om godkännande och anmälan av bedömningsorgan för radioutrustning i kap. 30 i informationssamhällsbalken, i kommunikationsministeriets förordning om bedömningsorgan för radio- och teleterminalutrustning, som utfärdats med stöd av informationssamhällsbalken, samt i arbets- och näringsministeriets anvisning om förfaranden för bedömning av överensstämmelse för anmälda organ i EU. Med stöd av 255 § i informationssamhällsbalken svarar Kommunikationsverket för att utse anmälda organ inom radioutrustningssektorn, men de anmälningar till kommissionen som gäller dem har på central nivå gjorts av arbets- och näringsministeriet.

I lagen om konstaterande av tillförlitligheten hos tjänster för bedömning av överensstämmelse med kraven (920/2005) föreskrivs det om ett nationellt ackrediteringssystem för bedömningsorgan. Enligt 255 § 2 mom. i informationssamhällsbalken är en förutsättning för att ett bedömningsorgan ska utses att sökanden till Kommunikationsverket lämnar ett ackrediteringsbeslut av en ackrediteringsenhet genom vilket det fastställs att organet är behörigt.

Televisions- och radioverksamhet

I 4, 5 och 6 kap. i informationssamhällsbalken finns bestämmelser om programkoncession för televisions- och radioverksamhet och bestämmelser som gäller radiotillstånd. Bestämmelser om kortvarig programkoncession som beviljas för digital televisions- och radioverksamhet finns i 28 § i informationssamhällsbalken. Enligt 1 mom. i paragrafen ska Kommunikationsverket bevilja programkoncession för kortvarig televisions- eller radioverksamhet i ett digitalt markbundet masskommunikationsnät utan sådan ledigförklaring som anges i 23 och 25 §. Efter en kortvarig koncession på tre månader ska aktören göra ett sändningsuppehåll inom samma hörbarhetsområde innan en ny kortvarig koncession beviljas. Med den här karensen har man velat förhindra sammanlänkning av radiotillstånd. För kortvariga behov av frekvenser reserveras så mycket kapacitet som användningsbehovet förutsätter och återstående kapacitet delas ut som varaktiga programkoncessioner för användning i näringsverksamhet.

I 32 § i informationssamhällsbalken föreskrivs det om återkallande av beviljade programkoncessioner för digital televisions- och radioverksamhet. Enligt 37 § 5 mom. tillämpas bestämmelserna i 32 § om återkallande av en programkoncession också på analog radioverksamhet. En programkoncession kan återkallas helt eller delvis, om koncessionshavaren upprepade gånger och allvarligt har brutit mot bestämmelserna i informationssamhällsbalken eller mot villkoren för den beviljade programkoncessionen. En programkoncession kan dessutom återkallas om koncessionshavaren inte längre med hänsyn till verksamhetens art och omfattning har tillräckliga ekonomiska resurser att uppfylla sina skyldigheter. Enligt 2 mom. i paragrafen är en förutsättning för återkallande dessutom att koncessionshavaren trots uppmaning inte inom en skälig tid om minst en månad rättar sitt förfarande eller återställer sina ekonomiska resurser till en tillfredsställande nivå.

Enligt 338 § kan Kommunikationsverket ålägga en verksamhetsutövare att avbryta televisionsverksamhet, om verksamhetsutövaren allvarligt och upprepade gånger bryter mot bestämmelserna i informationssamhällsbalken. Statsrådet får i sin tur bestämma att vidareändring av televisionsprogramutbud med ursprung utanför Finland ska avbrytas, om man i programutbudet bland annat gör sig skyldig till sådan hets mot folkgrupp som är straffbar enligt 11 kap. 10 § i strafflagen (39/1889).

I lagen om yttrandefrihet i masskommunikation (460/2003) utfärdas närmare bestämmelser om hur den i grundlagen tryggade yttrandefriheten utövas i masskommunikation. Enligt 1 § 2 mom. i den lagen får, när den lagen tillämpas, inga större intrång i kommunikationen göras än vad som är nödvändigt med hänsyn till yttrandefrihetens betydelse i en demokratisk rättsstat.

Enligt 34 § 2 mom. i informationssamhällsbalken får analog radioverksamhet som pågår i högst tre månader utövas utan programkoncession. Kommunikationsverket beviljar i enlighet med 40 § radiotillstånd för högst ett år åt gången för sådan radioverksamhet i liten skala som utövas på ett begränsat område. Kortvariga radiotillstånd har beviljats på olika håll i Finland bland annat under den tid som mässor, SRK:s sammarmöten, rallyn och liknande evenemang pågått.

Enligt 36 § får Kommunikationsverket bevilja sökande programkoncession om sökanden har betalat ansökningsavgift enligt 285 §, sökanden är solvent och har uppenbar förmåga att utöva regelbunden programverksamhet, det inte finns grundad anledning att misstänka att sökanden bryter mot bestämmelserna i informationssamhällsbalken och sökanden har lämnat in tillräcklig utredning om hur programdistributionen ska ordnas.

Enligt 95 § i informationssamhällsbalken fastställs de allmänna principerna för användning av frekvenser bland annat för koncessionspliktig digital televisions- och radioverksamhet och analog radioverksamhet genom förordning av statsrådet. Närmare tekniska detaljer finns i sin

RP 67/2016 rd

tur i de föreskrifter som Kommunikationsverket meddelat med stöd av 96 § i lagen. I dem föreskrivs det till exempel om sändnings- och mottagningsfrekvenser, kanalseparationer och sändningseffekter för radiomottagare som är avsedda att användas på radiofrekvenserna.

I 294 § i informationssamhällsbalken finns bestämmelser om tillsynsavgift för televisions- och radioverksamhet. Enligt 1 mom. 2 punkten är avgiften för utövare av annan än regional televisionsverksamhet 16 000 euro för varje koncessionsenligt televisionsprogramutbud, med undantag för parallellsändningar. Enligt 1 mom. 6 punkten är avgiften för utövare av radioverksamhet som är verksam endast i televisionsnät 8 000 euro för varje koncessionsenligt radioprogramutbud.

Nätneutralitet

Med nätneutralitet avses i allmänhet att en leverantör av internetaccesstjänster förmedlar trafiken för internetabonnemanget till användaren i princip oberoende av avsändarens eller mottagarens adress, innehållet, tillämpningen, tjänsten eller terminalutrustningen. I enlighet med principen om nätneutralitet får ett teleföretag som tillhandahåller internetaccesstjänster i princip inte begränsa trafiken till vissa adresser eller begränsa en viss typ av trafik.

I Finland har det redan länge funnits nationell lagstiftning för att garantera ett öppet internet och valfrihet för användarna. Den upphävda kommunikationsmarknadslagen (393/2003) innehöll en bestämmelse enligt vilken användaren hade rätt att fritt välja leverantör av innehållstjänster. I och med informationssamhällsbalken (917/2014), vars nya bestämmelser om användarnas rättigheter trädde i kraft den 1 juli 2015, stärktes och förtydligades denna lagstiftning ytterligare för att trygga nätneutraliteten i den föränderliga digitala verksamhetsmiljön. Abonnenternas och användarnas möjligheter att på marknaden välja internetabonnemang som motsvarar de egna behoven förbättrades, och samtidigt tryggades det att det alltid finns tillgång till abonnemang som gör det möjligt att mångsidigt använda olika tjänster och tillämpningar som behövs för dem.

Enligt regeringens proposition om informationssamhällsbalken (RP 221/2013 rd) ska användaren i avtalsvillkoren och annars ha tillgång till tillräckligt begriplig information om internetabonnemangets egenskaper som kan ha betydelse för användningen av tjänsterna och tillämpningarna, exempelvis om den faktiska överföringshastigheten och om abonnemangets eventuella begränsningar, för att användaren ska kunna välja ett för sina behov lämpligt abonnemang. Det ansågs också vara nödvändigt att genom lagstiftningen förtydliga på vilka grunder teleföretag kan begränsa nättrafiken. Dessutom bedömdes det vara nödvändigt att ge myndigheten möjlighet att ingripa, om det trots konkurrensen uppkommer en situation där användarna inte erbjuds tillräckligt obegränsade internetabonnemang.

Kommunikationsutskottet lämnade i samband med sitt betänkande om regeringens proposition om informationssamhällsbalken ett uttalande i vilket ställningen hos användarna av internet-tjänster underströks ytterligare. Enligt uttalandet förutsätter riksdagen att nätneutraliteten upprätthålls och att möjligheterna för användarna av internet-tjänster att utnyttja vilka internettillämpningar och internet-tjänster de vill, tryggas genom verkställigheten av informationssamhällsbalken.

Specialbestämmelser som gäller nätneutralitet och andra villkor, rättigheter och skyldigheter som hör till avtal om kommunikationstjänster finns i kap. 15 i informationssamhällsbalken.

RP 67/2016 rd

Enligt 110 § får en leverantör av internetaccess-tjänster inte begränsa abonnentens eller användarens möjligheter att använda internetaccess-tjänster, utom på i paragrafen särskilt definierade grunder. Listan med undantag är avsedd att vara uttömmande.

Enligt paragrafen får internetaccess-tjänsten i första hand begränsas för att oundgängligt trygga de i avtalet om kommunikationstjänsten på ett överskådligt och heltäckande sätt angivna internetaccess-tjänsternas kvalitet, variationsintervallet för överföringshastigheten eller andra viktiga egenskaper. I ett avtal kan man endast avtala om begränsningar inom de ramar som anges i 2 mom. i paragrafen. Detta innebär att begränsningarna ska genomföras på ett icke-diskriminerande sätt och de får inte begränsa en ändamålsenlig användning av internetaccess-tjänsterna, hindra eller begränsa abonnentens eller användarens möjligheter att använda de tillämpningar och tjänster som abonnenten eller användaren önskar eller dra ner internetaccess-tjänstens hastighet oskäligt mycket. I praktiken får inte begränsningar avse till exempel tjänster som konkurrerar med tjänster som tillhandahålls av en leverantör av internetaccess-tjänster. Eventuella avtalsbaserade begränsningar ska också anges så tydligt att konsumenterna kan förstå dem.

Utöver det som föreskrivs om avtalsbaserade begränsningar tillåts enligt paragrafen begränsning av internetaccess-tjänster också med stöd av en myndighets eller domstols beslut, för att värna om informationssäkerheten och undanröja störningar på det sätt som föreskrivs i 243, 272 och 273 § eller på ett med dem jämförbart sätt som avses någon annanstans i lag samt för att upprätthålla internetaccess-tjänsternas och övriga kommunikationstjänsters kvalitetskrav i enlighet med 243 och 244 §.

I paragrafen föreskrivs också att Kommunikationsverket får meddela närmare föreskrifter om hur begränsningar ska bedömas och hur de ska utnyttjas för att trygga internetaccess-tjänsternas användbarhet och kvalitet. Bestämmelsen gör det möjligt för Kommunikationsverket att ingripa i oskäliga begränsningar av trafiken som äventyrar internetaccess-tjänsternas kvalitet och användbarhet med avseende på användarna. I paragrafen föreskrivs det dessutom om Kommunikationsverkets rätt att meddela beslut som ålägger leverantörer av internetaccess-tjänster att vidta nödvändiga åtgärder eller att avhålla sig från att använda förfaranden och begränsningar som inte har genomförts på ett icke-diskriminerande sätt eller som kan begränsa en ändamålsenlig användning av internetaccess-tjänsterna, hindra eller begränsa abonnentens möjligheter att använda de tillämpningar och tjänster som abonnenten önskar eller dra ner internetaccess-tjänstens hastighet oskäligt mycket. I praktiken har Kommunikationsverket hittills inte behövt tillämpa bestämmelserna om nätneutralitet i informationssamhällsbalken och således inte heller utövat de rättigheter som nämns ovan.

I 108 § i informationssamhällsbalken föreskrivs det närmare om formen och innehållskraven för avtal för kommunikationstjänster. När det gäller tryggande av nätneutraliteten är 2 mom. 2 punkten i paragrafen särskilt viktig. Enligt den ska även variationsintervallet för överföringshastigheten nämnas i avtal för kommunikationstjänster när det är fråga om internetaccess-tjänster. En motsvarande bestämmelse fanns redan i den upphävda kommunikationsmarknadslagen och den ansågs viktig för att fastställa innehållet i internetaccess-tjänsterna tillräckligt detaljerat och i och med detta göra det lättare att visa på eventuella fel i en tjänst.

Kommunikationsverket har i sitt ställningstagande som publicerades år 2011 dragit upp riktlinjer för hur bestämmelsen om angivande av variationsintervall ska tolkas. I ställningstagandet ges riktlinjer för hur variationsintervallet ska anges i avtal och för hur breda variationsintervall som kan anses vara rimliga ur konsumentkundernas synvinkel. Enligt ställningstagandet kan variationsintervallet anges antingen som ett medeltal eller som entydiga övre och

RP 67/2016 rd

nedre gränser. Teleföretagen har vanligen använt sig av det senare sättet att ange variationsintervall i sina kundavtal.

I 42 kap. i informationssamhällsbalken föreskrivs det om Kommunikationsverkets befogenheter när det gäller tillsynsbeslut och tvångsmedel. Enligt 330 § kan Kommunikationsverket när det sköter uppgifter enligt informationssamhällsbalken, inklusive tillsyn över att nätneutraliteten iakttas, meddela den som bryter mot lagen eller mot bestämmelser som utfärdats eller föreskrifter, beslut eller tillståndsvillkor som meddelats med stöd av lagen en anmärkning samt ålägga denne att inom en skälig tid avhjälpa sitt fel eller sin försummelse.

Enligt 332 § kan ett sådant åläggande förenas med vite eller med hot om att verksamheten avbryts eller att den försummade åtgärden vidtas på den försumliges bekostnad.

I 336 § i lagen föreskrivs det om Kommunikationsverkets rätt att förbjuda oskäliga avtalsvillkor och möjlighet att förena förbudsbeslut med vite som döms ut av marknadsdomstolen.

I 340 § föreskrivs det om Kommunikationsverkets rätt att förbjuda ett teleföretag att utöva televerksamhet helt eller delvis om teleföretaget trots ovannämnda påföljder allvarligt och på ett väsentligt sätt bryter mot eller försummar att iaktta bestämmelser i informationssamhällsbalken eller föreskrifter eller beslut som meddelats med stöd av den.

Radiokommunikationens konfidentialitet

I 136 § i informationssamhällsbalken föreskrivs det om kommunikationens och förmedlingsuppgifternas konfidentialitet. Enligt paragrafen får en kommunikationspart behandla sina egna elektroniska meddelanden och förmedlingsuppgifter om dem, om inte något annat föreskrivs i lag. Detta innebär att också radiokommunikation och förmedlingsuppgifter från den i regel är konfidentiella. Med förmedlingsuppgifter från radiokommunikation avses enligt 3 § 40 punkten i informationssamhällsbalken uppgifter om en radiostations identifieringssignal, radiosändarens typ eller användare samt om radiosändningens starttid, varaktighet och utsändningsplats.

Ett undantag från denna huvudregel är att radiokommunikation som är avsedd för allmän mottagning och dess förmedlingsuppgifter enligt 136 § 2 mom. får behandlas av andra än kommunikationsparterna, om inte något annat föreskrivs i lag. Som sådan radiokommunikation betraktas till exempel sändningar av televisions- och radioprogramutbud och radiokommunikation på allmän anropskanal. Det finns inga andra särskilda bestämmelser om behandlingen av radiokommunikation eller dess förmedlingsuppgifter.

Andra elektroniska meddelanden och förmedlingsuppgifter får behandlas med kommunikationsparternas samtycke eller om så föreskrivs i lag. Dessutom föreskrivs i 136 § om det så kallade förbudet mot utnyttjande, det vill säga att det är förbjudet att röja eller utnyttja sådana konfidentiella meddelanden eller förmedlingsuppgifter som inte varit avsedda för den som tagit emot meddelandet.

I 142 § i informationssamhällsbalken föreskrivs om kommunikationsförmedlares rätt att med hjälp av informationsteknik behandla förmedlingsuppgifter för statistisk analys. En förutsättning för behandlingen är att analysen inte annars kan utföras utan oskäligt besvär och att enskilda fysiska personer inte kan identifieras i analysen. Det är endast kommunikationsförmedlaren som har rätt till detta, med andra ord teleföretag, sammanslutningsabonnenter och sådana andra aktörer som förmedlar elektronisk kommunikation för andra än personliga eller med sådana jämförbara sedvanliga privata ändamål.

RP 67/2016 rd

Enligt 160 § i informationssamhällsbalken får lokaliseringssuppgifter och andra uppgifter som gäller teleterminalutrustnings lokalisering behandlas för tillhandahållande och utnyttjande av mervärdestjänster, om den abonnent eller användare som uppgifterna gäller har gett sitt samtycke till det. På grund av radiokommunikationens karaktär är det inte alltid möjligt att få ett samtycke och därmed erbjuds användaren inte heller sådana tilläggstjänster som avses i 160 §.

Offentlig reglerad satellittjänst

Den offentliga reglerade satellittjänsten (PRS, Public Regulated Service, nedan satellittjänsten) är en europeisk, krypterad satellitfunktion. Den erbjuder data för positions- och tidsbestämning och bygger på satellitnavigeringssystemet Galileo.

Avsikten är att Galileosystemet ska fungera parallellt med Förenta staternas satellitnavigeringssystem GPS och Rysslands satellitnavigeringssystem Glonass då det är klart. GPS och Glonass har använts under många år. Även i Kina, Japan och Indien har man konstruerat egna system.

I Europa fattades beslutet om att konstruera Galileosystemet vid millenniets början. Just nu pågår installationsfasen och den är planerad att pågå till den 31 december 2020. Det är meningen att satellittjänsten ska fungera i sin helhet efter detta.

Galileosystemet bygger på Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1285/2013 av den 11 december 2013 om uppbyggnad och drift av de europeiska satellitnavigeringssystemen och om upphävande av rådets förordning (EG) nr 876/2002 och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 683/2008, nedan *Galileoförordningen*. Europaparlamentets och rådets beslut nr 1104/2011/EU av den 25 oktober 2011 om närmare föreskrifter för tillträde till den offentliga reglerade tjänst som erbjuds via det globala system för satellitnavigering som inrättats genom Galileoprogrammet, nedan *PRS-beslutet*, har antagits med stöd av den tidigare förordningen (EG) nr 876/2002. PRS-beslutet gäller tillhandahållande av satellittjänster. Både PRS-beslutet och Galileoförordningen är direkt tillämplig rätt i medlemsstaterna.

I artikel 8.2 i PRS-beslutet ges Europeiska kommissionen befogenhet att anta delegerade akter när det gäller antagande av vissa minimistandarder för satellittjänstverksamheten. De härakterna kan också ändras vid behov för att ta hänsyn till utvecklingen av Galileoprogrammet, särskilt vad gäller teknik och ändrade säkerhetsbehov. De gemensamma minimistandarderna (CMS, Common Minimum Standards), som utfärdats med stöd av artikel 8, antogs den 2 december 2015 och de är efter ikraftträdandet direkt tillämplig rätt i medlemsstaterna.

Enligt artikel 5.1 a i PRS-beslutet ska varje medlemsstat som använder satellittjänsten utse en behörig PRS-myndighet. Kommunikationsministeriet utsåg den 11 november 2014 Kommunikationsverket till behörig PRS-myndighet.

Det finns för närvarande inga uttryckliga nationella bestämmelser om satellittjänsterna med undantag av 250 § i informationssamhällsbalken, i vilken det föreskrivs om myndighetsnät. Enligt regeringens proposition om informationssamhällsbalken (RP 221/2013 rd) avses med myndighetsnät i 250 § 1 mom. även den offentliga reglerade tjänsten för satellitnavigeringssystemet Galileo.

Enligt artikel 4 i PRS-beslutet ska varje fysisk och juridisk person som hanterar säkerhets-skyddsklassificerade EU-uppgifter rörande satellittjänsten följa rådets beslut om säkerhetsbestämmelser för skydd av säkerhetsskyddsklassificerade EU-uppgifter (2013/488/EU).

RP 67/2016 rd

Rådets beslut om säkerhetsbestämmelser är en sådan internationell förpliktelse som gäller informationssäkerhet som avses i 2 § i lagen om internationella förpliktelser som gäller informationssäkerhet (588/2004) och säkerhetsskyddsklassificerade EU-uppgifter är sådant särskilt känsligt informationsmaterial som avses i den lagen. Enligt 6 § i den lagen ska särskilt känsligt informationsmaterial sekretessbeläggas, om inte annat följer av en internationell förpliktelse som gäller informationssäkerhet. Enligt 1 § tillämpas lagen bland annat på myndigheter samt på näringsidkare och deras anställda i sådana fall då näringsidkaren är part i ett säkerhetsklassificerat avtal. Således följer man i Finland minimistandarderna och de grundläggande principerna för säkerhetsbestämmelserna då man behandlar säkerhetsskyddsklassificerade EU-uppgifter. Kravet i PRS-beslutet om att säkerhetsbestämmelserna ska följas finns således redan i den gällande lagstiftningen i Finland.

I artikel 15 krävs att medlemsstaterna fastställer sanktioner som gäller överträdelse av de nationella bestämmelserna om satellittjänsten. Sanktionerna ska vara effektiva, proportionella och avskräckande.

Kommunikationsverket har tillsyn över efterlevnaden av informationssamhällsbalken och de bestämmelser och beslut som utfärdats med stöd av den, om inte något annat föreskrivs. Kommunikationsverket kan med stöd av 330, 331 och 332 § i informationssamhällsbalken meddela en anmärkning, ålägga någon att avhjälpa fel eller försummelse, avbryta verksamhet som orsakar fara eller allvarlig olägenhet samt förelägga vite. I 347 § i informationssamhällsbalken föreskrivs det om avkodningssystemsförseelse och i 348 § om teletrustningsförseelse.

I 38 kap. i strafflagen behandlas informations- och kommunikationsbrott. De utgörs bland annat av sekretessbrott, kränkning av kommunikationshemlighet, störande av post- och teletrafik, systemstörning, dataintrång och avkodningssystemsbrott. I 28 kap. i strafflagen finns bestämmelser om stöld och olovligt brukande och i 46 kap. om smuggling.

De gällande bestämmelserna i informationssamhällsbalken och strafflagen kan anses vara tillräckligt täckande med avseende på missbruk och brott i samband med satellitpositioneringstjänsten. Således finns det inget behov av att föreskriva om påföljder separat.

Övriga ändringar

I 315 § i informationssamhällsbalken föreskrivs det om myndigheternas allmänna rätt att få information. Enligt paragrafen har de myndigheter som övervakar efterlevnaden av bestämmelserna, när de utför uppgifter enligt informationssamhällsbalken, rätt att få den information de behöver för skötseln av uppgifterna av dem vilkas rättigheter och skyldigheter informationssamhällsbalken gäller och av aktörer som handlar för deras räkning. Informationen ska lämnas ut utan dröjsmål, i den form som myndigheten begärt och avgiftsfritt.

I 342 § i informationssamhällsbalken finns bestämmelser om omprövning. I bestämmelsen anges de beslut av Kommunikationsverket för vilka man som primärt rättsmedel får begära omprövning hos Kommunikationsverket.

2.2 Lagstiftningen i EU

Radioutrustningsdirektivet

Europaparlamentet och rådet antog den 16 april 2014 direktiv 2014/53/EU om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning om tillhandahållande på marknaden av radioutrustning och om upphävande av direktiv 1999/5/EG, nedan *radioutrustningsdirektivet*. Radioutrustningsdi-

RP 67/2016 rd

rektivet är ett led i den omfattande reform av produktregleringen som genomförs inom Europeiska unionen, vilket innebär att tio direktiv harmoniseras med Europaparlamentets och rådets beslut nr 768/2008/EG om en gemensam ram för saluföring av produkter och upphävande av rådets beslut 93/465/EEG, nedan *NLF-beslutet* (New Legislative Framework).

I det nya direktivet preciseras de väsentliga krav som utgår från en effektiv och störningsfri radiospektrumanvändning samt från andra aspekter av skyddet i allmänhetens intresse och som den radioutrustning som ska släppas ut på marknaden ska uppfylla. När det gäller de väsentliga kraven på elsäkerhet och elektromagnetisk kompatibilitet för radioutrustning hänvisas i radioutrustningsdirektivet för elsäkerhetens del direkt till Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/35/EU, som gäller tillhandahållande på marknaden, och Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/30/EU om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning om elektromagnetisk kompatibilitet. Därmed ska också de här två ramregleringarna som gäller elutrustning tillämpas på radioutrustning i fråga om de väsentliga kraven.

Direktiven 2014/30/EU och 2014/35/EU ska genomföras nationellt genom den nya elsäkerhetslagen, som ska träda i kraft år 2016. I elsäkerhetslagen är Säkerhets- och kemikalieverket TUKES utsedd till ansvarig myndighet. Arbets- och näringsministeriet bereder elsäkerhetslagen. Arbets- och näringsministeriet svarar också för den allmänna produktsäkerhetslagstiftningen. Nationellt tillämpas konsument säkerhetslagen (920/2011) på varor och tjänster som tillhandahålls konsumenterna. TUKES är tillsynsmyndighet för konsument säkerhetslagen. Konsument säkerhetslagen är en allmän lag som vid behov även tillämpas på radioutrustning som tillhandahålls konsumenterna, om den speciallagstiftning som gäller radioutrustning inte täcker alla säkerhetsaspekter.

De väsentliga kraven på radioutrustning har kompletterats med en förteckning i nio punkter med ytterligare krav som radioutrustning som hör till en viss klass ska uppfylla. Kraven gäller bland annat radioutrustningens samverkan med andra tillbehör, stödjande av en effektiv användning av nätresurserna, skyddande av personlig integritet och funktioner som stöder skyddet mot bedrägerier, beaktande av användare med funktionshinder, tillgång till larmtjänster samt visande av att kombinationen av radioutrustning och laddningsbar programvara överensstämmer. Europeiska kommissionen har getts befogenhet att anta genomförandeakter, genom vilka det preciseras på vilka radioutrustningsklasser de ytterligare kraven ska tillämpas.

Teleutrustning i det fasta nätet faller utanför tillämpningsområdet för radioutrustningsdirektivet, eftersom de väsentliga krav som hör samman med den, det vill säga skyddande av hälsa, säkerhet och egendom och en adekvat nivå av elektromagnetisk kompatibilitet, som sig bör omfattas av det direktiv som gäller tillhandahållande på marknaden och direktivet om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning om elektromagnetisk kompatibilitet. Avsikten är att de här direktiven ska genomföras nationellt genom elsäkerhetslagen.

Mottagare, såsom mottagare för television och ljudradio, omfattas däremot av marknadsregleringen av radioutrustning. Mottagare medför inte själva någon risk för störningar, men för att främja en effektiv användning av radiospektrumet är också mottagarnas funktionalitet och störningsökänslighet viktiga.

Enligt artikel 7 i radioutrustningsdirektivet får medlemsstaterna införa ytterligare krav för ibruktagande eller användning av radioutrustning av skäl som hänför sig till en ändamålsenlig och effektiv radiospektrumanvändning, undvikande av skadlig störning, undvikande av elektromagnetisk störning eller till folkhälsan. Detta begränsar dock inte medlemsstaternas skyldigheter enligt beslut nr 676/2002/EG (radiospektrumbeslutet) och de villkor som är

RP 67/2016 rd

knutna till auktorisation för användning av frekvenser i enlighet med unionslagstiftningen, i synnerhet enligt artikel 9.3 och 9.4 i direktiv 2002/21/EG (ramdirektivet).

Enligt radioutrustningsdirektivet ska alla medlemsstater senast den 12 juni 2016 anta och offentliggöra de lagar, förordningar och administrativa föreskrifter som är nödvändiga för att följa detta direktiv. Medlemsstaterna ska tillämpa dessa bestämmelser från och med den 13 juni 2016.

Som ett undantag från detta konstateras i övergångsbestämmelserna för radioutrustningsdirektivet att medlemsstaterna inte får hindra tillhandahållande på marknaden eller ibruktagande av radioutrustning som överensstämmer med relevant unionslagstiftning om harmonisering före den 13 juni 2016 och som släppts ut på marknaden före den 13 juni 2017.

Europeiska unionens allmänna produktlagstiftningsram

Europeiska unionens produktlagstiftning håller för närvarande på att genomgå en övergripande reform. Reformen sker stegvis och den kommer uppskattningsvis att ha omfattande inverkan på den lagstiftning som gäller produktsäkerhet och marknadskontroll.

Med hjälp av den nya lagstiftningsramen för EU:s produktreglering (NLF) strävar man efter att främja en enhetlig och effektiv produktreglering för att eliminera handelshinder samt främja människors hälsa och säkerhet samt miljöskyddet. Den nya lagstiftningsramen grundar sig på två rättsakter: Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 765/2008 om krav för ackreditering och marknadskontroll i samband med saluföring av produkter och upphävande av förordning (EEG) nr 339/93, nedan *NLF-förordningen*, samt det ovannämnda NLF-beslutet. I rättsakterna definieras de centrala begrepp och principer som den sektorspecifika produktregleringen bygger på och i enlighet med vilka regleringen ska utvecklas.

NLF-förordningen innehåller bestämmelser om ackreditering och kontroll av produkter från tredjeländer och fastställer ramarna för regleringen av CE-märkning. I NLF-förordningen förpliktas även medlemsstaterna att vidta lagstiftningsåtgärder och andra åtgärder för att ordna tillräcklig marknadskontroll. NLF-beslutet befäster EU:s gemensamma ram med allmänna principer för den harmoniserade gemenskapslagstiftningen om saluföring av produkter. Denna ram består av sådana bestämmelser som allmänt används inom EU:s produktlagstiftning (till exempel definitioner, bestämmelser om näringsutövarnas skyldigheter, anmälda organ, skyddsmekanismer och förfaranden för bedömning av produkters överensstämmelse med kraven), med hjälp av vilka man strävar efter att förbättra säkerheten i fråga om de produkter som finns på marknaden. I den nya lagstiftningsramen åläggs verksamhetsutövarna skyldigheter som effektiviserar verkställigheten av och tillsynen över produktlagstiftningen. I NLF-beslutet beskrivs alternativa sätt att visa att en produkt överensstämmer med kraven. NLF-beslutet innehåller anvisningar för lagstiftaren som ska iakttas då ny sektorspecifik lagstiftning utarbetas.

Det reformprojekt som pågår inom Europeiska unionen harmoniserar och förtydligar produkternas överensstämmelse med kraven och deras säkerhet samt regleringen av produkternas marknadskontroll. Europeiska kommissionen lade den 21 november 2011 fram nio förslag till Europaparlamentets och rådets produktdirektiv, det s.k. "Alignment Package", nedan *direktivpaketet*. Direktivförslagen har harmoniserats med NLF-beslutet. Detta innebär att direktivförslagen har likadan lagstiftningsystematik och många likheter när det gäller strukturen, artiklarna och terminologin. Till skillnad från de övriga direktiven i direktivpaketet, som antogs den 26 februari 2014, antogs pyroteknikdirektivet redan den 12 juni 2013 och publicerades i Europeiska unionens officiella tidning den 28 juni 2013. De övriga direktiven som hör till paketet trädde i kraft den 18 april 2014 och börjar tillämpas nationellt den 20 april 2016.

RP 67/2016 rd

För fri rörlighet för radioutrustning på den inre marknaden krävs också en ny typ av marknadsreglering. I samband med att bestämmelserna om radioutrustning omarbetades beslöt man att upphäva radio- och teleterminaldirektivet från år 1999 och ersätta det med ny lagstiftning. Europeiska kommissionen lade fram ett förslag till radioutrustningsdirektiv den 17 oktober 2012. Radioutrustningsdirektivet antogs den 16 april 2014 och publicerades i Europeiska unionens officiella tidning den 22 maj 2014. Direktivet börjar tillämpas nationellt den 13 juni 2016. I radioutrustningsdirektivet har NLF-förordningen beaktats och direktivet har utökats med sådana ärendehelheter som behandlas i NLF-beslutet. Genom omarbetandet av direktivet och de tillägg som gjorts med stöd av NLF-beslutet har man också strävat efter att harmonisera direktivets innehåll och struktur med de övriga produktdirektiven. I radioutrustningsdirektivet preciseras olika verksamhetsutövarers (tillverkare, importörer och distributörer) ansvar och skyldigheter, anmälan av organ för bedömning av överensstämmelse, förfaranden för bedömning av överensstämmelse för radioutrustning samt artiklar som gäller förfaranden vid marknadskontroll.

I februari 2013 lade Europeiska kommissionen dessutom fram förslag till produktsäkerhetsförordning och marknadskontrollförordning som en del av paketet om produktsäkerhet och marknadskontroll.

Syftet är att förbättra säkerheten för varor avsedda för konsumenter på den inre marknaden och att effektivisera marknadskontrollen beträffande andra produkter än livsmedel. I förslaget slås reglerna om marknadskontroll samman. De anges för närvarande inom ramen för de produktsektorspecifika harmoniseringsbestämmelserna. Förslaget bedöms ha omfattande konsekvenser för den lagstiftning som gäller produktsäkerhet och marknadskontroll. Behandlingen av EU:s paket om produktsäkerhet och marknadskontroll har dock stannat av och för tillfället är inga ändringar i situationen i sikte.

Bestämmelser om marknadskontroll finns dessutom i direktivet om allmän produktsäkerhet (2001/95/EG).

Anmälda organ

De anmälda organen inom radioutrustningssektorn fanns med då den regeringsproposition med förslag till lag om anmälda organ för vissa produktgrupper som beretts av arbets- och näringsministeriet var ute på remiss. På grund av att bestämmelserna om de anmälda organen inom radioutrustningssektorn ska genomföras vid en annan tidpunkt beslöt man att utelämna dem från den slutliga propositionen som beretts av arbets- och näringsministeriet. Bestämmelser om godkännande och anmälan av bedömningsorgan för radioutrustning finns i kapitel IV i radioutrustningsdirektivet och de är till sitt innehåll överensstämmande med de andra bestämmelserna i de produktdirektiv som ska genomföras genom den lagen. Därför ska tillämpningsområdet för lagen om anmälda organ för vissa produktgrupper genom detta ändringsförslag utvidgas till att gälla också bedömningsorgan för radioutrustning i enlighet med arbets- och näringsministeriets ursprungliga förslag.

I artikel 23 i radioutrustningsdirektivet föreskrivs det att medlemsstaterna ska utse en anmälande myndighet. Enligt artikel 23.2 får medlemsstaterna bestämma att den bedömning och kontroll som avses i punkt 1 ska utföras av ett nationellt ackrediteringsorgan i den betydelse som anges i och i enlighet med förordning (EG) nr 765/2008. Ackrediteringsorganet måste vara nationellt, vilket innebär att intyg av ett annat ackrediteringsorgan inte längre kommer på fråga.

RP 67/2016 rd

I artikel 24 i radioutrustningsdirektivet fastställs krav på de anmälade myndigheterna och i artikel 25 föreskrivs det om de anmälade myndigheternas informationskyldighet.

I artikel 26 anges krav på de anmälda organen, artikel 27 gäller presumtion om överensstämmelse för anmälda organ och artikel 28 gäller dotterbolag och underentreprenörer till anmälda organ. I artikel 34 behandlas de anmälda organens skyldigheter och dessa täcks delvis av lagen om anmälda organ. Avsikten är att de till övriga delar ska täckas av sektorspecifika författningar, till exempel ska de föreslagna ändringarna i 30 kap. i informationssamhällsbalken innefatta skyldigheterna när det gäller radioutrustning. Artikel 36 gäller de anmälda organens informationskyldighet, artikel 37 utbyte av erfarenheter om riktlinjerna för anmälan och artikel 38 samordning av anmälda organ, inklusive de anmälda organens skyldighet att delta i en sektorspecifik grupp för samordning och samarbete.

Enligt artikel 29.1 ska organet för bedömning lämna in en ansökan om anmälan till den anmälade myndigheten i den medlemsstat där det är etablerat. Enligt artikel 29.2 ska ansökan åtföljas av ett ackrediteringsintyg som utfärdats av ett nationellt ackrediteringsorgan.

Till skillnad från tidigare nationella bestämmelser tillåts i artikel 29.3 – på samma sätt som i andra direktiv som harmoniserats med NLF – alternativet att den sökande i stället för ett ackrediteringsintyg kan ge den anmälade myndigheten alla underlag som krävs för kontroll, erkännande och övervakning av att det uppfyller kraven i artikel 26.

Artikel 30 i radioutrustningsdirektivet gäller sådant anmälningsförfarande som nationella myndigheter svarar för, artikel 32 ändringar i anmälningarna och artikel 33 ifrågasättande av de anmälda organens kompetens. Om det anmälda organets kompetens inte ifrågasätts, får det anmälda organet ett identifikationsnummer av kommissionen enligt artikel 31 och det tas med i den förteckning som kommissionen ska offentliggöra enligt direktivet.

Televisions- och radioverksamhet

Televisions- och radioverksamhet regleras i huvudsak i 4, 5, 25, 26 och 27 kap. i informationssamhällsbalken. Där finns det bland annat bestämmelser om programkoncessioner och om audiovisuellt innehåll och tjänster. Av dessa bygger i synnerhet bestämmelserna i 25 och 26 kap. på Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/13/EU om samordning av vissa bestämmelser som fastställs i medlemsstaternas lagar och andra författningar om tillhandahållande av audiovisuella medietjänster, nedan *direktivet om audiovisuella medietjänster*. Enligt direktivet ska medlemsstaterna säkerställa fri mottagning och ska inte begränsa vidaresändning inom sina territorier av audiovisuella medietjänster från andra medlemsstater av skäl som hör under områden som samordnas av detta direktiv. Medlemsstaterna får dock, när det gäller tv-sändningar, tillfälligt göra undantag från det som nämns ovan till exempel då en tv-sändning som kommer från en annan medlemsstat exempelvis uppenbarligen, allvarligt och grovt överträder artikel 6. Enligt artikeln ska medlemsstaterna säkerställa att audiovisuella medietjänster som tillhandahålls av medietjänstföretag under deras jurisdiktion inte innehåller något som uppammar hat, grundat på ras, kön, religion eller nationalitet.

Förordningen om den inre marknaden för elektronisk kommunikation

Europaparlamentet och rådet antog den 25 november 2015 förordning (EU) 2015/2120 om åtgärder rörande en öppen internetanslutning och om ändring av direktiv 2002/22/EG om samhällsomfattande tjänster och användares rättigheter avseende elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster och förordning (EU) nr 531/2012 om roaming i allmänna mobilnät i unionen, nedan *förordningen om den inre marknaden för elektronisk kommunikation*.

RP 67/2016 rd

Syftet med förordningen är att fastställa gemensamma regler för att säkerställa lika och icke-diskriminerande behandling av trafik vid tillhandahållandet av internetanslutningstjänster och därtill kopplade rättigheter för slutanvändare.

Bestämmelserna i förordningen är i många avseenden utformade på principnivå och de kan inte tolkas entydigt. Enligt artikel 5.3 ska Organet för europeiska regleringsmyndigheter för elektronisk kommunikation, Berec, utfärda riktlinjer för uppfyllandet av de nationella regleringsmyndigheternas skyldigheter som anges i förordningen. De nationella myndigheterna ska beakta riktlinjerna så noggrant som möjligt då förordningen tillämpas. Berec ska utfärda riktlinjerna senast i augusti 2016.

Förordningen ska framför allt tillämpas på utbudet av internetanslutningstjänster. Med internetanslutningstjänst avses enligt artikel 2 en allmänt tillgänglig elektronisk kommunikationstjänst som erbjuder anslutning till internet, och därigenom möjlighet till anslutning mellan praktiskt taget alla ändpunkter på internet, oberoende av vilken nätteknik och terminalutrustning som används. Fastän definitionen i förordningen är mer detaljerad än motsvarande definition av internetaccessstjänst i 3 § i informationssamhällsbalken, bedöms förordningen i princip vara tillämplig på likadana tjänster som de i den gällande bestämmelsen om nätneutralitet i informationssamhällsbalken. Det exakta tillämpningsområdet för förordningen bestäms emellertid först genom Berecs tillämpningsanvisningar.

I förordningen föreskrivs det om en förhållandevis sträng princip för nätneutralitet. Enligt artikel 3 i förordningen är utgångspunkten att leverantörer av internetanslutningstjänster ska behandla all internettrafik på samma sätt och att slutanvändarna ska ha möjlighet att använda, distribuera och tillhandahålla all information, allt innehåll och alla applikationer och tjänster de vill.

Förordningen ger teleföretag rätt att med kunden ingå avtal om internetanslutningens kvalitetsnivå. I artikel 3.2 i förordningen nämns pris, datavolymer och datahastighet som exempel på sådana kommersiella och tekniska egenskaper för internetanslutningstjänster om vilka slutanvändare och leverantörer av internetanslutningstjänster kan komma överens, men listan är inte uttömmande. Enligt samma punkt får sådana affärsmetoder som tillämpas av leverantörer av internetanslutningstjänster ändå inte begränsa utövandet av slutanvändares rätt att via sin internetanslutningstjänst ha tillgång till och distribuera information och innehåll och använda och tillhandahålla applikationer och tjänster efter eget val. I ingressen i förordningen konstateras särskilt att nationella regleringsmyndigheter och andra behöriga myndigheter bör ges befogenhet att ingripa mot överenskommelser eller affärsmetoder som på grund av sin omfattning leder till situationer där slutanvändarnas val i praktiken begränsas väsentligt. I sådana avtalsituationer ska man fortsättningsvis i normal ordning också kunna tillämpa EU:s allmänna konkurrensregler.

Förordningen tillåter att teleföretag utövar rimlig trafikstyrning. Enligt artikel 3 i förordningen ska trafikstyrningsåtgärder dock vara öppna, icke-diskriminerande och proportionella, och de ska inte grundas på kommersiella överväganden utan på tekniska krav på trafikens kvalitet. Åtgärderna får inte övervaka det specifika innehållet och får inte bibehållas längre än vad som är nödvändigt.

Utgångspunkten i förordningen är att förbjuda sådana trafikstyrningsmetoder som går utöver rimliga trafikstyrningsåtgärder genom att blockera, sakta ned, ändra, begränsa, störa, försämra eller diskriminera specifikt innehåll, specifika applikationer eller tjänster eller specifika kategorier av dessa för användare av internetanslutningstjänster. Det är dock möjligt att begränsa

internettrafiken i de särskilda undantagsfall som förtecknas i artikel 3. Förteckningen är avsedd att vara uttömmande.

Begränsningar i trafiken är i första hand tillåtna i enlighet med Europeiska unionens lagstiftning eller med den förenlig nationell lagstiftning eller myndighetsåtgärder som genomför dessa. Enligt förordningen kan sådan lagstiftning bland annat röra straffrätt och kräva till exempel blockering av specifikt innehåll eller specifika applikationer eller tjänster. Sådana beslut som meddelats för att genomföra eller tillämpa sådan lagstiftning kan vara till exempel rättsliga avgöranden, beslut från myndigheter med relevanta befogenheter om att blockera olagligt innehåll eller andra åtgärder som garanterar efterlevnad av lagstiftningen. I förordningen föreskrivs det ingenting om innehållets, applikationernas eller tjänsternas laglighet och inte heller om lagligheten för förfaranden, krav och garantier med anknytning till dessa.

Begränsningar i internetanslutningens trafik är enligt förordningen tillåtna också när de är nödvändiga för att skydda kommunikationsnätets integritet och garantera dess säkerhet. I bestämmelsen hänvisas exempelvis till situationer där man förhindrar it-angrepp som sker genom spridning av sabotageprogram eller stöld av slutanvändarnas identitet som sker genom användandet av spionprogram.

Förordningen tillåter sådan begränsning av trafiken som går utöver rimliga trafikstyrningsåtgärder också när det är nödvändigt för att förhindra överbelastning av nätet. En förutsättning för sådana trafikstyrningsåtgärder är att likvärdiga kategorier av trafik behandlas likvärdigt. Enligt förordningen avses med detta situationer där en överbelastning redan håller på att ske. Det ska vara tillåtet att mildra effekterna av överbelastning av nätet om överbelastningen endast är tillfällig eller sker under exceptionella omständigheter. Med exceptionella omständigheter avses till exempel tekniska fel till följd av trasiga infrastrukturdelar, oväntade ändringar i dirigeringen av trafiken eller stora tillfälliga ökning av nättrafiken till exempel på grund av nödsituationer.

Utan hinder av kravet på rättvis behandling av internettrafik ger artikel 3 i förordningen teleföretag möjlighet att fortsättningsvis erbjuda bättre kvalitet till de tjänster som faktiskt kräver det. När teleföretag tillhandahåller sådana tjänster ska de dock se till att kapaciteten räcker för att undvika att tillhandahållandet av sådana andra tjänster inverkar negativt på tillgången till eller den allmänna kvaliteten på internetanslutningstjänster för slutanvändare. Sådana tjänster ska inte heller kunna användas eller erbjudas som en ersättning för internetanslutningstjänster. De tjänster som kräver bättre anslutningskvalitet har inte entydigt definierats i förordningen, utan i artikel 3.5 hänvisas det allmänt till ”tjänster som inte är internetanslutningstjänster och som är optimerade för särskilt innehåll och särskilda applikationer och tjänster, eller en kombination av detta”. Enligt förordningen bör de nationella regleringsmyndigheterna kontrollera om sådan optimering objektivt sett är nödvändig för innehållet, applikationerna eller tjänsterna i fråga. Om optimeringen anses vara nödvändig, bör myndigheterna bedöma i vilken utsträckning optimering ska tillåtas för att säkerställa funktionen. Frågor som gäller tillämpningen av regleringen av tjänster som kräver bättre anslutningskvalitet behandlas just nu av Berec som en del av beredningen av tillämpningsanvisningarna.

Vid sidan av tryggandet av öppen internetanslutning föreskrivs det i förordningen om särskilda informationsskyldigheter, som framför allt behandlar frågor som är särskilt kopplade till internetanslutningstjänsternas kvalitet och ger slutanvändare möjlighet att göra väl underbyggda val. De insynskrav som behandlas i artikel 4 i förordningen liknar i huvuddrag de gällande nationella specialbestämmelserna om innehållet i avtal om kommunikationstjänster i informationssamhällsbalken. De skyldigheter som anges i förordningen är dock delvis mer detaljerade. Bestämmelserna tillämpas utöver bestämmelserna i direktivet om samhällsomfat-

tande tjänster. På samma sätt som i konsumentskyddsbestämmelserna i direktivet om samhällsomfattande tjänster får medlemsstaterna också enligt förordningen behålla eller anta mer långtgående åtgärder än den skyldighet till öppenhet som anges i förordningen.

Som en ny väsentlig bestämmelse föreskrivs i artikel 4 om den nationella regleringsmyndighetens möjlighet att certifiera en övervakningsmekanism för fastställande av kvaliteten på internetanslutningen. Enligt artikeln är avsikten att betydande skillnader, kontinuerligt eller regelbundet återkommande, mellan internetanslutningstjänstens faktiska prestanda avseende hastighet eller andra parametrar för tjänstekvalitet och den prestanda som har angetts av leverantören av internetanslutningstjänsten ska kunna bevisas med hjälp av en sådan certifierad övervakningsmekanism. Sådana brister som övervakningsmekanismen fastställt anses enligt förordningen utgöra bristande överensstämmelse gällande prestanda med avseende på utlösandet av de korrigeringsåtgärder som finns tillgängliga för konsumenten i enlighet med nationell rätt. I praktiken syftar övervakningsmekanismen på en teknisk tjänst eller applikation med hjälp av vilken man kan mäta internetanslutningstjänstens hastighet eller någon annan kvalitativ aspekt som användaren upplever.

I artikel 4 föreskrivs det också om att leverantörer av internetanslutningstjänster ska införa öppna, enkla och effektiva förfaranden för handläggningen av klagomål från slutanvändare avseende nätneutraliteten i förordningen och avtal för kommunikationstjänster.

Det bedöms att de bestämmelser i förordningen som gäller nätneutralitet och skyldighet till öppenhet i fråga om avtal för kommunikationstjänster på ett betydande sätt överlappar och delvis också strider mot det som föreskrivs i 110 § och delvis också mot det som föreskrivs i 108 § 2 mom. 2 punkten i informationssamhällsbalken. Eftersom förordningen har företräde anser man att detta kräver att de här bestämmelserna i informationssamhällsbalken upphävs. Det antas att bestämmelserna i förordningen också på ett mindre betydande sätt är överlappande med vissa andra bestämmelser i informationssamhällsbalken. Sådana bestämmelser finns till exempel i vissa andra punkter i 108 § 2 mom. och i 3 mom. i samma paragraf. Det anses dock inte ändamålsenligt att ändra de här nationella bestämmelserna, eftersom de också tillämpas på andra avtal för kommunikationstjänster än avtal som omfattar internetanslutningstjänster och genom dem har kraven i direktivet om samhällsomfattande tjänster genomförts.

Förordningen bedöms inte heller förutsätta ändringar i bestämmelserna i 243, 244, 247, 272 eller 273 § i informationssamhällsbalken. De gäller begränsningar i internetaccess-tjänster för att sörja för informationssäkerheten och avhjälpa störningar. Genom dem har krav som finns i ramdirektivet och i direktivet om integritet och elektronisk kommunikation genomförts.

Utöver det att överlappande bestämmelser ska upphävas bedömer man att förordningen föranleder ändringar i den nationella lagstiftningen. Genom dem garanteras Kommunikationsverkets behörighet att sköta de uppgifter som krävs i förordningen, till exempel att godkänna den tekniska övervakningsmekanismen för fastställande av internetanslutningens prestanda.

På konsumentavtal tillämpas, utöver förordningen och direktivet om samhällsomfattande tjänster, även tvingande allmän konsumenträttslig reglering och de skyldigheter att lämna information som ingår i den. Genom Europeiska unionens maximala harmonisering har skyldigheter till öppenhet gällande konsumtionsnyttigheter fastställts i direktiv 2005/29/EG om otillbörliga affärsmetoder och i direktiv 2011/83/EU om konsumenträttigheter. Denna EU-lagstiftning har satts i kraft nationellt genom bestämmelserna i 2 och 6 kap. i konsumentskyddslagen (38/1978).

Förordningen om den inre marknaden för elektronisk kommunikation är i enlighet med det som föreskrivs i artikel 288 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt allmänt giltig och till alla delar bindande och den är direkt tillämplig i varje medlemsstat. Förordningen är direkt tillämplig rätt också för landskapet Åland. I landskapet Åland fastställs behörigheten i fråga om de genomförandeåtgärder som förordningen kräver utifrån självstyrelselagen för Åland (1144/1991), nedan *självstyrelselagen*. Enligt 27 § 40 punkten i självstyrelselagen har riket lagstiftningsbehörighet i fråga om televäsendet. Till denna del tillämpas informations-samhällsbalken också i landskapet Åland. Således hör också lagstiftningen om internetaccess-tjänster till rikets lagstiftningsbehörighet. Landskapet svarar för övervakningen av att landskapslagstiftningen inte står i strid med det som föreskrivs i förordningen.

Förordningen om den inre marknaden för elektronisk kommunikation innehåller, vid sidan av bestämmelser som tryggar nätneutraliteten, också bestämmelser genom vilka EU:s gällande roamingförordning (EU) nr 531/2012 ändras. Det finns dock ingen gällande nationell lagstiftning om roaming. EU:s roamingförordning är direkt tillämplig i medlemsstaterna, och om den tillsyn och de påföljder som krävs med anledning av den föreskrivs det redan nationellt i en hänvisningsbestämmelse i 304 § i informationssamhällsbalken. Därmed kräver förordningen inga ändringar i den nationella lagstiftningen i fråga om bestämmelserna om roaming.

Radiokommunikationens konfidentialitet

De bestämmelser i informationssamhällsbalken som gäller kommunikationens konfidentialitet och integritetsskyddet bygger i hög grad på direktivet om integritet och elektronisk kommunikation (2002/58/EG). Syftet med direktivet är att komplettera Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter, nedan *personuppgiftsdirektivet*, till den del som det är fråga om kommunikationsbranschen. Direktivet om integritet och elektronisk kommunikation tillämpas dock endast på teleföretag, varför det inte är tillämpligt på behandling av förmedlingsuppgifter som sker på uppdrag av tredje part, som det är fråga om i den föreslagna ändringen.

Enligt personuppgiftsdirektivet (95/46/EG) gäller skyddsprinciperna inte för uppgifter som gjorts anonyma på ett sådant sätt att den registrerade inte längre är identifierbar. En sådan uppförandekodex som avses i artikel 27 kan vara ett användbart redskap för att ge vägledning om hur uppgifter kan göras anonyma och behållas i en form som gör det omöjligt att identifiera den registrerade.

På EU-nivå tar man inte i lagstiftningen om elektronisk kommunikation närmare ställning till skydd eller exploatering av förmedlingsuppgifter från elektronisk kommunikation, signaler från teknisk uppkoppling eller förmedlingsuppgifter från radiokommunikation. Det lagförslag som nu ska lämnas stämmer överens med direktivet om integritet och elektronisk kommunikation och personuppgiftsdirektivet och gör nyttjanderätten till uppgifterna tillgänglig på ett noggrant avgränsat sätt inom ramen för den finländska regleringen av förmedlingsuppgifter.

Offentlig reglerad satellittjänst

Den centrala EU-lagstiftningen om satellittjänsten har presenterats i avsnitt 2.1 i propositionen.

Övriga ändringar

Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/21/EG om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster, nedan *ramdirektivet*, och Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/20/EG om auktorisation för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster, nedan *auktorisationsdirektivet*, ändrades år 2009 genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/140/EG om ändring av direktiv 2002/21/EG om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster, direktiv 2002/19/EG om tillträde till och samtrafik mellan elektroniska kommunikationsnät och tillhörande faciliteter och direktiv 2002/20/EG om auktorisation för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster.

Enligt artikel 5.1 i ramdirektivet ska medlemsstaterna säkerställa att företag som tillhandahåller elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster tillhandahåller all den information, även ekonomisk information, som är nödvändig för att de nationella regleringsmyndigheterna ska kunna säkerställa att bestämmelserna i eller de beslut som fattas i enlighet med ramdirektivet och särdirektiven följs. Företagen ska enligt artikel 5.1 på begäran tillhandahålla sådan information snabbt och enligt den tidsram och med den detaljeringsgrad som den nationella regleringsmyndigheten kräver. Den nationella regleringsmyndigheten ska motivera sin begäran om information och ska behandla informationen på det sätt som anges i artikel 5.3. Även i artikel 10.1 i auktorisationsdirektivet föreskrivs det om att de nationella regleringsmyndigheterna ska ha befogenhet att kräva att de företag som hör till direktivets tillämpningsområde tillhandahåller alla de uppgifter som krävs för att kontrollera att företaget uppfyller de villkor som gäller för den allmänna auktorisationen eller nyttjanderätterna eller de särskilda skyldigheter som avses i artikel 6.2. Enligt artikel 11.2 ska en nationell regleringsmyndighet som kräver att ett företag ska tillhandahålla sådana uppgifter som förtecknas i artikel 11.1 upplysa företaget om det särskilda ändamål för vilket informationen ska användas.

2.3 Den internationella utvecklingen

Av medlemsstaterna i Europeiska unionen finns lagstiftning som tydligt tryggar nätneutraliteten förutom i Finland också i Nederländerna och Slovenien. Även i de här länderna har den direkt tillämpliga förordningen om en inre marknad för elektronisk kommunikation företräd framför överlappande nationella bestämmelser.

I Nederländerna fogades bestämmelser för att trygga nätneutraliteten till telekommunikationslagen (Telecommunicatiewet) år 2012. Ändringen trädde i kraft den 1 januari 2013. Enligt de bestämmelser som gäller nätneutralitet får leverantörer av internetaccess-tjänster inte hindra eller dra ner på hastigheten för tjänster och tillämpningar bortsett från några strikt definierade undantagsfall. Dessutom hindrar bestämmelserna leverantörerna av internetaccess-tjänster från att prissätta abonnemang på olika sätt utifrån de tjänster och tillämpningar som används. Det är dock möjligt att differentiera prissättningen genom att tillhandahålla olika överföringshastigheter eller olika datavolymer. I maj 2015 utfärdade det nederländska ekonomiministeriet riktlinjer för konsument- och marknadsmyndigheten (Autoriteit Consument en Markt, ACM) som ska tillämpa nätneutralitetslagen. Riktlinjerna fungerar som grund för genomförandet av regleringen. Med anledning av förordningen om den inre marknaden för elektronisk kommunikation behandlar det nederländska parlamentet för närvarande en regeringsproposition där det föreslås att den nationella nätneutralitetslagstiftningen ska upphävas. I stället föreslås det att det ska föreskrivas om befogenheter som är nödvändiga för den nationella myndigheten för tillsynen över efterlevnaden och verkställigheten av förordningen.

I Slovenien antogs en ny telekommunikationslag (Zakon o elektronskih komunikacijah) år 2012 och den innehåller bestämmelser för att trygga nätneutraliteten. Leverantörer av internet-access-tjänster får inte hindra eller dra ner på hastigheten för tjänster och tillämpningar bortsett

från några strikt definierade undantagsfall. På samma sätt som den gällande lagstiftningen i Nederländerna hindrar lagen leverantörerna av internetaccess-tjänster från att fakturera användarna olika abonnemangsavgifter beroende på vilka tjänster och tillämpningar som används. den Lagen ger nationella kommunikationsmyndigheten (Agencija za komunikacijska omrežja in storitve Republike Slovenije, AKOS) möjlighet att utfärda bestämmelser på en lägre nivå för att genomföra bestämmelserna om nätneutralitet. Myndigheten gav i juni 2013 en rekommendation om publicering av information som rör öppenhet och minimistandarder.

I de flesta medlemsstaterna i Europeiska unionen finns ingen nationell lagstiftning om nätneutralitet. I dem krävs inte att nationella bestämmelser upphävs med anledning av förordningen om den inre marknaden för elektronisk kommunikation. Temat nätneutralitet har emellertid behandlats i flera medlemsstaters nationella parlament under de senaste åren. Åtminstone i Belgien, Frankrike och Italien har lagstiftningsförslag eller andra förslag som gäller nätneutralitet behandlats. Dessutom har anvisningar som gäller nätneutralitet utfärdats i Österrike, Tjeckien, Frankrike och Storbritannien och åtminstone i Danmark, Ungern, Sverige och Storbritannien har man inlett självregleringsåtgärder för att trygga nätneutraliteten.

Ser man till länderna utanför Europa har frågan om en lagstiftning som tryggar nätneutraliteten väckt stor offentlig debatt under lång tid i synnerhet i Förenta staterna. Den federala kommunikationsmyndigheten (Federal Communications Commission, FCC) antog i februari 2015 nya regler för att trygga ett öppet internet. Den centrala principen för reglerna är att främja ett fungerande fritt och öppet internet genom att säkerställa att laglig internettrafik inte får blockeras, saktas ned eller försämrats av någon privat eller offentlig aktör. Den legislativa grunden för bestämmelserna utgörs av Förenta staternas kommunikationslag från år 1934 och telekommunikationslag från år 1996. När det gäller stater utanför Europa finns speciallagstiftning om nätneutralitet förutom i Förenta staterna också till exempel i Israel, Brasilien och Chile.

2.4 Bedömning av nuläget

Marknadskontroll av radioutrustning samt anmälda organ

Bestämmelserna om marknadskontroll av radioutrustning och skyldigheterna för de ekonomiska aktörerna på marknaden för utrustning i det nuvarande 30 kap. i informationssamhällsbalken är av mycket allmän karaktär. Det finns redan nu rätt detaljerade bestämmelser om förfaranden för bedömning av överensstämmelse i lagen. Krav som gäller organ för bedömning av överensstämmelse finns dessutom i kommunikationsministeriets förordning om bedömningsorgan för radio- och teleterminalutrustning. I den nationella lagstiftningen om radioutrustning finns däremot inga bestämmelser om att anmälda organ ska anmälas till kommissionen och de övriga medlemsstaterna. Anmälningsförfarandet har utgått från förordning (EG) nr 765/2008 och de nationella anvisningar som meddelats med stöd av den.

Marknadskontrollen av radioutrustning är en form av efterhandskontroll. Ansvaret för att den radioutrustning som släpps ut på marknaden uppfyller de väsentliga kraven som ställts på den vilar redan nu i första hand på tillverkarna av radioutrustningen. Om radioutrustningen uppfyller de krav som är tillämpliga på den och som fastställts i de harmoniserade standarder som publicerats i EU:s officiella tidning, medför detta en presumtion om att utrustningen överensstämmer med kraven. Tillverkaren kan också visa att utrustningen överensstämmer med kraven genom ett yttrande av ett behörigt besiktningsorgan.

Att tillämpa de gällande bestämmelserna vid marknadskontrollen av radioutrustning har visat sig vara problematiskt i situationer då aktörerna i distributionskedjan för sådan radioutrustning

som ska marknadsföras i Finland är etablerade helt eller delvis utanför Finland. Tillverkningen av radioutrustning är obetydlig i Finland och en betydande del av den radioutrustning som marknadsförs inom hela EU-området har tillverkats i tredjeländer. För att fri rörlighet för radioutrustning på den inre marknaden ska kunna genomföras krävs att de ekonomiska aktörernas ansvar och skyldigheter anges noggrant och att myndigheterna samarbetar sinsemellan.

Konsumenterna och övriga slutanvändare kan vara säkra på att radioutrustningen överensstämmer med kraven och är säker endast om utrustningen är märkt, i synnerhet med CE-märkning, och till den bifogats en försäkran om överensstämmelse av tillverkaren, bruksanvisningar samt övrig nödvändig information. I de gällande bestämmelserna krävs märkning och en försäkran om överensstämmelse av tillverkaren för att visa att radioutrustningen överensstämmer med kraven, men i bestämmelserna anges inga effektiva påföljder i situationer då tillverkare eller andra aktörer i distributionskedjan försummar sina skyldigheter avseende märkning och dokument. Man bör också se till att de ekonomiska aktörerna tillhandahåller dokument och information som behövs vid övervakningen på ett bättre sätt än för närvarande.

Kommunikationsverkets inspektörer har rätt att ta utrustning som finns till försäljning för undersökning, om det finns motiverade skäl att misstänka brister i utrustningen, märkningen eller dokumenten. Kommunikationsverket kan dock förbjuda import, saluföring, försäljning och användning av radioutrustning endast om själva utrustningen skiljer sig från kraven på ett väsentligt sätt eller det konstateras att utrustningen orsakar skadliga störningar eller om det på sannolika grunder kan antas att den orsakar skadliga störningar. Kommunikationsverket kan ålägga tillverkaren eller importören att ersätta undersökningskostnaderna, om utrustningen på ett väsentligt sätt strider mot bestämmelser och föreskrifter. Det är dock i första hand den övervakande myndigheten som svarar för utredningarna och till exempel kostnaderna för laboratorieundersökningar, vilket begränsar möjligheterna till en effektiv övervakning av överensstämmelsen med kraven när det gäller radioutrustning.

Televisions- och radioverksamhet

Ett syfte med informationssamhällsbalken var att förenkla förfarandet med programkoncessioner så att besluten i huvudsak skulle fattas av Kommunikationsverket. Statsrådet skulle vara koncessionsmyndighet endast i sådana situationer som angavs särskilt i lagen. Efter det att informationssamhällsbalken trädde i kraft utarbetade kommunikationsministeriet i samarbete med Kommunikationsverket nya tillvägagångssätt för olika praktiska situationer när det gäller ändring av programkoncessioner. De ändringsärenden gällande programkoncessioner som behandlats under året har i regel varit sådana att de har kunnat avgöras av Kommunikationsverket. Innan beslut fattats har Kommunikationsverket lagt fram ärendet för kommunikationsministeriet, som har kunnat konstatera att den föreslagna ändringen inte kräver att ärendet behandlas av statsrådet. Detta har gjort koncessionsförfarandet stelt.

Efter det att informationssamhällsbalken trädde i kraft har Kommunikationsverket anvisat nya lediga frekvenser för radioverksamhet. Verket publicerade den 30 juni 2015 ett pressmeddelande om att programkoncessioner som är i kraft till slutet av år 2019 kunde sökas. Tack vare lyckad frekvensplanering och koordinering fanns ett stort antal koncessioner att tillgå. Man kunde ansöka om 94 enskilda frekvenser och 4 frekvenshelheter för FM-radioverksamhet samt 4 frekvenser för AM-radioverksamhet. Ansökningstiden för koncessionerna gick ut fredagen den 28 augusti 2015. Under den avslutade ansökningsomgången ansökte 16 aktörer om programkoncessioner för radioverksamhet och utöver detta framförde också Rundradion Ab egna önskemål om frekvenser. Aktörerna lämnade in sammanlagt 22 ansökningar om programkoncession för de lediga frekvenserna inom den analoga FM- och AM- radioverksamheten. Kommunikationsverket beviljade koncessionerna i november 2015 till den del som till-

gången till frekvenserna inte var knapp. Man blev dock tvungen att överföra flera koncessionsbeslut till statsrådet för avgörande och statsrådet beviljade således i december 2015 programkoncessioner för radioverksamhet till 14 sökande.

Kommunikationsverket har i kriterierna för beviljande av programkoncessioner inte beretts möjlighet att fatta beslut med hänvisning till att de främjar frekvensernas tekniska effektivitet. I praktiken har detta visat sig vara ett hinder för att verket ska kunna fatta effektiva beslut. Därmed har en del sådana beslut om programkoncessioner som bäst skulle ha avgjorts av Kommunikationsverket överförts till statsrådet för avgörande.

Med de bestämmelser i informationssamhällsbalken som gäller kortvariga programkoncessioner, i synnerhet för analog radioverksamhet, försökte man förhindra att förbudet mot sammanlänkning av radiotillstånd kringgås. Efter det att lagen trädde i kraft har det dock i praktiken kommit fram att förbudet fortfarande kringgås och detta inverkar negativt på hela den kommersiella radiomarknaden. Då man kringgår förbudet betyder detta i praktiken att den radioverksamhet som utövas är jämförbar med sådan varaktig radioverksamhet som är koncessionspliktig, utan att koncessionsmyndigheten har beviljat programkoncession för detta ändamål.

I enlighet med bestämmelserna om programkoncession i informationssamhällsbalken kan programkoncession i regel beviljas en sökande som är solvent och har uppenbar förmåga att utöva regelbunden programverksamhet och att koncessionsmyndigheten inte har anledning att misstänka att sökanden bryter mot bestämmelserna i informationssamhällsbalken. En programkoncession kan återkallas helt eller delvis om innehavaren upprepade gånger och allvarligt har brutit mot bestämmelserna i informationssamhällsbalken eller mot koncessionsvillkoren. Enligt 338 § kan Kommunikationsverket ålägga en verksamhetsutövare att avbryta televisionsverksamhet, om verksamhetsutövaren allvarligt och upprepade gånger bryter mot bestämmelserna i informationssamhällsbalken. Statsrådet får i sin tur bestämma att vidareändring av televisionsprogramutbud med ursprung utanför Finland ska avbrytas, om man i programutbudet bland annat gör sig skyldig till sådan hets mot folkgrupp som är straffbar enligt 11 kap. 10 § i strafflagen.

Den gällande lagstiftningen gör det dock inte möjligt att återkalla en koncession om koncessionshavaren har gjort sig skyldig till en gärning som är straffbar enligt strafflagen. Denna situation kan inte anses vara ändamålsenlig.

Efter det att informationssamhällsbalken trädde i kraft har det framkommit ett fall då en verksamhetsutövare, som sedan början av år 2004 driver en radiokanal i det markbundna digitala televisionsnätet på en kanalplats för televisionen, har meddelat intresse för att utöva samma verksamhet i det markbundna digitala nätet för nyare sändningsteknik. Att sända en parallellkanal i televisionsnätet för hd-sändningar skulle kunna leda till att verksamhetsutövaren blir skyldig att betala dubbel tillsynsavgift.

Nätneutralitet

Bestämmelserna om nätneutralitet i informationssamhällsbalken har varit i kraft under så kort tid att det inte finns erfarenhet om tillämpningen av dem. Rent generellt kan man anta att situationen när det gäller nätneutralitet är på en god nivå i Finland. På den finländska marknaden för internetabonnemang har det inte gjorts några betydande upptäckter av brott mot nätneutralitetsprincipen som orsakats av trafikstyrningsåtgärder eller kommersiella åtgärder av teleföretag och som skulle kunna anses försämra rättigheterna för användarna av internetaccessstjänsterna eller leverantörerna av internettjänster. Kommunikationsverket, som övervakar de skyl-

digheter som påförts teleföretagen i kommunikationslagstiftningen, har tagit emot endast ett fåtal kommentarer i ärendet. Man antar att i synnerhet det effektiva konkurrensläget på mobiltelefonmarknaden och den allmänt höga nivån på konsumentskyddet har bidragit till att principerna för nätneutralitet har följts.

Tack vare den situation som skildras ovan har det i Finland inte ansetts nödvändigt att föreslå en sträng lagstiftning om nätneutralitet. Bestämmelsen om nätneutraliteten i informationssamhällsbalken, som beretts genom ett brett samarbete mellan intressentgrupper, har i stället kunnat utformas på en relativt allmän nivå till exempel i jämförelse med den stränga nationella nätneutralitetslagstiftningen i Nederländerna och Slovenien.

Enligt fördraget om Europeiska unionen är en förordning av Europeiska unionens råd och Europaparlamentet en rättsakt som är direkt tillämplig i medlemsstaterna och den har företrädare framför nationell lagstiftning som står i strid med den. Medlemsstaterna ska genomföra de ändringar i den nationella lagstiftningen som förordningen kräver. Ändringarna behövs för att trygga Kommunikationsverkets befogenheter vid tillämpningen och tillsynen över efterlevnaden av förordningen samt för att verkställa påföljderna vid brott mot de skyldigheter som påförts leverantörerna av internetaccess-tjänster. För att säkerställa att lagstiftningen om nätneutralitet är lätt att förstå och att tolkningspraxisen är tydlig är det också viktigt att bearbeta innehållet i informationssamhällsbalken så att bestämmelserna i den inte överlappande reglerar ärenden som hör till förordningen.

I Finland har det inte ansetts som nödvändigt att skärpa lagstiftningen om nätneutralitet, eftersom det saknas tillämpningspraxis för den nyligen reformerade kommunikationslagstiftningen och bestämmelsen om nätneutralitet. Rent allmänt anses öppenheten i fråga om internet vara på en god nivå. Med anledning av detta kan man anta att nätneutraliteten också i fortsättningen kommer att vara tryggad, utan att det i Finland föreskrivs om mer långtgående nationella krav på övervakning, information och insyn när det gäller avtal för kommunikationstjänster än i förordningen om den inre marknaden för elektronisk kommunikation och direktivet om samhällsomfattande tjänster.

Radiokommunikationens konfidentialitet

På grund av den snabba tekniska utvecklingen är de bestämmelser som gäller radiokommunikationens konfidentialitet och behandlingen av förmedlingsuppgifter från radiokommunikation delvis föråldrade. De beaktar till exempel inte helt de särdrag som hör samman med radiokommunikation. Vid radiokommunikation finns till exempel inte alltid någon kommunikationsförmedlare. Av denna orsak kan bestämmelserna i sin nuvarande form i onödan hindra utvecklingen av nya affärsidéer som bygger på användningen av information. Bestämmelsen i 142 § i informationssamhällsbalken om behandling av förmedlingsuppgifter för statistisk analys och bestämmelsen i 160 § om behandling och utlämnande av lokaliseringssuppgifter kan inte tillämpas på radiokommunikation som saknar kommunikationsförmedlare.

Man vet att det finns ett behov av att behandla förmedlingsuppgifter från radiokommunikation till exempel i köpcentrum och på flygplatser eller järnvägsstationer, där det kan vara användbart för utvecklingen av affärsverksamheten att följa upp hur kundströmmarna rör sig på området. För köpcentrumens del kan det vara behövligt att utreda till exempel hur lång tid kundströmmarna spenderar i lokalerna. De uppgifter som man får fram inom butikernas verksamhet kan påverka produkternas placering och arbetsskiftet.

Ett annat identifierat behov är observation av olika fjärrstyrda apparater inom vissa typer av områden och sådana kommersiella tjänster som bygger på de här observationerna. Ett exempel

RP 67/2016 rd

på en sådan ny typ av affärsverksamhet som bygger på detta är tjänster som kan upptäcka obemannade luftfarkoster eller andra fjärrstyrda apparater som flyger in på fängelseområden eller andra områden där säkerheten är hög.

I vissa fall har det varit svårt för företag att uppfatta villkoren för laglig verksamhet inom ramen för de nuvarande bestämmelserna. Tolkningen av de nuvarande bestämmelserna har också i enstaka fall lett till att en planerad affärsverksamhet har betraktats som lagstridig, trots att det inte förekommit någon egentlig fara för kommunikationens konfidentialitet eller skyddet av privatlivet.

Offentlig reglerad satellittjänst

Satellittjänstverksamheten finns inte ännu och ytterligare reglering av verksamheten är att vänta från EU-håll. Därför är det än så länge omöjligt att på ett heltäckande sätt bedöma hur mycket nationell reglering som kommer att behövas för satellittjänsten. Dessutom är den största delen av den EU-lagstiftning som gäller verksamheten med satellittjänster direkt tillämplig rätt i Finland och giltig som sådan. De ändringar som föreslås nu måste sättas i kraft nationellt.

I grundlagen krävs att all utövning av offentlig makt ska bygga på lag. Detta betyder till exempel att myndigheternas uppgifter och behörighet ska anges i lag. Det är motiverat att i det nuvarande utvecklingsskedet av satellittjänsten genom lag reglera de frågor som fordrar lagstiftning på nationell nivå, för att man ska få börja förbereda verksamheten med satellittjänster och Kommunikationsverket ska kunna sköta sina uppgifter som behörig myndighet för satellittjänsten. I praktiken innebär det här att Kommunikationsverket ges behörighet för vissa tillsynsuppgifter som EU-lagstiftningen kräver och dessutom ges utrikesministeriet och Tullen behörighet i ärenden som gäller exportkontroll med anknytning till satellittjänsttekniken. Kommunikationsministeriet ges behörighet att fatta beslut om de användargrupper som har tillträde till satellittjänsten.

I artikel 1 i PRS-beslutet anges syftet med beslutet. Enligt artikeln anges föreskrifter för medlemsstaternas, rådets, kommissionens, Europeiska utrikestjänstens, unionens organ, tredjeländers och internationella organisationers tillträde till den offentliga reglerade satellittjänsten i beslutet. De skyldigheter som ingår i beslutet kan anses vara riktade till enskilda medlemsstater, men inte direkt till medborgarna i en medlemsstat eller en juridisk person, såsom ett företag eller någon annan organisation, som verkar i en medlemsstat. Av denna orsak bör också sådana skyldigheter som är riktade till enskilda aktörer och som gäller tillverkning, användning och export av satellittjänstteknik tas in i den nationella lagen i samband med bestämmelserna om myndigheternas befogenheter.

Övriga ändringar

Kommunikationsverket samlar regelbundet in uppgifter av teleföretagen om tillgången till kommunikationsnäten och kommunikationstjänsterna och om kvalitet och pris. Dessa uppgifter används för verkets styrnings-, tillsyns- och informationsuppgifter.

Bestämmelsen i 342 § i informationssamhällsbalken om omprövning som det primära rättsmedlet innefattar inte Kommunikationsverkets beslut om tillsynsavgift för televisions- och radioverksamhet, utan de här besluten måste fortfarande överklagas genom besvär hos förvaltningsdomstolen.

3 Målsättning och de viktigaste förslagen

3.1 Målsättning

Radioutrustningsdirektivet

Syftet med regeringspropositionen är att omarbета 30 kap. i informationssamhällsbalken i sin helhet. De nya bestämmelserna är behövliga för att genomföra det nya radioutrustningsdirektivet och kommissionens genomförandeakter som antagits med stöd av direktivet. Avsikten är att vissa av de krav som utgår från direktivet ska genomföras genom en förordning av statsrådet som utfärdas med stöd av lagen. För att bestämmelserna i det nya 30 kap. ska kunna tillämpas konsekvent krävs preciseringar också av några andra bestämmelser i informationssamhällsbalken.

Samtidigt har horisontell lagstiftning om bedömning och anmälan av organ för bedömning av överensstämmelse varit under beredning nationellt. Den allmänna lagen om anmälda organ för vissa produktgrupper avses träda i kraft den 20 april 2016 samtidigt som vissa sektorspecifika författningar om marknads kontroll. Det är ändamålsenligt att ta in bedömningsorganen för radioutrustning i den här horisontella lagen, eftersom de bestämmelser som gäller förfaranden för godkännande och anmälan i kapitel IV i radioutrustningsdirektivet till sitt innehåll är överensstämmande med de andra sektorspecifika bestämmelserna som genomförs genom den här lagen.

I produktlagstiftningen om radioutrustning är det på motsvarande sätt ändamålsenligt att hänvisa till de här horisontella bestämmelserna, vilket lättar upp strukturen och innehållet i de produktspecifika bestämmelserna i informationssamhällsbalken. Detta stöder också målet i regeringsprogrammet om att både regleringen och den administrativa bördan ska bli lättare.

Televisions- och radioverksamhet

Genom de föreslagna ändringarna försöker man förtydliga och effektivisera i synnerhet koncessionsbestämmelserna om televisions- och radioverksamhet med avseende på Kommunikationsverkets verksamhet. Syftet med att precisera förbudet mot sammanlänkning av kortvarig analog radioverksamhet är att förhindra möjligheterna att kringgå förbudet och på så sätt särskilt främja en gynnsam utveckling av radiomarknaden och tillförlitliga villkor.

Genom att som en ny punkt till kriterierna för beviljande av programkoncessioner för analog radioverksamhet också foga ett krav på effektiv användning av radiofrekvenser kan man dessutom effektivisera den administrativa verksamheten. Till exempel vid den ansökningsomgång för koncessioner som avslutades i augusti 2015 skulle Kommunikationsverket ha kunnat avgöra betydligt fler ansökningar i stället för att de måste föras till statsrådet för behandling.

Nätneutralitet

Syftet med propositionen är att slopa de nationella bestämmelser som överlappar eller står i strid med Europeiska unionens förordning om den inre marknaden för elektronisk kommunikation för att trygga att lagstiftningsramen är begriplig och tolkningspraxisen tydlig. I propositionen föreslås att de bestämmelser i informationssamhällsbalken som reglerar samma saker som de materiella bestämmelserna om nätneutralitet och bestämmelsen om variationsintervallet för internetaccess tjänstens hastighet i förordningen ska upphävas.

Förordningen om den inre marknaden för elektronisk kommunikation är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater. Förordningen får inte skrivas om eller på något annat sätt införlivas med nationell lagstiftning. Förordningen ska inte heller förklaras eller

preciseras genom nationell reglering. Syftet med den föreslagna lagstiftningen är att enligt denna princip komplettera bestämmelserna i förordningen endast till de delar som det är nödvändigt. Syftet med propositionen är att föreskriva om tillräckliga befogenheter för Kommunikationsverket på det sätt som krävs i förordningen för att verkställigheten och tillsynen över den ska vara effektiv samt att föreskriva om de påföljder som ska tillämpas nationellt vid överträdelse av bestämmelserna i förordningen.

Radiokommunikationens konfidentialitet

Syftet med den föreslagna lagändringen är att stöda utvecklingen av nya tjänster och affärsverksamhetsmodeller. Dessutom är ett mål att minskad reglering ska skapa en intressant miljö i Finland också för utländska aktörer som vill testa och utveckla sina tjänster. Lagstiftningen genomförs på ett sätt som inte äventyrar skyddandet av privatlivet och av hemligheten i fråga om förtroliga meddelanden, som är grundläggande rättigheter.

Offentlig reglerad satellittjänst

Syftet med denna proposition är att skapa en nationell rättsgrund för verksamheten med den offentliga reglerade satellittjänsten. De nya bestämmelserna gör det möjligt att tillverka, exportera och använda satellittjänstteknik samt ger Kommunikationsverket förutsättningar för att vara behörig myndighet för satellittjänsten.

Övriga ändringar

Under våren 2015 moderniserade Kommunikationsverket sitt system för informationsinsamling som bygger på 315 § i lagen, vilket innebär att uppgifterna i fortsättningen samlas in som geografisk information. Jämfört med den tidigare informationsinsamlingen möjliggör exaktare geografisk information att styrnings- och övervakningsverksamheten håller en högre kvalitet. Det viktigaste målet med informationsinsamlingen är att förbättra kvaliteten på styrnings- och övervakningsverksamheten. Geografisk information om tillgången till tjänsterna gör det möjligt att utarbeta exaktare marknadsanalyser än för närvarande. På basis av marknadsanalyserna är det möjligt att på ett exaktare sätt rikta in de ekonomiska skyldigheter som åläggs företagen endast på sådana områden där det är nödvändigt med skyldigheterna för att trygga främjandet av konkurrensen och tillgången till tjänster. Genom en noggrannare informationsinsamling strävar man efter exaktare marknadsanalyser och för företagen bindande reglering som är exaktare riktad än för närvarande. Detta minskar företagets administrativa börda och överensstämmer således med avvecklandet av normer i regeringsprogrammet.

Genom att utvidga förfarandet för begäran om omprövning i 342 § i informations samhällsbalken till att gälla även Kommunikationsverkets beslut om tillsynsavgift för televisions- och radioverksamhet kan man förbättra kvaliteten på myndighetens verksamhet och förvaltningens resultat.

De föreslagna ändringarna av koncessionsförfarandet gör beslutsfattandet effektivare. Då förfarandet blir snabbare, blir det lättare för verksamhetsutövarna att inleda helt ny verksamhet eller att få igenom sådana ändringar i sina befintliga koncessioner som är nödvändiga med avseende på verksamhetens utveckling. I synnerhet den föreslagna ändringen, som avser kringgåendet av förbudet mot sammanlänkning av programkoncessioner för kortvarig radioverksamhet, kommer att fastställa gränsen mellan varaktig och kortvarig radioverksamhet och förtydliga situationen på radiomarknaden. Avsikten är att säkerställa att den frekvenskapacitet som är reserverad för kortvarig radioverksamhet också används till exempel i samband med olika evenemang och sammankomster.

3.2 Alternativ

Offentlig reglerad satellittjänst

I förarbetet till informationssamhällsbalken konstaterades att satellittjänsten är ett sådant myndighetsnät som avses i 250 § och på vilket bestämmelserna om myndighetsnät ska tillämpas. Detta granskades igen då EU-regleringen av satellittjänsten hade utvecklats och Kommunikationsverket hade inlett sin verksamhet som behörig myndighet för satellittjänsten.

Det finns inget markbundet nät för satellittjänsten, utan satelliterna förmedlar endast uppgifter om position och plats till användarnas mottagare. Mottagaren sänder inte uppgifterna vidare. Det viktigaste här är att Finland inte kan reglera satelliternas verksamhet nationellt. Därför kan tjänsten inte betraktas som ett sådant kommunikationsnät som avses i 3 § 1 mom. 39 punkten i informationssamhällsbalken. Eftersom ett myndighetsnät alltid också är ett kommunikationsnät, kan satellitpositioneringstjänsten inte vara ett sådant myndighetsnät som avses i den här lagen.

Av de skäl som nämns ovan utgår de föreslagna bestämmelserna från att satellittjänsten inte är ett sådant myndighetsnät som avses i 250 § i informationssamhällsbalken och att bestämmelserna om myndighetsnät inte är tillämpliga på den.

Exporten av satellittjänsttekniken till länder utanför EU är begränsad. Med stöd av artikel 5.6 och 9 i PRS-beslutet ska den behöriga myndigheten för satellittjänsten säkerställa att exportrestriktionerna för satellittjänsttekniken iakttas. I Finland gäller denna skyldighet Kommunikationsverket som är den behöriga myndigheten.

I Finland är det utrikesministeriet som är tillståndsmyndighet och övervakar exporten av produkter med dubbel användning, om vilket det föreskrivs i lagen om kontroll av export av produkter med dubbel användning (562/1996). Även om Kommunikationsverket är den nationella behöriga myndigheten för satellittjänsten, utgår de föreslagna bestämmelserna från att utrikesministeriet också är tillståndsmyndighet vid export av satellittjänstteknik.

Tillståndsprövningen för satellittjänsttekniken kommer när det gäller processer och innehåll att vara väldigt lik den för produkter med dubbel användning. Dessutom är det mycket sannolikt att en del av satellittjänsttekniken kommer att höra till tillämpningsområdet för exportkontroll också med stöd av bestämmelserna om produkter med dubbel användning. Av denna orsak är det motiverat att koncentrera tillståndsprövningen till en myndighet. I bestämmelserna krävs dock att utrikesministeriet hör Kommunikationsverket innan tillståndet beviljas. På detta sätt kan Kommunikationsverket för sin del säkerställa att exportrestriktionerna iakttas.

Radiokommunikationens konfidentialitet

Det skulle vara möjligt att genomföra ändringen antingen som en bestående ändring eller som ett avgränsat försök. Ändringen ska genomföras som ett avgränsat försök och därmed är det möjligt att granska vilka effekter bestämmelserna har på uppkomsten av nya affärsverksamhetsmodeller. Dessutom kan man granska eventuella oförutsedda effekter på skyddet av privatlivet och hemligheten i fråga om förtroliga meddelanden som garanteras i grundlagen.

Ett alternativ till det avgränsade försöket skulle kunna vara att avgränsa försöket till ett visst geografiskt område. Det kan dock inte anses vara ändamålsenligt att rikta avgränsningen till ett område, eftersom det i det här fallet inte skulle ge något viktigt mervärde. I stället avgränsas försöket till vissa former av radiokommunikation. Man känner till att förmedlingsuppgifter

från dessa kommunikationsformer har kommersiell potential. De är till sin karaktär sådana att risken det innebär för skyddandet av privatlivet och hemligheten i fråga om förtroliga meddelanden är liten om förmedlingsuppgifterna avidentifieras så att de inte kan förknippas med en enskild fysisk person eller juridisk person. Avgränsningen av försöket kan anses vara sådan att man med hjälp av den kan nå målen med lagändringen.

Förmedlingsuppgifter som uppkommer vid användningen av bluetooth och RFID faller i det här skedet utanför försöket. De här teknikernas bärvidd är rätt kort, varför de inte bedöms vara lämpliga då man vill dra nytta av avidentifierade uppgifter från större grupper av terminalutrustning.

3.3 De viktigaste förslagen

Radioutrustningsdirektivet

Det föreslås att man i den nya lagen ska samla bestämmelser som är nödvändiga för genomförandet av radioutrustningsdirektivet och som gäller väsentliga krav på radioutrustning för att bevisa överensstämmelse med kraven. Radioutrustningsdirektivet innehåller bestämmelser som följer av anpassningen till EU:s nya ramlagstiftning för produktkontroll (NLF) (definitioner, de ekonomiska aktörernas skyldigheter, anmälda organ samt förfaranden för bedömning av produkters överensstämmelse med kraven, med hjälp av vilka man strävar efter att främja säkerheten i fråga om de produkter som finns på marknaden). Enligt 303 § 1 mom. i informationssamhällsbalken utövar Kommunikationsverket tillsyn över efterlevnaden av denna lag och de bestämmelser som utfärdas och beslut som meddelas med stöd av den, om inte något annat föreskrivs i denna lag. I propositionen föreslås det att 303 § 3 mom. preciseras så att Kommunikationsverkets tillsyn inte omfattar sådana krav som hänför sig till skydd av hälsa och säkerhet för personer och husdjur enligt 251 § 1 mom. till den del som det föreskrivs att efterlevnaden av dem ska övervakas av någon annan myndighet. Avsikten är inte att genom denna lag ändra det nuvarande rättsläget eller ansvaret i ärenden som gäller skydd av hälsa och säkerhet och om vilka det också föreskrivs någon annanstans i den nationella lagstiftningen. Lagen innehåller redan nu rätt täckande bestämmelser om tillsynsmyndighetens befogenheter, övervakningsmetoder samt om ändringsökande och påföljder. I de här bestämmelserna beaktas ändringarna i regleringens tillämpningsområde. Det föreslås också att det i lagen tas in ett bemyndigande om att vissa närmare krav som bygger på radioutrustningsdirektivet får utfärdas genom förordning av statsrådet.

Anmälda organ

Tillämpningsområdet för lagen om anmälda organ för vissa produktgrupper ska utvidgas till att gälla också anmälningsförfaranden för bedömningsorgan för radioutrustning i enlighet med arbets- och näringsministeriets ursprungliga förslag. Genom den här ändringen genomförs bestämmelserna om anmälan av organ för bedömning av överensstämmelse i kapitel IV i radioutrustningsdirektivet. Lagens 5 §, som gäller den behöriga nationella myndigheten, ska ändras så att Kommunikationsverket är behörig myndighet om ansökan gäller att till anmälda organ utse organ för bedömning av överensstämmelse för produkter som hör till tillämpningsområdet för informationssamhällsbalken.

Televisions- och radioverksamhet

I synnerhet beslut om redan beviljade programkoncessioner har i praktiken visat sig vara sådana att de kan avgöras vid Kommunikationsverket, om det inte är fråga om särskilda situationer då frekvenskapaciteten för verksamheten är knapp eller fall som kan ha betydande conse-

kvenser för kommunikationsmarknadens allmänna utveckling. Till följd av detta föreslås det att de paragrafer som gäller ändringar eller återkallande av programkoncessioner eller avstående från dem ändras så att det inte längre krävs att den myndighet som beviljat en programkoncession fattar beslut om ändringar av den. Också i fortsättningen ska Kommunikationsverket ha en i lagen föreskriven skyldighet att höra ministeriet och samarbeta med det.

Det föreslås att det till kriterierna för beviljande av programkoncessioner för analog radioverksamhet i 36 § 1 mom. fogas en bestämmelse som gör det möjligt för Kommunikationsverket att vid beviljande av programkoncessioner också beakta tekniskt effektiv användning av frekvenser.

Dessutom föreslås det att bestämmelserna om beviljande av kortvariga programkoncessioner för digital televisions- och radioverksamhet ändras så att kortvariga koncessioner för digital televisionsverksamhet får beviljas när verksamheten per vecka pågår tolv timmar i stället för åtta timmar som i dag. Det föreslås också att paragrafen ändras så att förbudet mot beviljande av koncessioner som följer direkt efter varandra i 2 mom. inte enbart ska gälla samma verksamhetutövare utan även sändningar av i huvudsak samma programutbud. Till momentet ska också fogas en bestämmelse om längden på den så kallade karenstiden och den ska vara samma som för analog radioverksamhet. För att tillämpningen av bestämmelsen ska bli smidigare föreslås också att Kommunikationsverket ska kunna avvika från förbudet mot att bevilja flera koncessioner direkt efter varandra i de fall då det är fråga om tillfällig eller mycket kortvarig verksamhet.

I 32 § som gäller återkallande av programkoncessioner föreslås det att det till kriterierna för återkallande av en koncession fogas sådana situationer då innehavaren av en programkoncession har gjort sig skyldig till en sådan gärning som är straffbar enligt 11 kap. 10 och 10 a § i strafflagen.

Dessutom föreslås det att också 40 § 5 mom., som gäller beviljande av radiotillstånd för kortvarig analog radioverksamhet som pågår i högst tre månader, ändras så att karenstiden inte enbart ska gälla samma verksamhetsutövare utan även sändningar av samma programutbud.

Det föreslås att 294 § 1 mom. 6 punkten ändras så att verksamhetsutövaren inte ska vara skyldig att betala tillsynsavgift för parallellsändningar, då programmen till innehållet är desamma, men till exempel sändningsteknikerna skiljer sig åt.

Nätneutralitet

Det föreslås att 1–6 mom. informationssamhällsbalkens 110 § som gäller nätneutralitet upphävs, eftersom bestämmelserna överlappar bestämmelserna i förordningen. Enligt förslaget ska paragrafen dock bevaras och det föreslås att det till den fogas en hänvisning till förordningen om den inre marknaden för elektronisk kommunikation. Hänvisningen anses behövlig för att trygga tydligheten och konsekvensen i lagstiftningen. Propositionen förverkligar till denna del målet i regeringsprogrammet om att lagstiftningen ska bli smidigare och att obehövlig administrativ börda ska avvecklas.

Det föreslås att 108 §, som gäller avtal om kommunikationstjänster, ändras genom att kravet på att nämna variationsintervallet i fråga om internetaccess-tjänster i 2 mom. 2 punkten stryks, då det är överlappande med förordningen. På motsvarande sätt föreslås det att det också till den här paragrafen fogas ett nytt moment med en hänvisning till förordningen om den inre marknaden för elektronisk kommunikation.

I propositionen föreslås också att Kommunikationsverket ska få möjlighet att meddela föreskrifter för genomförandet och övervakningen av de skyldigheter som anges i förordningen för att man ska kunna trygga den höga nivån på nätneutraliteten på det sätt som avses i förordningen. Kommunikationsverket ska få tillämpa de bemyndiganden om att meddela föreskrifter som anges i 244 § i informationssamhällsbalken i tillämpliga delar i det tillsynsarbete som förordningen kräver. Förordningen innehåller också några bestämmelser som kräver nya befogenheter för tillsynsmyndigheten. Med anledning av detta föreslås det att ett nytt 2 mom. fogas till 110 §. Enligt momentet ska Kommunikationsverket få meddela föreskrifter som gäller sådana tekniska egenskaper hos internetaccess-tjänster, krav om lägsta tjänstekvalitet och andra lämpliga och nödvändiga åtgärder som avses i förordningen. Föreskrifterna får också gälla sådan dokumentation och statistikföring av uppgifter som avses i förordningen samt formen för relevanta dokument och förvaring av uppgifterna.

Dessutom ska Kommunikationsverket med stöd av det föreslagna momentet få meddela närmare föreskrifter om godkännande av den övervakningsmekanism som beskrivs i avsnitt 2.2 eller vid behov bestämma om att godkänna den övervakningsmekanism som ska användas. Att godkänna en övervakningsmekanism genom en föreskrift innebär i praktiken att Kommunikationsverket inte nödvändigtvis beslutar att en viss tjänst eller applikation för mätning ska användas för att fastställa internetanslutningens prestanda. I stället fastställer verket de kriterier som tjänsten eller applikationen ska uppfylla för att vara tillämplig för det ändamål som anges i förordningen. Det är möjligt att det inte är den mest ändamålsenliga lösningen att avgränsa den tekniska övervakningsmekanismen till en viss tjänst för mätning, eftersom flera olika aktörer redan nu tillhandahåller tjänster för mätning av kvaliteten på en internetanslutning för olika typer av terminalutrustning och andra plattformar.

Att bemyndigandena om att meddela föreskrifter utvidgas innebär att Kommunikationsverkets befintliga föreskrifter vid behov kan uppdateras så att de stämmer överens med förordningen och i synnerhet med de riktlinjer som håller på att utarbetas av Berec. Att tillämpa den förhandsreglering som bygger på redan befintliga föreskrifter som förfarande vid tillsynen över efterlevnaden av förordningen gör regleringen tydligare och förhindrar att det uppstår onödiga tilläggskostnader. Det gör det också möjligt för leverantörerna av internetaccess-tjänster och övriga intressentgrupper att aktivt delta i beredningen av lagstiftningen. Avsikten är att bemyndigandet om att meddela föreskrifter ska vara noga avgränsat och gälla endast sådana situationer där det är nödvändigt att meddela föreskrifter för att de angivna målen och skyldigheterna i förordningen ska kunna fullföljas.

I propositionen föreslås dessutom sådan nationell reglering som krävs i förordningen om påföljder vid överträdelse av bestämmelserna i förordningen. Det föreslås ett tillägg till 304 § och enligt detta ska det på brott mot förordningen kunna tillämpas samma påföljder som med stöd av gällande lag tillämpas på brott mot de nationella bestämmelserna om nätneutralitet och EU:s nuvarande roamingförordning. Detta bedöms vara det effektivaste sättet att genomföra Europeiska unionens allmänna likvärdighetsprincip enligt vilken påföljder vid brott mot en EU-förordning ska vara liknande som påföljderna vid brott mot motsvarande nationell lagstiftning, och de ska kunna påföras genom ett liknande förfarande som påföljderna vid motsvarande brott mot den nationella lagstiftningen. Samtidigt föreslås att det till 304 § fogas en bestämmelse enligt vilken 331 §, som gäller interimistiska beslut, vid sidan av förfarandet med tillsynsbeslut och tvångsmedel, ska tillämpas inte enbart på bestämmelserna i informationssamhällsbalken, utan också på EU:s roaming- och nätneutralitetslagstiftning.

Radiokommunikationens konfidentialitet

RP 67/2016 rd

Det föreslås att det till informationssamhällsbalkens 136 § fogas nya 5 och 6 mom. I det föreslagna 5 mom. tillåts behandling av förmedlingsuppgifter från radiokommunikation under vissa villkor när det är fråga om radiokommunikation i anslutning till fjärrstyrning av en mini-tyrmodell eller obemannad farkost eller upprättande eller upprätthållande av en förbindelse för radiokommunikation mellan en terminal och ett trådlöst lokalt nätverk eller ett mobilnät.

I det föreslagna 6 mom. begränsas den behandlingsrätt som avses i 5 mom. genom att det föreskrivs om en skyldighet att avidentifiera de förmedlingsuppgifter som ska behandlas.

Dessutom ska 3 § 1 mom. 40 punkten i informationssamhällsbalken ändras så att informationen om typen av radiosändare stryks från definitionen av förmedlingsuppgifter från radiokommunikation.

Den föreslagna regleringen ska vara temporär och gälla i fem år.

Offentlig reglerad satellittjänst

I den nya lagen ska det föreskrivas om Kommunikationsverkets uppgift som behörig myndighet för satellittjänsten, vilka användargrupper som har rätt att använda satellittjänsten samt tillverkning och exportkontroll av utrustning för satellitpositionering.

De gällande bestämmelserna ändras så att satellittjänsten inte kommer att vara ett sådant myndighetsnät som avses 250 § i informationssamhällsbalken.

Övriga ändringar

Det föreslås att det till lagen fogas ett bemyndigande om att Kommunikationsverket får meddela föreskrifter om uppgifter som regelbundet ska samlas in. Bemyndigandet att meddela föreskrifter behövs eftersom Kommunikationsverket regelbundet samlar uppgifter av teleföretagen om tillgången till kommunikationsnäten och kommunikationstjänsterna och om kvalitet och pris. Dessa uppgifter används för verkets styrnings-, tillsyns- och informationsuppgifter.

Det föreslås att det som det första skedet av ändringsökande i Kommunikationsverkets beslut om tillsynsavgifter för televisions- och radioverksamhet ska införas ett sådant förfarande för begäran om omprövning som redan används på det sätt som anges i 342 § i många andra motsvarande ärenden som gäller beslut av Kommunikationsverket.

Förhållande till annan lagstiftning

På det sätt som beskrivs i avsnitt 2.2 möjliggör förordningen om den inre marknaden för elektronisk kommunikation undantag från principen om nätneutralitet, det vill säga blockering eller annan begränsning av internetanslutningstjänstens trafik som är mer långtgående än rimliga trafikstyrningsåtgärder, endast på de grunder som anges exakt i förordningen. Till de delar som det i förordningen föreskrivs om att sådana åtgärder som blockerar nättrafiken är tillåtna på basis av nationell lagstiftning har det i bestämmelsen hänvisats endast till trafikstyrningsåtgärder som är *nödvändiga* för efterlevnaden av den nationella lagstiftningen. Under arbetet med att bereda tillämpningsanvisningarna har uppfattningen om att bestämmelsen är avsedd att hänvisa endast till den lagstiftning som är förpliktande för leverantörer av internetaccess-tjänster stärkts.

Därmed kan det antas att tillämpningen av förordningen kommer att få konsekvenser till exempel för filtreringen av barnporrsidor i Finland på basis av den gällande lagstiftningen. Ge-

nom den gällande lagen om åtgärder som hindrar spridning av barnpornografi (1068/2006) har man när det gäller filtreringen av trafiken, i stället för reglering som är förpliktande för teleföretagen, skapat ett förfarande som bygger på självreglering. Enligt detta förfarande har teleföretagen rätt att tillhandahålla sina tjänster på ett sätt som hindrar åtkomst till barnporrsidor.

Enligt en särskild övergångsbestämmelse i förordningen får medlemsstaterna fram till och med den 31 december 2016 behålla nationella åtgärder som inte överensstämmer med det som föreskrivs i förordningen. Berörda medlemsstater ska anmäla dessa åtgärder till kommissionen senast den 30 april 2016.

4 Propositionens konsekvenser

4.1 Ekonomiska konsekvenser

Propositionen har inga direkta konsekvenser för den offentliga ekonomin. Konsekvenserna för företagens verksamhetsförutsättningar behandlas i avsnitt 4.3.

4.2 Konsekvenser för konsumenterna

Propositionen har konsekvenser för konsumenternas ställning. Detta avser i synnerhet de ändringar som gäller nätneutralitet. Specialbestämmelserna om nätneutralitet har generellt ansetts trygga yttrandefriheten, valfriheten och möjligheten att få information för användarna av internetaccess-tjänsterna.

Att säkerställa slutanvändarnas rättigheter och att skydda slutanvändarna anges som ett av de primära syftena med förordningen om den inre marknaden för elektronisk kommunikation. Syftet med bestämmelserna i förordningen är att säkerställa att slutanvändare ska ha rätt att via sin internetanslutningstjänst ha tillgång till och distribuera information och innehåll, använda och tillhandahålla applikationer och tjänster och använda terminalutrustning efter eget val, oavsett var slutanvändaren eller leverantören befinner sig och oavsett informationens, innehållets, applikationens eller tjänstens lokalisering, ursprung eller destination.

Regleringen av nätneutraliteten i förordningen kan anses vara i linje med regleringen av nätneutraliteten i informations samhällsbalken när det gäller de centrala principerna. Med tanke till exempel på avtalsfriheten mellan leverantörerna av internetaccess-tjänster och konsumenterna är bestämmelserna om nätneutralitet i förordningen inte helt entydiga. Således klarnar förordningens närmare konsekvenser för konsumenterna först i och med att förordningens tillämpningspraxis och myndigheternas och domstolarnas beslutspraxis utformats. De riktlinjer från Berec som beskrevs i avsnitt 2.2 kommer på ett väsentligt sätt att styra hur förordningen tillämpas i medlemsstaterna. Många av de bestämmelser i förordningen som är av betydelse för slutanvändarnas rättigheter diskuteras för närvarande vid beredningen av de här tillämpningsanvisningarna.

Rent generellt kan förordningen sägas ytterst tydligt betona att kränkande av nätneutraliteten innebär kränkande av konsumenternas rättigheter. Förordningen ger konsumenterna en möjlighet att åberopa att nätneutraliteten ska följas samt att kräva att kränkningarna av rättigheterna ska upphöra eller gottgöras. Förordningen innehåller bland annat bestämmelser som gäller reklamationer från konsumenterna. I artikel 4.2 i förordningen åläggs leverantörer av internetanslutningstjänster att uttryckligen införa öppna, enkla och effektiva förfaranden för handläggningen av klagomål från slutanvändare.

Enligt artikel 4.4 ska betydande skillnader, kontinuerligt eller regelbundet återkommande, i internetanslutningstjänstens faktiska prestanda betraktas som fel, om relevanta omständigheter har fastställts med hjälp av en sådan teknisk tjänst eller applikation som certifierats av den nationella regleringsmyndigheten på det sätt som beskrivs i avsnitt 2.2. Av bestämmelsen följer att konsumenternas möjligheter att åberopa fel i kommunikationstjänsten i fråga om internetanslutningstjänstens prestanda förbättras.

I 110 § 2 mom. föreslås det att Kommunikationsverket ska bemyndigas att meddela föreskrifter. Syftet med detta är att säkerställa att det förfarande som beskrivs ovan genomförs, liksom övriga rättigheter och skyldigheter som det föreskrivs om i förordningen, samt att tillsynen är tillräcklig. Ändringen i den nationella lagstiftningen påverkar dock inte de medel och förfaranden för reklamation som står till konsumenternas förfogande.

De föreslagna nationella lagstiftningsändringar som föranleds av förordningen förtydligar de rättsliga ramarna och kan därför anses främja konsumenternas rättsskydd i fråga om internetaccess-tjänster. De föreslagna hänvisningarna till förordningen om den inre marknaden för elektronisk kommunikation i 110 § 2 mom. och 108 § 4 mom. i informationssamhällsbalken gör lagstiftningen transparentare och konsekventare.

Som en särskild detalj bör noteras att i och med den föreslagna lagändringen kommer kravet på att ange den nedre gränsen för överföringshastigheten att strykas när det gäller abonnemang i mobilnät, när den nationella bestämmelsen om att ange internetaccess-tjänstens variationsintervall upphävs. Man bedömer dock att ändringen inte kommer att inverka på slutanvändarnas intressen på något betydande sätt. Detta beror på att den i avtalen fastställda nedre gränsen för hastigheten på grund av nätteknikens egenskaper i praktiken har varit mycket låg och det i avtalen fastställda variationsintervallet så stort att det i praktiken inte säger något om den faktiska hastigheten för abonnemanget på olika platser.

4.3 Konsekvenser för myndigheterna

Radioutrustningsdirektivet

Kommunikationsverket är tillsynsmyndighet enligt denna lag. I den nya lagen preciseras bestämmelserna om marknadskontroll. Man kan anta att bestämmelserna kommer att göra tillsynsmyndigheternas övervakning av radioutrustning tydligare och effektivare, eftersom de ekonomiska aktörerna redan på förhand har ålagts tydliga skyldigheter. Lagändringen bedöms inte medföra några betydande ändringar i Kommunikationsverkets verksamhet.

I den nya lagen preciseras bestämmelserna om organen för bedömning av överensstämmelse. För bedömningsorganen innebär lagändringen vissa preciseringar och att de måste ansöka om att bli godkända på nytt. I Finland finns för närvarande ett organ för bedömning av överensstämmelse för radioutrustning. För godkännandet av bedömningsorganen på central nivå svarar FINAS (Finlands nationella ackrediteringsorgan), som är underställt Säkerhets- och kemikalieverket (TUKES), med stöd av lagen om konstaterande av tillförlitligheten hos tjänster för bedömning av överensstämmelse med kraven (920/2005). Medlemsstaterna ska på central nivå anmäla de bedömningsorgan som den nationella myndigheten godkänt till den offentliga databas som förvaltas av Europeiska kommissionen. I Finland är det för närvarande arbets- och näringsministeriet som på central nivå anmäler bedömningsorganen till EU-databasen. I fortsättningen är avsikten att det ska föreskrivas om förfaranden för godkännande och anmälan av bedömningsorgan i lagen om anmälda organ för vissa produktgrupper.

RP 67/2016 rd

Dessutom intensifieras samarbetet mellan myndigheterna och övervakningen effektiviseras inom EU-området, eftersom förbud mot försäljning av radioutrustning i ett land förutsätter åtgärder och att försäljningsförbud meddelas även i de övriga medlemsstaterna i enlighet med radioutrustningsdirektivet.

Nya typer av elutrustning, som också kan innehålla radioutrustningskomponenter, men vars huvudsakliga användningsändamål är något annat än radiokommunikation eller radiobestämning, fordrar samarbete mellan Kommunikationsverket och marktillsynsmyndigheterna för andra produktsektorer, i synnerhet TUKES och Strålsäkerhetsverket (STUK). Detta minskar behovet av överlappande utredningar och åtgärder.

Då bedömningsorganen för radioutrustning tas in i lagen om anmälda organ för vissa produktgrupper och Kommunikationsverket utses till behörig myndighet för anmälan av de här organen i enlighet med den nya ramlagstiftningen, innebär detta att verket får en ny uppgift. Den nya uppgiften torde dock inte vara av betydande omfattning. I Finland finns för närvarande ett företag som har anmälts som anmält organ för radioutrustning. Fram till år 2014 hade två anmälda organ anmälts inom radioutrustningssektorn.

Televisions- och radioverksamhet

Genom ändringarna i bestämmelserna om programkoncessioner för televisions- och radioverksamhet förtydligas och förbättras Kommunikationsverkets verksamhetsförutsättningar. Eftersom kapaciteten särskilt i det markbundna digitala televisionsnätet för närvarande inte är knapp, kommer ändringen av maximilängden på kortvariga koncessioner att främja en effektiv användning av televisionsfrekvenserna, då den lediga kapaciteten kan användas flexiblare än för närvarande.

Nätneutralitet

Förordningen om den inre marknaden för elektronisk kommunikation kan i synnerhet under en längre tidsperiod innebära nya uppgifter för Kommunikationsverket och de kan också ha vissa konsekvenser för resurserna. De föreslagna nationella bestämmelserna gör det dock möjligt att på ett effektivt sätt, som minimerar den potentiella administrativa bördan, genomföra de verkställighetsuppdrag och tillsynsuppgifter som krävs i förordningen.

Situationen i Finland i fråga om nätneutralitet är god och därför kommer regleringen sannolikt inte att medföra några omedelbara, betydande konsekvenser för Kommunikationsverkets verksamhet. Kommunikationsmarknaden utvecklas snabbt och konsekvenserna på längre sikt klarar först då Berecs riktlinjer för hur förordningen ska tillämpas utarbetats och myndigheternas och domstolarnas avgörandepraxis utformats. Konsekvenserna på längre sikt påverkas också av hurdana egenskaper de kommunikationsanslutningar och kommunikationstjänster som tillhandahålls i framtiden har och av konkurrensläget på kommunikationsmarknaden.

Enligt förslaget ska Kommunikationsverket ha möjlighet att meddela föreskrifter för tillsynen över efterlevnaden och verkställigheten av förordningen, med undantag för behandlingen av personuppgifter med anknytning till trafikstyrningsåtgärder. I lagen ska det också föreskrivas om nya bemyndiganden att meddela föreskrifter, eftersom förordningen innehåller några bestämmelser som kräver nya befogenheter. Tillämpningen av den befintliga förhandsregleringen på tillsynen över efterlevnaden och verkställigheten av förordningen förhindrar att det uppstår onödiga kostnader och administrativ börda. Kommunikationsverkets befintliga föreskrifter kan vid behov uppdateras så att de följer förordningen och i synnerhet Berecs riktlinjer som håller på att utarbetas.

RP 67/2016 rd

Förordningen eller den föreslagna nationella lagstiftningen innebär inga ändringar för behörighetsförhållandena mellan myndigheterna i Finland. En i förordningen avsedd övervakningsmekanism, som godkänts av Kommunikationsverket och som mäter en teknisk internet-accessstjänsts prestanda, är avsedd att förbättra konsumenternas möjligheter att åberopa fel på internetaccessstjänsten och reklamera dem. De rättsmedel som står till konsumenternas förfogande bestäms dock utifrån den nationella lagstiftningen. Kommunikationsverket har därmed inte heller i fortsättningen beslutanderätt i ärenden som gäller avtalsförhållandet eller skadeståndsansvaret mellan företag och abonnenter eller teleföretags regressrätt eller återbetalnings-skyldighet. Konsumenterna har rätt att föra ett sådant ärende till Konsumenttvistenämnden. Dessutom har konsumentombudsmannen vid Konkurrens- och konsumentverket behörighet att driva gruppklagomål eller grupptalan för konsumenternas räkning eller att bistå enskilda konsumenter i tvister vid allmänna domstolar. Tillsynen över behandlingen av personuppgifter ska även i fortsättningen i sin helhet höra till dataombudsmannen. Då myndigheterna sörjer för verkställigheten och tillsynen över efterlevnaden av förordningen ska de samarbeta med varandra på ett ändamålsenligt sätt enligt 308 § i informationssamhällsbalken.

Radiokommunikationens konfidentialitet

Ändringen kan åtminstone tillfälligt öka Kommunikationsverkets uppgifter genom att antalet kontakter från kunderna ökar. Dessutom kan det krävas aktiv information och att nya tolkningsförfaranden utformas för att de uppställda målen med ändringen ska kunna nås. Kommunikationsverket klarar dock av att sköta uppgifterna med sina nuvarande resurser.

Man kan anta att också fler kunder kommer att kontakta handlednings- och rådgivningstjänsterna vid Dataombudsmannens byrå i och med den föreslagna ändringen.

Offentlig reglerad satellittjänst

De föreslagna bestämmelserna ger Kommunikationsverket behörighet att vara den behöriga myndigheten för satellittjänsten i förhållande till tredje part. Dessutom kommer Kommunikationsverkets uppgifter att preciseras i bestämmelserna. Enligt planen för de offentliga finanserna 2015–2018 förberedde man sig på att Kommunikationsverket i enlighet med EU-bestämmelserna skulle utses till behörig myndighet för den offentliga reglerade satellittjänsten. Enligt rambeslutet anvisas för verksamheten finansiering till ett belopp av 150 000 euro år 2015, 300 000 euro år 2016 och 2017 och 450 000 euro år 2018.

Kommunikationsministeriet får behörighet att besluta om de användargrupper som har rätt att använda satellittjänsten. Denna uppgift kräver inga tilläggsresurser vid kommunikationsministeriet.

Den föreslagna regleringen av exportkontrollen innebär nya uppgifter för utrikesministeriet och Tullen. Utrikesministeriet ska bevilja exporttillstånd för den utrustning, teknik och programvara som hör samman med användningen, utvecklingen och tillverkningen av satellittjänsten. Tullen ska övervaka exporten, förmedlingen, transporten och överföringen av de produkter som nämns ovan. Antalet exporttillstånd och mängden tillsynsuppgifter i anslutning till dem kommer troligen inte att vara så stora.

Myndigheternas allmänna rätt att få information

Enligt 315 § i propositionen ska Kommunikationsverket få meddela föreskrifter om de krav som på förhand ska ställas på de uppgifter som ska lämnas in och på vilket sätt uppgifterna ska lämnas in. Syftet med detta är att säkerställa att teleföretagen har tillräcklig beredskap för

att lämna de begärda uppgifterna. I praktiken har problem uppstått då en del av företagen lämnat in information om tillgången till tjänsterna med fördröjning eller då det funnits fel i uppgifterna. I värsta fall har detta lett till att beslut har fördröjts eller att man blivit tvungen att i efterhand rätta till beslut som redan meddelats.

Med tanke på skötseln av de styrnings- och tillsynsuppgifter som avses i det föreslagna 315 § 6 mom. är det viktigt att de uppgifter som de övervakade företagen lämnar är så felfria som möjligt. När de begärda uppgifterna lämnas i tid och enligt behövlig exakthetsgrad, kan eventuella fel upptäckas i tid. Detta minskar den arbetsmängd som behövs för att behandla uppgifterna vid Kommunikationsverket och framför allt minskar de risker för övervaknings- och styrningsverksamheten som hör samman med användningen av felaktiga uppgifter.

Uppgifter som samlas in för styrning och övervakning kan publiceras i tillämpliga delar utan att detta medför tilläggskostnader för de företag som lämnar informationen. Utöver dessa kan en del uppgifter samlas in också i första hand för publiceringsbruk, om de kostnader som detta medför är proportionerliga med den uppnådda nyttan. Genom att publicera uppgifter kan man förbättra marknadens transparens. Offentliga uppgifter om priset och kvaliteten på kommunikationstjänster och kommunikationsnät och tillgången till dem samt uppgifter som gäller antalet abonnemang kan vara till stor nytta vid olika typer av beslutsfattande. Det är till exempel möjligt att främja efterfrågan på snabba bredbandsabonnemang genom att öka kundernas kännedom om de teletjänster som står till deras förfogande. Man har emellertid också nytta av uppgifterna då man planerar utbudet av tjänster som drar nytta av dataöverföringsförbindelser.

Förutom myndigheterna förväntar sig också användarna av kommunikationstjänster och olika tjänsteleverantörer att få lika exakta uppgifter regionalt. Kraven på att uppgifterna ska vara regionalt exakta har därför ökat markant, vilket märks bland annat på att geografiska tjänster med anknytning till bredbandsanslutningar under de senaste åren har introducerats i flera europeiska länder.

Övriga ändringar

Man kan anta att då förfarandet för begäran om omprövning utvidgas till att gälla också de beslut om tillsynsavgiften för televisions- och radioverksamhet som Kommunikationsverket fattat, effektiviseras förvaltningsdomstolarnas verksamhet när det gäller besvärshandlingen. Konsekvenserna av ändringen för Kommunikationsverkets verksamhet bedöms vara små, eftersom syftet med den föreslagna ändringen i första hand är att förfarandet vid ändringssökande i fråga om beslut om tillsynsavgifterna ska motsvara det vid andra liknande beslut.

4.4 Konsekvenser för verksamhetsutövarna

Radioutrustningsdirektivet

Man bedömer att de föreslagna ändringarna i propositionen kommer att ha obetydliga konsekvenser för verksamheten för de företag som släpper ut radioutrustning på marknaden och för övervakningen av dem bland annat eftersom övervakningen blir effektivare.

De skyldigheter som gäller radioutrustningens överensstämmelse med kraven är i första hand riktade till tillverkarna av radioutrustning, eftersom endast de har möjlighet att garantera kvalitetskontrollen i tillverkningsprocessen och att kraven iaktas också i serieproduktion. Det finns väldigt få tillverkare av radioutrustning i Finland. En betydande del av den radioutrustning som säljs i Finland och inom hela EU-området har tillverkats i tredjeländer.

RP 67/2016 rd

De övriga ekonomiska aktörerna som ingår i distributionskedjan har en skyldighet att försäkra sig om att tillverkarna har iakttagit de skyldigheter som ålagts dem. De har också en skyldighet att samarbeta med myndigheterna och bland annat själva vidta aktiva åtgärder då det finns skäl att tro att radioutrustning som släppts ut på marknaden inte uppfyller kraven.

Tillsynsmyndigheternas möjligheter att kräva att tillverkare eller importörer ska stå för kostnaderna för den provning som behövs för att visa att radioutrustningen överensstämmer med kraven utvidgas till att gälla situationer där utrustningens tekniska dokument inte stämmer överens med kraven.

Dessutom ska tillverkare och importörer av radioutrustning bevara uppgifter om alla de produkter som de tillverkat eller importerat och kunna uppvisa dem för myndigheterna i minst tio år efter det att produkten släppts ut på marknaden.

De nya skyldigheterna har dock inte någon stor ekonomisk betydelse för de ekonomiska aktörer som etablerat sig i Finland. Skyldigheterna uppmuntrar importörerna och distributörerna till att på förhand säkerställa att den radioutrustning som ska släppas ut på marknaden överensstämmer med kraven. Man kan anta att då skyldigheterna fullgörs förbättras också radioutrustningens driftsäkerhet och tillförlitlighet, vilket samtidigt främjar en störningsfri och effektiv användning av frekvenserna.

Med de nya bestämmelserna om förfarande då radioutrustning inte överensstämmer med kraven eller då den utgör en risk strävar man efter att upptäckta brister i första hand åtgärdas med hjälp av handledning och rådgivning, bland annat genom att i möjligaste mån avsätta rimlig tid för den ekonomiska aktören att korrigera bristerna. Syftet med propositionen är att det nationella ikraftsättandet av radioutrustningsdirektivet ska vara effektivt och ske vid rätt tidpunkt, så att man då det genomförs nationellt avhåller sig från sådan tilläggsreglering som inte krävs i EU-bestämmelserna.

Kravet på förhandsanmälan av radioutrustning som släpps ut på marknaden ska slopas. I fortsättningen kan man genom kommissionens genomförandebestämmelser kräva att tillverkarna registrerar sådan radioutrustning som bedöms stämma sämre överens med kraven i ett gemensamt europeiskt centralregister. De nationella myndigheterna får därmed informationen från ett ställe och inga särskilda nationella anmälningar behövs.

Även regleringen av organen för bedömning av överensstämmelse blir mildare och harmoniseras, då de centrala bestämmelserna om olika produktsektors bedömningsorgan i enlighet med propositionen tas in i den allmänna nationella lagen om anmälda organ för vissa produktgrupper. För närvarande föreskrivs det om bedömningsorgan i nio direktiv som gäller olika produktgrupper och de har harmoniserats med EU:s nya ramlagstiftning.

Förfaranden för godkännande och anmälan av bedömningsorgan för flera andra produktsektorer, som harmoniserats med EU:s ramlagstiftning, har redan tagits in i den horisontella lagen som avses träda i kraft den 20 april 2016. Då bedömningsorganen för radioutrustning tas in i den här lagen säkerställs att de anmälda organens kompetens och kvaliteten på deras verksamhet bedöms enligt enhetliga kriterier. Detta är viktigt för att administrationen ska vara förutsebar och också för att säkerställa att företag som sköter bedömningsuppgifter behandlas lika och enhetligt.

Televisions- och radioverksamhet

De föreslagna ändringarna av koncessionsförfarandet kommer att göra beslutsfattandet effektivare. Då förfarandet blir snabbare bidrar detta till verksamhetsutövarnas möjligheter att inleda helt ny verksamhet eller att få igenom sådana ändringar i sina befintliga koncessioner som är nödvändiga med avseende på verksamhetens utveckling.

I synnerhet den föreslagna ändringen som avser kringgåendet av förbudet mot sammanlänkning av programkoncessioner för kortvarig radioverksamhet kommer att fastställa gränsen mellan varaktig och kortvarig radioverksamhet och på så sätt förtydliga situationen på radio marknaden.

Den föreslagna ändringen av 294 § 1 mom. 6 punkten har en direkt främjande effekt på verksamhetsmöjligheterna för utövarna av programverksamhet. Även om det inte är vanligt att koncessionspliktig radioverksamhet utövas i televisionsnätet, har den nuvarande lagstiftningen visat sig vara ett tydligt hinder för införandet av nya verksamhetsmodeller. Det faktum att man är tvungen att betala tillsynsavgift för samma innehåll två gånger kan nämligen vara en avgörande faktor för om verksamheten inleds eller inte.

Nätneutralitet

Förordningen om den inre marknaden för elektronisk kommunikation bedöms ha konsekvenser för företagen i telebranschen och leverantörerna av internetjänster. Liksom för konsekvenserna för konsumenterna försvåras bedömningen av förordningens ekonomiska konsekvenser av att Berecs riktlinjer, som fortfarande är under beredning, på ett avgörande sätt kommer att styra hur förordningen kommer att tillämpas i medlemsstaterna i framtiden. Dessutom saknas vedertagen praxis om tillämpningen av informationssamhällsbalkens 110 §, som delvis kan jämföras med bestämmelserna i förordningen. Det är möjligt att förordningen kommer att kräva vissa ändringar i avtalen om kommunikationstjänster mellan leverantörerna av internetanslutningstjänster och användarna och eventuellt delvis också i hur abonnemangen realiserar rent tekniskt. Det är inte möjligt att presentera en verklig bedömning av avtalsfrihetens omfattning förrän tillämpningsanvisningarna har publicerats och myndigheternas och domstolens avgörandepraxis om bestämmelserna har utformats. Vid sidan av den nationella avgörandepraxisen kommer också EU-domstolens kommande avgörandepraxis sannolikt att vara av central betydelse för hur bestämmelserna tolkas med avseende på företagens handlingsfrihet.

Däremot bedöms ändringen av den nationella lagstiftningen inte att i sig själv ha några betydande ekonomiska konsekvenser eller betydande konsekvenser för företagets verksamhet. Förordningen ska i vilket fall som helst börja tillämpas i Finland den 30 april 2016 och därför är konsekvensen av upphävandet av den nationella, subsidiära lagstiftningen som överlappar eller står i strid med förordningen närmast den att den rättsliga ramen förtydligas. Att ta bort överlappande bestämmelser kan främja det allmänna målet att göra lagstiftningen smidigare och förbättra företagets rättssäkerhet och i och med detta bland annat också förbättra planeringen av kommande tjänsteutveckling och investeringar. Att inte införa nationella tilläggs-skyldigheter som hänför sig till skyldigheterna till öppenhet och till att lämna information kan för sin del anses främja företagets verksamhetsförutsättningar i en kontinuerligt föränderlig digital värld som fortfarande internationaliseras.

Det anses att de bemyndiganden att meddela föreskrifter som föreslås för Kommunikationsverket också med tanke på företagen är det mest ändamålsenliga sättet att fullgöra de uppgifter som förordningen kräver, eftersom de viktigaste föreskrifterna enligt vedertagen praxis bereds i arbetsgrupper och i dem har även företagen möjlighet att medverka. Genom att göra det möjligt att tillämpa redan befintliga föreskrifter på tillsynen över förordningen, antingen som de är eller genom att uppdatera det som behövs, undviker man en situation som skulle inne-

RP 67/2016 rd

bära att myndigheten blev tvungen att skapa nya tungrodda regleringsprocesser för att sköta sina uppgifter i enlighet med förordningen.

Radiokommunikationens konfidentialitet

Den föreslagna ändringen gör det möjligt att utveckla nya typer av tjänster och affärsverksamhetsmodeller som bygger på behandling av avidentifierade förmedlingsuppgifter från radiokommunikation.

Offentlig reglerad satellittjänst

De föreslagna bestämmelserna gör det möjligt att tillverka utrustning för satellittjänsten i Finland, att exportera den till länder utanför EU och att överföra den mellan EU-länder. Man kan börja skapa satellittjänstverksamhet för Finland, och till följd av detta får myndigheterna och företag som är kritiska för samhällsfunktionerna en möjlighet att säkerställa kontinuiteten i sin verksamhet med hjälp av satellittjänstverksamheten.

Myndigheternas allmänna rätt att få information

Bestämmelserna i 315 § innebär inga sådana konsekvenser som ökar kostnaderna för de företag som ska övervakas. Företagen är redan i dag skyldiga att i enlighet med 315 § i informationssamhällsbalken till myndigheterna lämna den information som behövs för skötseln av uppgifterna enligt denna lag utan dröjsmål, i den form som myndigheterna begär och avgiftsfritt.

Kommunikationsverket samlar av teleföretag in geografisk information om kommunikationstjänster och kommunikationsnät. Syftet med det bemyndigande att meddela föreskrifter som ska fogas till lagen är att förbättra kvaliteten på de uppgifter som ska samlas in regelbundet och att de uppgifter som olika företag lämnar ska bli enhetligare. Närmare föreskrifter om vid vilken tidpunkt och i vilken form som uppgifterna ska lämnas innebär också att informationsinsamlingen blir mer förutsebar för teleföretagen. En preciserad reglering ger därmed teleföretag bättre möjligheter än för närvarande att kontrollera och till och med minska kostnaderna för informationsinsamlingen.

Verket har under åren 2013–2015 i samarbete med teleföretagen gjort om sitt system för informationsinsamling, som bygger på 315 § i informationssamhällsbalken. I systemet som togs i bruk år 2015 samlas uppgifterna in som geografisk information, vilket ger en bättre kvalitet på styrningen och övervakningen än tidigare.

Geografisk information om tillgången till tjänsterna gör det möjligt att utarbeta exaktare marknadsanalyser än för närvarande. Därmed är det möjligt att på ett exaktare sätt än tidigare rikta in de ekonomiska skyldigheter som åläggs företagen utifrån marknadsanalyser endast på sådana områden där det är nödvändigt med skyldigheterna för att trygga främjandet av konkurrensen och tillgången till tjänster. Med anledning av detta kan man förutspå att utvecklingen av informationsinsamlingen kommer att ha en kostnadsminskande effekt också för teleföretagen. Med hjälp av exaktare marknadsanalyser kan man också försäkra sig om att skyldigheter inte försvinner i områden där de är nödvändiga för att trygga användarnas intressen eller en fungerande marknad.

Med hjälp av regelbundet återkommande enkäter är det möjligt att uppnå mindre helhetskostnader för teleföretagen än med färre, men sporadiskt upprepade, enstaka enkäter. Regelbundet återkommande enkäter samt standardiserade definitioner och inlämningsformer gör det inte

bara möjligt att tack vare förutsebarheten rikta personalresurser på ett effektivare sätt, utan de möjliggör också en långsiktig utveckling av systemen och då kan en så stor del som möjligt av processerna automatiseras.

Kommunikationsverket lät år 2015 utföra en bedömning av det moderniserade systemets konsekvenser för teleföretagen. Enligt konsekvensbedömningen uppgår de största teleföretagens kostnader för informationsinsamlingen till ca 50 000 euro för den första enkäten. Den här summan inbegriper kostnaderna för utvecklingen av systemet samt arbetet med att samla in uppgifterna. Om enkäten inte ändras från gång till gång kommer kostnaderna för att besvara den i fortsättningen att uppgå till 10 000–20 000 euro per enkät enligt teleföretagen.

Övriga ändringar

I och med att förfarandet för begäran om omprövning utvidgas till att gälla Kommunikationsverkets beslut om tillsynsavgiften för television- och radioverksamhet underlättas och påskyndas besvärprocessen i synnerhet för de företag som utövar television- och radioverksamhet.

4.5 Könsrelaterade konsekvenser

De föreslagna lagändringarna bedöms inte ha några könsrelaterade konsekvenser.

5 Beredningen av propositionen

5.1 Inledning

Propositionen har beretts vid kommunikationsministeriet i samarbete med Kommunikationsverket.

De principer som ingår i propositionen har under propositionens beredning behandlats tillsammans med arbets- och näringsministeriet som koordinerar det nationella genomförandet av EU:s produktlagstiftningsreform.

Vid beredningen av propositionen har yttranden begärts av ett brett spektrum av olika intressentgrupper. Kommunikationsministeriet mottog sammanlagt 32 yttranden om propositionen med förslag till ändring av informationssamhällsbalken. På kommunikationsministeriets webbplats finns de enskilda yttrandena med ärendenummer LVM/1675/03/2015 (på finska). Arbets- och näringsministeriet begärde för sin del utlåtanden om utkastet till en proposition om anmälda organ för vissa produktgrupper och de enskilda yttrandena i detta ärende finns under ärendenummer TEM/2042/03.01.01/2015 (på finska).

5.2 Offentlig reglerad satellittjänst

Utrikesministeriet var av samma åsikt som kommunikationsministeriet, enligt vilket det är motiverat att koncentrera tillståndsprovningen till en myndighet, det vill säga utrikesministeriet.

Justitieministeriet (hädanefter JM) påpekade i sitt utlåtande att motiveringarna till propositionen och de föreslagna bestämmelserna inte ger en klar bild av vilka rättsnormer som är direkt tillämplig EU-rätt, vilka normer som behöver implementeras och i vilken mån det finns möjlighet till nationell provning.

I propositionen har man försökt föra fram att all reglering som föreslagits om satellittjänsten kräver implementering. I propositionen föreskrivs till exempel om de nationella myndigheternas behörighet i ärenden som gäller satellittjänsten. I övrigt regleras satellittjänsten av EU-rättsliga normer som är direkt tillämpliga. I fråga om dem har den nationella lagstiftaren varken spelrum eller möjlighet till nationell prövning.

Justitieministeriet lyfte i sitt utlåtande också fram några aspekter på 271 b § som reglerar tillverkningen av satellittjänstteknik. Enligt utlåtandet är 271 b § bristfällig, eftersom det saknas en norm med direkt tillämplighet. Enligt utlåtandet bör bestämmelsen kompletteras med en informativ hänvisning, där kriterierna för beviljande av tillstånd anges. I utlåtandet uppmärksammades också begränsningen av satellitteknikens omfattning.

Det finns för tillfället ingen sådan EU-reglering om kriterierna för beviljande av tillstånd, som det skulle vara möjligt att hänvisa till i lagförslaget. I 271 b § föreskrivs det om ansökningsprocessen för tillstånd endast att tillstånd av styrelsen för säkerhetsackreditering ska sökas via Kommunikationsverket. I övrigt är det styrelsen för säkerhetsackreditering som svarar för beviljandet av tillstånd.

Hur omfattningen av tillverkningen av satellittjänsttekniken ska begränsas bygger på artikel 5.5 i PRS-beslutet och det är inte möjligt att avvika från den.

I utlåtandet från justitieministeriet ombads man utreda om det i stället för den valda regleringsmodellen inte skulle vara ändamålsenligare att föreskriva om ett förfarande enligt vilket tillverkarna kan ansöka om det datapaket som gör det möjligt att tillverka satellittjänsttekniken och om de villkor och begränsningar som hör samman med beviljande av datapaketet.

Enligt artikel 5.5 i PRS-beslutet är det inte möjligt att endast föreskriva om hur tillverkarna ska ansöka om datapaketet, utan satellittjänstteknik får endast tillverkas med tillstånd av styrelsen för säkerhetsackreditering. Datapaketet fås endast efter det att tillståndet beviljats.

5.3 Radioutrustningsdirektivet

Arbets- och näringsministeriet (hädanefter ANM) lyfte i sitt utlåtande fram att det i de allmänna motiveringarna på sidan 18 i propositionen hänvisades till en allmän lag om bedömningsorganen och deras verksamhet som ANM höll på att bereda. ANM konstaterade att det i lagen som är under beredning inte egentligen föreskrivs om organens verksamhet, såsom typgranskningar, om andra typer av bedömningar, eller om sökande av ändring i de anmälda organens beslut, utan endast om förfarandet vid godkännande och anmälan av organen. ANM föreslog att detta avsnitt skulle preciseras. Kommunikationsverket har preciserat propositionen i enlighet med ANM:s utlåtande.

ANM föreslog också att termen produkttillsynsmyndighet i 308 och 318 § skulle kunna ändras till marknadskontrollmyndighet. Dessutom föreslog ANM att en definition av radioutrustning som utgör en risk ska tas in i lagen. På basis av utlåtandet beslöt kommunikationsministeriet att ändra termen till marknadskontroll- och produktsäkerhetsmyndighet. Man beslöt att välja denna formulering, eftersom avsikten inte är att begränsa informationsutbytet endast till övervakning av saluföringen, utan att säkerställa att myndigheterna ska kunna utbyta information om oegentligheter när det gäller produktsäkerhet på ett mer allmänt plan.

Säkerhets- och kemikalieverket (hädanefter TUKES) påpekade i sitt yttrande att med stöd av radioutrustningsdirektivet tillämpas också direktiv 2014/30/EU om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning om elektromagnetisk kompatibilitet på radioutrustning. För att undvika onödigt överlappande bestämmelser bör direktiv 2014/30/EU och direktiv 2014/35/EU och de bestämmelser i elsäkerhetslagen som bygger på dem inte tillämpas på radioutrustning annat än när det gäller de väsentliga säkerhetskraven. Enligt artikel 2.2 i radioutrustningsdirektivet får kommissionen anta genomförandeakter för att avgöra om vissa kategorier av elektriska eller elektroniska produkter motsvarar definitionen av radioutrustning. För att detta ska bli tydligare föreslog TUKES att det i motiveringarna till ändringsförslagen tydligt ska beskrivas hur man ämnar arrangera övervakningen av radioutrustning, vilken eller vilka myndigheter som övervakar radioutrustning, med stöd av vilken eller vilka lagar som övervakningen genomförs och vilken myndighet som har tillsyn över efterlevnaden av vilka krav.

På basis av responsen från ANM och TUKES kompletterades motiveringstexterna till 308 och 318 § i propositionen bland annat i fråga om de författningar som ska tillämpas och de behöriga myndigheterna. I motiveringstexten till 253 d § förtydligas radioutrustning som utgör en risk.

Justitieministeriet föreslog att hänvisningen i 253 d § i propositionsutkastet till ”ett språk som lätt kan förstås av verket” preciseras och att 263 § preciseras genom en förteckning över myndighetens befogenheter för att begränsa eller förbjuda tillhandahållandet av radioutrustningen på marknaden eller se till att den återkallas eller dras tillbaka från marknaden. Kommunikationsministeriet förtydligade hänvisningen i motiveringarna till propositionen, för att närmare definiera ”ett språk som lätt kan förstås”.

Om de administrativa påföljderna yttrade justitieministeriet att också andra kriterier för att påföra påföljder än de som nämns i utkastet bör tas in i bestämmelsen och även de begränsningar som leder till att påföljder inte påförs. Dessutom föreslog JM preciseringar i det avsnitt som gäller straffrättsliga påföljder.

När det gäller de administrativa påföljderna beslöt kommunikationsministeriet att ärendet överförs till den fortsatta beredningen. Därmed beslöt man att utelämna ärendet från den här propositionen. Preciseringar av radioutrustningsförseelse i 348 § togs in i propositionens motiveringstexter på det sätt som justitieministeriet föreslog främst i fråga om den ordalydelse som används i propositionen.

Kommunikationsverket föreslog att 259 § kompletteras med ett nytt 1 mom. samt att paragrafens rubrik ändras på följande sätt: 259 §. Godkännande och övervakning av organ för bedömning av överensstämmelse och organens särskilda uppgifter. Anmälda organ som utför bedömningar av överensstämmelse ska vid EU-typkontroll följa förfarandet i bilaga III till radioutrustningsdirektivet och vid bedömning av överensstämmelse som grundar sig på fullständig kvalitetssäkring förfarandet i bilaga IV till radioutrustningsdirektivet. Kommunikationsverket motiverade detta med att man inte ämnar föreskriva om de anmälda organens särskilda uppgifter i den allmänna lag om bedömningsorgan som bereds samtidigt och därför bör man föreskriva om dem i informationsbalken. Kommunikationsministeriet anser att Kommunikationsverkets ovannämnda förslag är ändamålsenliga.

5.4 Anmälda organ

I ett brev daterat den 24 november 2015 begärde arbets- och näringsministeriet yttranden om den regeringsproposition som gäller förfaranden för godkännande och anmälan av anmälda

organ för vissa produktgrupper, det vill säga om lagen om anmälda organ för vissa produktgrupper.

Remissinstanserna understödde den föreslagna strukturen, det vill säga att man stiftar en horisontell lag med avseende på de sektorer som hör till lagens tillämpningsområde. Dessutom ansågs det bra att lagens tillämpningsområde i framtiden kan utvidgas till att gälla också andra produktgrupper inom olika förvaltningsområden. På så sätt kan man säkerställa att de anmälda organen utför sina uppgifter på lika villkor och i enlighet med förutsättningarna för en sund konkurrens. Regleringen konstaterades förtydliga det nuvarande läget och är motiverad för att sätta ändringarna som föranleds av direktivet i kraft. Genom enhetlig reglering säkerställs också att de anmälda organens kompetens och kvaliteten på deras verksamhet granskas enligt enhetliga kriterier. Detta gör att administrationen blir förutsebarare och att de företag som sköter bedömningen av överensstämelsen med kraven behandlas lika och enhetligt.

Ålands landskapsregering ansåg att standardiseringen hör till rikets behörighet enligt 27 § 1 mom. 19 punkten i självstyrelselagen för Åland och att förslaget inte står i strid med självstyrelselagen eller landskapets övriga lagstiftning. Ålands landskapsregering bad om tillfälle att yttra sig senare vid behov.

5.5 Radio- och televisionsverksamhet

Digita Oy och Tietoliikenteen ja tietotekniikan keskusliitto FiCom ry (Centralförbundet för telekommunikation och informationsteknik) framhöll i sina yttranden att den nya 4 punkten i 36 § 1 mom. är obehövlig, eftersom det enligt 35 § i informationssamhällsbalken är Kommunikationsverket själv som förklarar frekvenserna lediga att sökas. Även Tammerfors universitet ansåg att ändringen i 36 § var problematisk, bland annat för att det i propositionen inte närmare anges vad en effektiv användning av frekvenser kommer att innebära för den analoga radions programverksamhet. Dessutom påpekade Tammerfors universitet att de behov av frekvenser som media inom läroanstalterna och tredje sektorn har inte får åsidosättas för att deras tekniska effektivitet är bättre än den ekonomiska.

DNA Ab (som yttrade sig om 28 §), Vaihtoheitoisen radiotoiminnan tukiyhdistys ry (som yttrade sig om 40 §) och Järviradio Oy (som yttrade sig om 28 och 40 §) understödde den ändring av regleringen av radioverksamheten som innebär att Kommunikationsverket får rätt att göra undantag från förbudet mot att bevilja koncessioner direkt efter varandra om verksamheten är säsongsbetonad.

Kommunikationsverket föreslog också att de bestämmelser som gäller förbud mot att bevilja flera kortvariga programkoncessioner (28 § i informationssamhällsbalken) och flera kortvariga radiotillstånd (40 §) direkt efter varandra ska kompletteras så att förbudet inte ska tillämpas om verksamheten inte annars är kontinuerlig eller regelbunden. Tillägget möjliggör en flexibla tolkning av bestämmelsen i de fall då televisions- eller radioverksamheten inte är kontinuerlig eller varaktig, men säsongsbetonad med en längd på över tre månader.

Kommunikationsministeriet anser att den föreslagna ändringen ger Kommunikationsverket en flexibla möjlighet att tolka bestämmelserna, vilket också skapar bättre förutsättningar för radioaktörerna att använda kortvariga radiotillstånd. Enligt kommunikationsministeriet är de ovannämnda preciseringar som Kommunikationsverket föreslagit ändamålsenliga och ministeriet tog med i propositionen att förbudet mot beviljande av flera tillstånd eller koncessioner direkt efter varandra inte ska tillämpas om verksamheten inte annars är kontinuerlig och regelbunden.

5.6 Rätten att begränsa användningen av ett abonnemang till mottagandet av annat än kommunikationstjänster

Konkurrens- och konsumentverket (hädanefter KKV) och Kuluttajaliitto - Konsumentförbundet ry understödde den föreslagna nya regleringen som i fortsättningen kommer att göra det möjligt att meddela föreskrifter om de spärrtjänster som abonnenterna åtminstone ska erbjudas (135 § 2 mom.). KKV påpekade att konsumentombudsmannen fått delvis motstridiga uppgifter om hur omfattande de tillhandahållna spärrtjänsterna är och dessutom har det bland annat kommit fram att spärrtjänsterna inte fungerat i vissa applikationsbutiker. Dessutom framförde KKV att det skulle vara bra att på ett mera omfattande sätt beskriva egenskaper och användningsändamål i fråga om mobilbetalning i motiveringarna till propositionen.

TeliaSonera Finland Abp, DNA Ab, Elisa Abp, FiCom ry och Arbetsgivarna för servicebranscherna PALTA rf tog ställning till den föreslagna ändringen i 135 § om att Kommunikationsverket ska få meddela närmare föreskrifter om spärrtjänsterna. Aktörerna ansåg att den föreslagna ändringen inte ändrar det nuvarande läget och att den inte är behövlig.

Kommunikationsministeriet anser att bestämmelserna om spärrkategorierna behövs, eftersom många kontakter från kunder tydligt visar att det inte finns en gemensam praxis och gemensamma spelregler för de spärrkategorier som tillämpas på betalningen av tjänster som används via datatjänster. Ministeriet kompletterade motiveringarna till bestämmelsen i propositionen genom att mer detaljerat beskriva varför man kommit fram till den föreslagna regleringen och varför det nuvarande läget inte är tillfredsställande.

5.7 Myndigheternas rätt att få information

TeliaSonera Finland Abp, DNA Ab, Digita Oy, FiCom ry, Finnet-förbundet rf, Arbetsgivarna för servicebranscherna PALTA rf och Företagarna i Finland rf ansåg att den föreslagna utvidgningen av rätten att få information i 315 § är problematisk, eftersom Kommunikationsverket har begärt sådana uppgifter som en del av teleföretagen inte själva kan få fram så lätt eller också är det inte möjligt för dem att lämna den begärda informationen utan betydande tilläggsresurser. Begäran om information har ibland gällt sådan information om affärsverksamheten som teleföretagen inte själva har behov av att rapportera och därmed inte heller samlar in. Uppgifter om tillgången till abonnemang är till exempel i vissa fall svåra att få fram i den form som Kommunikationsverket fordrat. Uppgifterna är inte kongruenta till formatet och kan finnas i flera olika system. Detta gör att insamlandet av uppgifterna blir väldigt svårt och att lämna över dem i den form som Kommunikationsverket önskar kan till och med vara omöjligt. Enligt JM bör man vid den fortsatta beredningen fästa särskild uppmärksamhet vid förhållandet mellan bemyndigandet och den grundläggande bestämmelsen i 315 § så, att det för varje väsentlig komponent av bemyndigandet att meddela föreskrifter som är förpliktande för en aktör utanför förvaltningen ska hänvisas till en grundläggande bestämmelse på lagnivå som det kan meddelas närmare föreskrifter om.

Kommunikationsministeriet kompletterade konsekvensbedömningarna av 315 §. Av dem kan man dra slutsatsen att den föreslagna utvidgningen av myndigheternas rätt att få information, som gäller i vilken form uppgifterna ska lämnas, inte kommer att öka teleföretagens kostnader på ett oskäligt sätt. Dessutom ökar den föreslagna bestämmelsen förutsebarheten för teleföretagen, vilket gör det lättare för dem att förbereda sig på begäran om information i framtiden. På basis av justitieministeriets utlåtande preciserades den föreslagna paragrafen så att det i den finns en förteckning över de uppgifter som regelbundet ska samlas in. Sådana uppgifter är branschinformation som behövs för övervakningen av nätkoncessionerna, för beredningen av

Kommunikationsverkets beslut om betydande marknadsinflytande och marknadsanalyser som hör samman med dem samt för beredningen av beslut om samhällsomfattande tjänster. Dessutom ska uppgifter samlas in genom regelbunden informationsinsamling för att fullgöra Kommunikationsverkets informationsuppgift i 304 §.

5.8 Övriga förslag

Flera aktörer påpekade i sina yttranden att det i utkastet saknades förslag för att avveckla normer och gav förslag på flera bestämmelser som kunde strykas i informationssamhällsbalken. Därför lyfte de fram sin syn på avvecklingen av normer i samband med informationssamhällsbalken samt förslag till avveckling eller bearbetning av regleringen för att göra bestämmelserna smidigare. Ministeriet har beaktat de omständigheter som lyfts fram och kommer att bedöma dem i sitt fortsatta arbete.

5.9 Kompletterande remissbehandling

Propositionsutkastet sändes på remiss med en begäran om yttrande daterad den 25 september 2015. Det bestämdes att det efter detta skulle göras ändringar i propositionen i fråga om nätneutraliteten, radiokommunikationens konfidentialitet och bestämmelserna om anmälda organ. Ministeriet begärde yttranden om de här bestämmelserna. Alla yttranden från den kompletterande remissbehandlingen finns på kommunikationsministeriets webbplats med ärendenummer LVM/1675/03/2015 (på finska). Härnäst presenteras de ändringar som gjordes efter den kompletterande remissbehandlingen.

I propositionen preciserades 40 § så att Kommunikationsverket får bevilja radiotillstånd oberoende av vad som föreskrivits ovan i paragrafen, om verksamheten är tillfällig eller den inte annars är kontinuerlig eller regelbunden. Syftet är att tillfälligt lätta på förbudet mot beviljande av flera tillstånd direkt efter varandra för att säkerställa en effektiv användning av frekvenserna. Preciseringsen i propositionen gäller uttryckligen tillfällig verksamhet, vilket innebär att verksamheten inte är daglig eller annars regelbunden eller kontinuerlig.

5.10 Nätneutralitet

Bedömningspromemorian om nätneutralitet var på remiss under den förberedande fasen av propositionen och efter det har bestämmelserna om nätneutralitet varit på en kompletterande remissbehandling. Härnäst beskrivs de ändringar som man beslöt att göra under den kompletterande remissbehandlingen.

Kommunikationsverkets behörighet att meddela föreskrifter, som krävs för verkställigheten av förordningen om den inre marknaden för elektronisk kommunikation, avgränsades noggrannare på basis av yttrandena om bedömningspromemorian om nätneutralitet. Med anledning av yttrandena om att bemyndigandet ska vara noga avgränsat förtydligades detta ytterligare i motiveringarna till propositionen och samtidigt såg man till att Kommunikationsverket har kvar tillräckliga befogenheter för att effektivt kunna övervaka skyldigheterna i förordningen, vilket också betonats i flera yttranden. Vid utformningen av bestämmelsen beaktades också att den valda ordalydelsen stämmer överens med andra motsvarande bestämmelser som gäller myndigheters behörighet att meddela föreskrifter.

I några yttranden gav teleföretag förslag på skyldigheter vid beredningen av föreskrifter när det gäller att utgå från ett nödvändighetskriterium och att utföra konsekvensbedömningar. Det ansågs inte nödvändigt att ta in dem i bestämmelserna, men det allmänna förfarandet vid beredningen av föreskrifter och andra åtgärder betonades i motiveringarna. Kommunikations-

verket genomför redan nu en konsekvensbedömning i samband med alla föreskrifter som det bereder, antingen som ett särskilt dokument eller som en del av bakgrundspromemorian för föreskriften. Föreskrifterna bereds öppet och vid beredningen hörs intressentgrupperna. Myndigheternas prövningsrätt styrs av den proportionalitetsprincip som hör till de allmänna förvaltningsrättsliga principerna. Föreskrifter ska meddelas endast då man bedömer att de står i rätt proportion till sitt syfte. Föreskrifter meddelas således inte om man med enklare medel kan uppnå syftena på det sätt som avses i lagen.

Utifrån remissbehandlingen görs det inga ändringar i det som föreslås om att utelämna nationella tilläggsbestämmelser för avtal för kommunikationstjänster och om att slopa skyldigheten att anmäla den nedre gränsen för överföringshastighetens variationsintervall i fråga om internetaccess-tjänster. I de flesta yttrandena stödde man propositionens linje, som understöder regeringens mål att regleringen ska bli lättare och tydligare samt syftet med förordningen om den inre marknaden för elektronisk kommunikation om att harmonisera den europeiska lagstiftningen. Konsekvenserna för användarna av kommunikationstjänster bedömdes noggrant under beredningen. Förordningen som ska tillämpas direkt som sådan är relativt sträng och det ansågs att den på ett tillräckligt sätt tryggar öppenheten i avtalsvillkoren ur användarnas synvinkel. Den bestämmelse som ska strykas i enlighet med förordningen har inte heller i dag i praktiken någon väsentlig betydelse för användarnas ställning.

Det som påpekades i dataombudsmannens yttrande om behörigheten vid tillsynen över behandlingen av personuppgifter beaktades i 110 § samt i de ändringar som föreslogs i 304 och 305 §. Detta säkerställer att man med propositionen inte begränsar dataombudsmannens lagstadgade självständiga behörighet som övervakande myndighet vid behandlingen av personuppgifter.

De kommentarer som gäller innehållet i det redan antagna direktivet och innehållet i Berecs tillämpningsanvisningar som är under beredning försöker man beakta i beredningsarbetet på EU-nivå. Regeringen anser att det är viktigt att de finländska företagen i och med tillämpningspraxisen också i fortsättningen kan tillhandahålla högklassiga kommunikationstjänster som är lämpliga för användarnas användningsändamål på ett konkurrenskraftigt och mångsidigt sätt. Den här propositionen har dock ingen inverkan på tolkningen av förordningen, som är direkt tillämplig, eller på innehållet i Berecs tillämpningsanvisningar som styr tolkningen av förordningen.

Dessutom framfördes några detaljerade observationer om lagförslaget. De här har man i tillämpliga delar försökt beakta vid finslipningen av regeringspropositionen.

5.11 Radiokommunikationens konfidentialitet

I de flesta yttrandena ansågs att det ändringsförslag som gäller radiokommunikationens konfidentialitet är allmänt befogat. I flera yttranden betonades dock vikten av att trygga skyddet av privatlivet och kommunikationens konfidentialitet. På basis av remissyttrandena preciserades motiveringarna till propositionen i synnerhet i fråga om avidentifieringen av de uppgifter som ska behandlas. Dessutom beaktades de eventuella konsekvenserna för Dataombudsmannens byrå när det gäller konsekvenserna för myndigheterna.

5.12 Anmälda organ

Det kom inga yttranden om de anmälda organen under den kompletterande remissbehandlingen, men propositionen preciserades så att den i fråga om hänvisningarna i paragraferna mots-

RP 67/2016 rd

varar lagen om anmälda organ för vissa produktgrupper, som lämnades till riksdagen den 3 mars 2016. Dessutom togs det i fråga om den här lagen in en hänvisning om förhållandet till annan lagstiftning.

6 Samband med andra propositioner

I propositionen föreslås det ändringar av lagen om anmälda organ för vissa produktgrupper i fråga om lagens tillämpningsområde, förhållandet till annan lagstiftning och de behöriga nationella myndigheterna. De anmälda organen inom radioutrustningssektorn fanns med i den regeringsproposition med förslag till lag om anmälda organ för vissa produktgrupper som beretts av arbets- och näringsministeriet och som var ute på remiss. På grund av att bestämmelserna om de anmälda organen inom radioutrustningssektorn ska genomföras vid en annan tidpunkt beslöt man att utelämna dem från den slutliga propositionen som beretts av arbets- och näringsministeriet. De anmälda organen inom radioutrustningssektorn ska dock tas in i den allmänna lagen i fråga och därför föreslås det i denna proposition att arbets- och näringsministeriets lag ändras. Arbets- och näringsministeriets lagförslag behandlas för närvarande av riksdagen. I denna proposition har det hänvisats till lagen om anmälda organ för vissa produktgrupper, men lagens nummer saknas i detta skede.

DETALJMOTIVERING

1 Lagförslag

1.1 Lag om ändring av informationssamhällsbalken

3 §. Definitioner. Till paragrafen föreslås bli fogat en ny 2 a-punkt, enligt vilken man med skadlig störning avser en störning som äventyrar radionavigering eller radiokommunikation i säkerhetssyfte eller som i övrigt allvarligt försämrar, hindrar eller upprepade gånger stör radiokommunikation eller radiobestämning som tillhandahålls i enlighet med tillämpliga bestämmelser. Definitionen på skadlig störning hänför sig till tillämpningen av bestämmelserna om utredning, identifiering och lokalisering av radiostörningar samt bedömningen av om de väsentliga kraven på radioutrustning uppfylls.

Till paragrafen föreslås bli fogat en ny 14 a-punkt, enligt vilken man med radiogränssnitt avser en specificering av den reglerade användningen av radiofrekvenser. EU:s medlemsstater har ålagts en skyldighet att anmäla de radiogränssnitt som de avser att reglera och som inte är förenliga med beslut om en harmoniserad användning av radiofrekvenser eller radioutrustning i unionen och som därmed ställer nationella begränsningar. Bestämmelser om lämnande av uppgifter till en gemensam europeisk databas har utfärdats genom statsrådets beslut 802/1999. Uppgifter om radiogränssnitt behövs för tilldelning av kategorier av radioutrustning och de hänför sig också till de skyldigheter att anmäla tekniska data för allmänna kommunikationsnät som teleföretag kan åläggas. Definitionen motsvarar definitionen i radioutrustningsdirektivet.

Definitionen på radiokommunikation i 17 punkten föreslås bli ändrad så att man med radiokommunikation avser kommunikation med hjälp av radiovågor. Till definitionen fogas också radiobestämning, som i sin tur avser fastställande av ett föremåls position, hastighet och/eller andra kännetecken eller erhållande av information om dessa parametrar med hjälp av radiovågornas utbredningsegenskaper. Definitionerna på radiokommunikation och radiobestämning har skrivits in som en definition i punkt 17, eftersom den nuvarande definitionen på radiokommunikation i informationssamhällsbalken inte i sak har gjort åtskillnad mellan radiokommunikation och radiobestämning. Preciseringen av definitionen inverkar inte på tillämpningen av de bestämmelser som gäller radiokommunikation i informationssamhällsbalken. De preciserade definitionerna motsvarar definitionerna i radioutrustningsdirektivet samt artikel 2 r i ramdirektivet.

Definitionen på förmedlingsuppgifter i 3 § 40 punkten föreslås bli ändrad i fråga om radiokommunikation. Definitionen ändras så att informationen om typen av radiosändare stryks i definitionen. Med typ av radiosändare avses information om radiosändaren är till exempel en mobiltelefon eller en fjärrkontroll.

Information om typen av radiosändare som används i kommunikation kan i allmänhet inte kopplas ihop med en enskild fysisk eller juridisk person. Detta beror på att det numera används ett mycket stort antal olika typer av radiosändare i Finland. Av denna anledning kan det anses att information om typen av radiosändare inte längre behöver skyddas särskilt som förmedlingsuppgift. Samtidigt skulle det bli lättare att utnyttja informationen till exempel i nya typer av digitala affärsmodeller. Till de delar informationen efter den föreslagna ändringen kan kopplas till en enskild person, får den likväl skydd genom regleringen om skydd för personuppgifter.

Definitionen täcker inte radiosignalerna mellan terminaler och det trådlösa nät genom vilket terminalen upprätthåller beredskap att ansluta och nätverksenheten upprätthåller information om terminaler inom sitt täckningsområde. Dessa signaler behandlas inte som förmedling av meddelanden, och det är därför inte ändamålsenligt att inkludera dem inom ramen för regleringen av förmedlingsuppgifter. De är inte avsedda att tas emot allmänt och det är därför inte tillåtet att behandla dem med stöd av den behandlingsrätt för radiokommunikation som är avsedd för allmän mottagning och dess förmedlingsuppgifter som avses i 136 § i gällande lag. Behandlingsrätten för dessa radiosignaler föreslås nu bli tillåten genom en ändring av 136 § utan att definitionen på förmedlingsuppgifter dock ändras till dessa delar.

28 §. Kortvarig programkoncession. Det föreslås att 1 mom. 2 punkten ändras så att kortvarig programkoncessionen som högst ett år åt gången gäller för televisions- eller radioverksamhet i ett digitalt masskommunikationsnät kan beviljas, om verksamheten pågår högst tolv timmar per vecka. Det har i praktiken förekommit fall där gränsen i gällande lag enligt vilken verksamheten per vecka ska pågå högst åtta timmar har varit ett hinder för att koncession ska kunna beviljas för televisionsverksamhet som pågår ett år. På grund av att det totala antalet timmar per vecka är litet och att verksamheten är säsongbetonad skulle det dock ha varit fråga om televisionsverksamhet av mindre betydelse i den mening som avses i paragrafen.

Paragrafens 2 mom. föreslås bli preciserat så att förbudet mot den där avsedda så kallade sammanlänkningen av kortvariga programkoncessioner förutom samma verksamhetsutövare i huvudsak även ska gälla sändning av samma programutbud. Till momentet föreslås också bli fogat en bestämmelse om karenstidens längd. Enligt det föreslagna tillägget ska karenstiden vara lika lång som i analog radioverksamhet.

För att göra tillämpningen av 2 mom. smidigare föreslås också att till momentet fogas en rätt för Kommunikationsverket att avvika från förbudet mot sammanlänkning, om den verksamhet som utövas inte är daglig eller om verksamheten inte annars är fortgående eller regelbunden. Rätten att göra undantag kan i synnerhet tillämpas när det fråga om sporadisk eller frekvent mycket kortvarig verksamhet där verksamheten pågår endast några dagar åt gången. På grund av att verksamheten är säsongbetonad eller av mindre betydelse skulle det inte vara ändamålsenligt att ansöka om en långvarig programkoncession. Kommunikationsverket kan med stöd av möjligheten att göra undantag bevilja samma aktör som avses i paragrafen flera kortvariga programkoncessioner i följd utan karenstid. Som exempel kan nämnas de kortvariga programkoncessioner som vintertid behövs för sändning av ishockey eller annan vintersport, om det inte är dagliga sändningar.

29 §. Ändring av programkoncession. I syfte att förtydliga regleringen föreslås att paragrafen ändras så att en programkoncession kan ändras av koncessionsmyndigheten i stället för av den myndighet som beviljat programkoncessionen.

32 §. Återkallande av programkoncession. I syfte att förtydliga regleringen föreslås att 1 mom. ändras så att en programkoncession kan återkallas av koncessionsmyndigheten i stället för av den myndighet som beviljat programkoncessionen. Till 1 mom. 1 punkten fogas som förutsättningar för återkallande av programkoncession dessutom att någon gjort sig skyldig till hets mot folkgrupp eller till grov hets mot folkgrupp, vilket är straffbart enligt 11 kap. 10 eller 10 a § i strafflagen. I egenskap av massmedier ger television och radio en kanal för hatbrott. En utövare av televisions- eller radioverksamhet som har gjort sig skyldig till hets mot folkgrupp kan inte längre anses vara sådan att koncessionshavarens koncession inte kan återkallas. Programkoncession kan i princip beviljas en sökande som av grundad anledning inte misstänks bryta mot bestämmelserna i informationssamhällsbalken. Förutsättningen för att programkoncession ska kunna beviljas har av hävd uttryckligen ansetts vara att relevant speciallagstiftning

följs. På motsvarande sätt bör hetsbrott fogas till förutsättningarna. Koncessionsmyndigheten ska ha en klar befogenhet att återkalla koncessioner.

Enligt 1 mom. ska koncessionsmyndigheten fortfarande ha rätt att pröva om förutsättningarna för återkallande av en programkoncession uppfylls.

33 §. *Avstående från programkoncession.* I syfte att förtydliga regleringen föreslås paragrafen bli ändrad så att avstående helt eller delvis från en programkoncession ska meddelas till Kommunikationsverket i stället för till den myndighet som beviljat programkoncessionen. Även andra anmälningar som gäller utövandet av verksamheten görs till Kommunikationsverket. Likaså föreskrivs i bestämmelsen i syfte att förtydliga regleringen uttryckligen att en koncessionshavare kan avstå helt men också delvis från programkoncessionen. Att delvis avstå från koncessionen innebär en nedskärning av verksamhet som utövas med stöd av koncessionen så att antalet invånare som verksamheten omfattar skulle minska om verksamheten i övrigt förblir oförändrad. På motsvarande sätt betraktas en ändring av de övriga villkoren för koncessionen som en ändring av programkoncessionen enligt 29 § i informationssamhällsbalken, för vilket behövs ett positivt beslut av koncessionsmyndigheten.

36 §. *Beviljande av programkoncession för analog radioverksamhet.* Till 1 mom. föreslås bli fogat en ny 4 punkt. Genom ändringen utvidgas Kommunikationsverkets rättsliga prövning vid beviljandet av programkoncessioner för radioverksamhet så att en programkoncession inte ska beviljas, om beviljandet skulle förhindra en effektiv och ändamålsenlig användning av radiofrekvenserna. Målet för Kommunikationsverkets frekvensplanering är bland annat att stödja en utveckling av ett trådlöst informationssamhälle genom att öppna förutsättningar för nya användningsområden för radiofrekvenser och ge de nuvarande användarna en så stor nytta av de tillgängliga frekvenserna som möjligt. En effektiv användning av radiofrekvenser förutsätter en långsiktig frekvensplanering.

I samband med att informationssamhällsbalken stiftades ansågs det ändamålsenligt att den tekniska beredningen av användningen av frekvenser och i vissa fall även beslut ska fattas i en expertmyndighet, dvs. Kommunikationsverket. I synnerhet i samband med behandlingen av ärenden som gäller beviljande av programkoncession för analog radioverksamhet har Kommunikationsverket dock inte haft möjlighet att i enlighet med 36 § avgöra ansökningar när flera aktörer har ansökt om en enskild frekvens för analog radioverksamhet. I praktiken kan dock de flesta sådana situationer lösas med stöd av främjandet av en effektiv användning av frekvensen utan att det uppstår ett behov av ändamålsenlighetsprövning i dem.

I förarbetena till informationssamhällsbalken har redan bland annat konstaterats att i situationer där nya frekvenser kan anvisas för analog radioverksamhet och för vilka det på grund av det antal invånare i området de omfattar, de affärsmöjligheter de ger eller bristen på intresse bland potentiella aktörer är ändamålsenligt att bevilja en ny programkoncession, kan Kommunikationsverket foga sådana frekvenser till de frekvenshelheter som redan finns i en föreskrift. På motsvarande vis kan Kommunikationsverket i fortsättningen för att säkerställa en effektiv användning av frekvenser för frekvensanvändningens del komma med tekniska lösningar för till vilken helhet en specifik frekvens bör anslutas. I praktiken är det till exempel fråga om situationer där flera sökande är intresserade av en enskild frekvens och frekvensen tekniskt och i fråga om en effektiv frekvensanvändning klart kan anslutas till en specifik frekvenshelhet, till exempel för att minimera överlappande täckningsområden för radionätet eller i situationer där en frekvens med hög strålningseffekt har sökts enbart för en slavsändare som kompletterar nätets täckning.

Beslutsfattandet skulle alltså inte heller i fortsättningen förutsätta ändamålsenlighetsprövning av Kommunikationsverket, utan verket skulle fatta sitt beslut enbart utifrån ett säkerställande av frekvensernas tekniska effektivitet.

40 §. Beviljande av radiotillstånd. Analog radioverksamhet som pågår i högst tre månader får enligt 34 § 2 mom. utövas utan programkoncession. I 40 § 5 mom. föreskrivs ett förbud mot att länka samman sådan verksamhet. Eftersom verksamheten inte förutsätter programkoncession, finns det en bestämmelse om förbud mot sammanlänkning i 40 § som gäller beviljande av radiotillstånd. För att reglering som gäller digital kortvarig televisions- och radioverksamhet och reglering som gäller analog kortvarig radioverksamhet ska motsvara varandra, föreslås att 40 § 5 mom. ändras på samma sätt som 28 § 2 mom. Även analog radio ska omfattas av Kommunikationsverkets möjlighet att avvika från förbudet mot sammanlänkning, om verksamheten är tillfällig eller om den inte annars är fortgående eller regelbunden.

I synnerhet under sommaren tillhandahåller små aktörer vanligen radiotjänster på ett avgränsat område. Oftast är sådana evenemang idrottsevenemang som ordnas på små avgränsade områden, såsom motocross-tävlingar, olika mässor och till exempel amatörradiodagar. Flera evenemang kan säsongsvist ordnas på samma platser av flera olika aktörer och för dem söks vanligen radiotillstånd för en eller två dagar åt gången.

Gällande reglering medger inte någon form av flexibilitet i fråga om förbudet mot sammanlänkning. Samma verksamhetsutövare kan för samma område beviljas ett nytt radiotillstånd tidigast två månader från det att det föregående tillståndet upphörde att gälla. Förbudet mot sammanlänkning ska tillämpas även om det tidigare tillståndet skulle ha gällt till exempel bara för en dag. Aktören skulle visserligen ha möjlighet att ansöka om radiotillstånd för området för tre månader åt gången. Mellan april och oktober kan det ändå förekomma enstaka evenemang som ska radieras, och då förhindrar karensen helt sådan småskalig verksamhet. Radiotillstånd för tre månader är inte heller ändamålsenligt med avseende på en effektiv användning av radiofrekvenserna, eftersom det verkliga behovet av radiotillstånd bara gäller några dagar åt gången. För eventuella andra utövare av kortvarig radioverksamhet i området bör också alltid finnas en alternativ frekvens. Möjligheten att göra undantag från förbudet mot sammanlänkning skulle göra det möjligt att flexibelt och med tanke på frekvensanvändningen så effektivt som möjligt bevilja radiotillstånd i sådana fall av kortvarig radioverksamhet. När till exempel endagstillstånd beviljas ska det dock beaktas att verksamheten inte är daglig eller annars regelbunden eller kontinuerlig. Behovet av ett sådant tillstånd, till exempel för en dag, ska vara tillfälligt och får inte leda till utövande av kontinuerlig radioverksamhet.

48 §. Överföring och uthyrning av radiotillstånd. Andra radiotillstånd än sådana som är avsedda för verksamhet som kräver nät- eller programkoncession får överföras. Kommunikationsverket ska enligt 2 mom. utan dröjsmål underrättas om överföringen och kan avvisa överföringen av ett radiotillstånd, om det är uppenbart att förutsättningarna för beviljande eller avvisande av radiotillstånd enligt 41 § inte uppfylls. Det föreslås att 2 mom. ändras så att Kommunikationsverket kan avvisa överföringen av ett radiotillstånd även i sådana fall där det i praktiken är fråga om kringgående av förbudet mot s.k. sammanlänkning av kortvarig radioverksamhet som avses i 40 § 5 mom.

108 §. Avtal om kommunikationstjänster. Det föreslås att 2 mom. 2 punkten ändras så att bestämmelsen om angivandet av variationsintervallet för överföringshastigheten i en internet-access-tjänst stryks, eftersom den överlappar bestämmelserna i förordningen om den inre marknaden för elektronisk kommunikation.

Artikel 4.1 d i förordningen förutsätter i fråga om fasta anslutningar att hastigheten i avtal om kommunikationstjänster anges enligt flera mätare än kraven i 108 § 2 mom. 2 punkten i gällande informationssamhällsbalk. i 108 § 2 mom. 2 punkten i gällande informationssamhällsbalk. Avtal ska enligt led d omfatta en tydlig och begriplig förklaring av den lägsta, den normalt tillgängliga, den maximala respektive den marknadsförda nedladdnings- och uppladdningshastigheten för internetanslutningstjänsterna.

Enligt 108 § 2 mom. 2 punkten i gällande informationssamhällsbalk ska variationsintervallet för överföringshastigheten nämnas även i ett avtal om kommunikationstjänster som gäller mobilt bredband. Kommunikationsverket har dock inte ställt något numeriskt minimikrav på den undre gränsen för hastigheten i anslutningar med mobil teknik. Detta beror på att det i praktiken inte är möjligt att garantera en minimihastighet i mobilnät, bland annat eftersom användarna rör sig och det är typiskt för mobilnät att hastigheten varierar avsevärt mellan olika nättekniker eller till och med inom samma nätteknik. Enligt förordningen ska slutanvändaren informeras om den uppskattade maximala och annonserade nedladdnings- och uppladdningshastigheten för internetanslutningstjänsterna vid mobilnät. Kravet på att den nedre gränsen ska anges stryks alltså i fråga om mobilnätanslutningar.

I syfte att förtydliga lagstiftningen föreslås att till paragrafen fogas ett nytt 4 mom. där det hänvisas till förordningen om den inre marknaden för elektronisk kommunikation i fråga om regleringen av variationsintervall.

Förordningen om den inre marknaden för elektronisk kommunikation ger medlemsstaterna möjligheten att bevara och godkänna åtgärderna i förordningen som går längre än de föreskrivna insynsskyldigheterna i förordningen. När det gäller sättet att ange hastigheten för internetaccessstjänster anses det inte nödvändigt att föreskriva mer långtgående nationella skyldigheter än i förordningen för att skydda slutanvändarnas intressen. Förbudet mot oskäliga avtalsvillkor i konsumentavtal i 107 § i informationssamhällsbalken ger Kommunikationsverket vid sidan av kraven i förordningen ett effektivt sätt att också i fortsättningen dra upp riktlinjer för och utöva tillsyn över rimliga sätt att ange hastigheten för internetaccessstjänster. Till de delar det är fråga om abonnemang som tillhandahålls konsumenterna, är även konsumentombudsmannen behörig tillsynsmyndighet. Som föreskrivs i 306 § i informationssamhällsbalken utövar konsumentombudsmannen med stöd av konsumentskyddslagen tillsyn över att avtalsvillkor, marknadsföring och förfarandena i kundrelationerna är lagenliga med tanke på konsumentskyddet.

110 §. Nätneutralitet. Det föreslås att paragrafen ändras helt så att dess 1–6 mom. upphävs på grund av att de överlappar förordningen om den inre marknaden för elektronisk kommunikation. Till paragrafen fogas ett nytt 1 mom. för att hänvisa till förordningen och ett nytt 2 mom. för att föreskriva sådana befogenheter för Kommunikationsverket som behövs för tillsynen över efterlevnaden av förordningen.

I 1–6 mom. i gällande paragraf föreskrivs om principen om nätneutralitet samt om de grunder och villkor genom vilka ett teleföretag kan begränsa trafiken och om en närmare bedömning och verkställighet av dessa begränsningar och förfaranden. Bestämmelser om motsvarande sak finns i artikel 3–5 i förordningen om den inre marknaden för elektronisk kommunikation, och nationella bestämmelser som är sekundära med avseende på förordningen bör således upphävas.

Det föreslagna nya 1 mom. innehåller på samma sätt som 108 § 4 mom. en hänvisning till förordningen om den inre marknaden för elektronisk kommunikation. Ändringen behövs för att lagstiftningsramen för utbudet av internetaccess-tjänster ska bli klarare.

Genom det föreslagna nya 2 mom. föreskrivs rätt för Kommunikationsverket att utfärda föreskrifter som behövs för tillsynen över efterlevnaden och verkställigheten av förordningen. Föreskrifterna kan gälla de tekniska egenskaper hos internetanslutningstjänster, krav om lägsta tjänstekvalitet och andra lämpliga och nödvändiga åtgärder som avses i artikel 5.1 i förordningen samt sådan dokumentation och statistikföring av uppgifter samt formen för relevanta dokument och förvaringen av uppgifter som avses i artikel 5.2. Kommunikationsverket kan vidare meddela närmare föreskrifter om godkännande av den tjänst som används till att verifiera kvaliteten på en sådan internetanslutningstjänst som avses i artikel 4.4 i förordningen. Med en tjänst som används till att verifiera anslutningskvaliteten avses den övervakningsmekanism för verifieringen av internetanslutningens kapacitet som anges i denna förordningspunkt. Kommunikationsverket kan meddela föreskrifter om de allmänna kriterierna för den tjänst som används eller vid behov också om att en viss tjänst ska användas. Bemyndigandet att meddela föreskrifter gäller dock inte tillsynen över efterlevnaden av bestämmelserna om behandling av personuppgifter i artikel 3.4 i förordningen, utan tillsynen över behandlingen av personuppgifter hör även i fortsättningen helt och hållet till dataombudsmannen.

Bemyndigandet att meddela föreskrifter ska vara noga avgränsat och endast användas i sådana situationer då det är nödvändigt för att verkställa de uppgifter som förordningen förutsätter och skäligt med avseende på den nytta som uppnås. För att undvika onödiga kostnader och en administrativ börda bedöms lättare metoder alltid i enlighet med den allmänna proportionalitetsprincipen. När bemyndigandet att meddela föreskrifter används ska föreskrifterna beredas på ett öppet sätt och genom hörande av intressentgrupperna i enlighet med principerna för god förvaltning.

Utöver de föreslagna nya bemyndigandena att meddela föreskrifter för att trygga nätneutraliteten kan i tillämpliga delar även användas de bemyndiganden att meddela föreskrifter som i 244 § föreskrivs för Kommunikationsverket och som är allmänt avsedda att trygga kvaliteten på kommunikationsnät och kommunikationstjänster, informationssäkerhet och kompatibilitet.

135 §. Rätt att begränsa användningen av ett abonnemang till mottagning av annat än kommunikationstjänster. Det föreslås att 2 mom. ändras så att Kommunikationsverket har möjlighet att meddela föreskrifter om de spärrtjänster som abonnenten åtminstone ska erbjudas. Gällande bestämmelse är dåligt lämpad för avgifter för applikationer som används och köps med hjälp av smarttelefoner eller annan mobil utrustning.

Den nuvarande spärrkategoriregleringen är fokuserad på "spärrkategorier för utgående trafik", dvs. i huvudsak avgiftsbelagda telefon- och textmeddelandetjänster samt betalning med telefonräkningen med hjälp av tilläggsavgifter för samtal och textmeddelanden. Därför undantas tjänster som används via datatjänster, såsom mobil betalning (betalning av nyttigheter med telefonräkningen), från tillämpningsområdet för 135 § i gällande informationssamhällsbalk och Kommunikationsverkets föreskrift om spärrkategorier. Lagstiftningen är således inte neutral mellan olika tjänster. Den föreslagna lagändringen förenhetligar lagstiftningen om olika betalalternativ och skapar ett neutralt och jämlikt verksamhetsfält för teleföretag. Den föreslagna lagändringen medger även en modernisering av Kommunikationsverkets föreskrift så att den är förenlig med de tekniker som nu används.

Även om 135 § i informationssamhällsbalken och Kommunikationsverkets föreskrift om spärrkategorier inte innehåller några särskilda bestämmelser för betalning av tjänster som an-

vänds via datatjänster, har teleföretagen medgett ett behov av spärrtjänster även i fråga om dessa. Teleföretagen tillämpar dock spärrkategorier på betalningen av tjänster som används via datatjänster på olika sätt. Teleföretagen har kopplat ihop användningen av datatjänster med spärrkategorier för kortmeddelandetrafik. Detta leder till en situation där betalningen av tjänster via datatjänster är spärrad samtidigt som även betalningen av textmeddelanden är spärrad, och tvärtom.

Kommunikationsverket är medveten om att kunder vid förfrågningar uppgett att de har trott att de spärrtjänster som redan är i bruk även spärrar betalningen av tjänster som används via datatjänster, även om så inte har varit fallet. Dessutom har Kommunikationsverket fått förfrågningar om hur man helt kan spärra betalningen av tjänster som används via datatjänster från ett abonnemang. Konsumentmyndigheterna har inom loppet av några månader fått in över 100 klagomål om vissa tjänsteleverantörer som förmedlar avgifter för innehållstjänster. I typiska problemfall har det kommit som en överraskning för kunden att ett köp som gjorts via en datatjänst debiterats på telefonräkningen.

I praktiken är det möjligt betala nedladdning eller användning av applikationer på telefonräkningen, vilket är något annat än mottagning av en kommunikationstjänst. Till exempel spelapplikationer kan innehålla funktioner med tilläggsavgifter, som barn eller anställda vid företag kan skaffa så att betalningen går till abonnentens räkning. Köpen görs på nätet genom en tryckning på betalknappen och faktureras på mobiltelefonräkningen. Köpen kan göras såväl med mobiltelefon, tablett som med en bärbar dator, om de har en mobilnätanslutning.

Vid sådana så kallade mobilbetalningar godkänner konsumenterna köpet på säljarens webbsida eller i en applikation, och därefter debiteras köpen på mobiltelefonräkningen. Debiteringen baserar sig på att den mobiloperatör som fakturerar identifierar den mobila enheten med hjälp av SIM-kortet. Kopplingen av debiteringen till användningen av en kommunikationstjänst skiljer mobilbetalning från andra betalningsalternativ för konsumenterna. Mobilbetalningar förekommer ändå inte enbart i samband med spel- eller andra applikationer som tillhandahålls konsumenterna, utan mobilbetalning kan användas vid betalningen av många olika slags konsumtionsnyttigheter. Mobilbetalning förutsätter inte heller att konsumenterna använder en specifik applikation eller gör en separat registrering eller inloggning. Mobilbetalning kan förverkligas som en del av funktionerna på en webbsida så att användningen inte förutsätter särskilda åtgärder av konsumenten. En annan sak är att en mellannivå som administrerar de datatekniska gränssnitten eventuellt deltar i förmedlingen av debiteringsuppgifter för mobilbetalningar i meddelandetrafiiken i datanät. Denna mellannivå är inte synlig för konsumenterna utan de kommunicerar endast med den som säljer nyttigheten och det debiterande teleföretaget.

Förfrågningar från kunder visar således klart att det inte har utformats enhetliga förfaranden och spelregler för de spärrkategorier som tillämpas på betalningen av tjänster som används via datatjänster. Bristen på enhetliga förfaranden och spelregler är problematisk i synnerhet i nuläget där nya betaltjänster nu införs och de problem som användarna stöter på kan bromsa ibruktagandet av de nya tjänsterna och till och med leda till en situation där kunderna helt vägrar använda de nya betaltjänsterna. Detta leder till problem för såväl användarna som teleföretagen och därför måste det skapas enhetliga förfaranden och spelregler.

Den föreslagna ändringen förbättrar även rättsskyddet för teleföretagens kunder i tvister mellan kunder och teleföretag, när den övervakande myndigheten kan ingripa i företagens skadliga beteende. Det är också viktigt att ingripa i skadligt beteende med tanke på företag som utövar sin verksamhet i enlighet med lagstiftningen och skulle drabbas av andra företags skadliga beteende och till exempel förlora kunder.

Tillämpningsområdet för den nuvarande regleringen är inte tillräckligt omfattande i en förändrad omvärld och tryggar inte konsumentens ställning tillräckligt väl eller på ett konsekvent sätt. Ändringen skulle klargöra nuläget i fråga om regleringen, men inte ändra företagens praxis i någon större utsträckning, eftersom företagen tillhandahåller sina kunder spårrtjänster enligt Kommunikationsverkets gällande föreskrift och trots den oklara regleringen tillämpar spärkkategorier även på betalning av tjänster via datatjänster.

Den föreslagna ändringen ger Kommunikationsverket ett sätt att ingripa i och förebygga problem och missbruk som föranleds av nya tekniker och tjänster som tas i bruk. Konsumentskyddsaspekterna förpliktar Kommunikationsverket att förebygga eventuella uppdagade missförhållanden. När det gäller mobilbetalning har det förekommit missförhållanden, men Kommunikationsverket har inte haft tillräckliga befogenheter att förebygga dessa och vid behov ingripa i dem.

136 §. *Kommunikationens och förmedlingsuppgifternas konfidentialitet.* Till paragrafen föreslås bli fogat ett nytt 5 mom., där det föreskrivs en rätt till statistisk behandling av radiokommunikation eller dess förmedlingsuppgifter med hjälp av automatisk databehandling när det gäller särskilt definierade former av radiokommunikation. Uppgifterna får inte behandlas manuellt. Manuell behandling kan inriktas endast på information som avidentifierats med hjälp av automatisk behandling. Behandling för en avidentifiering av insamlade uppgifter är dock möjlig, om de allmänna behandlingsprinciperna i 137 § beaktas. Innehållet i kommunikation får behandlas endast till de delar det behövs för insamlingen av förmedlingsuppgifter.

I den föreslagna 5 mom. 1 punkten räknas upp olika former av fjärrstyrd radioutrustning. Förmedlingsuppgifter som uppstår i kommunikation från sådan utrustning får behandlas enligt den föreslagna bestämmelsen. Sådan utrustning är olika fjärrstyrda miniatyrmodeller och obemannade luftfarkoster. Med miniatyrmodeller avses till exempel fjärrstyrda miniatyrmodeller av bilar eller tåg. Med obemannad farkost avses farkoster både i vatten och i luften oberoende av dess användningsändamål.

I det föreslagna 5 momentets 2 punkt möjliggörs behandling av radiokommunikation för upprättande eller upprätthållande av en förbindelse mellan en terminal och ett trådlöst lokalt nätverk (WLAN-nät) eller ett mobilnät (till exempel 4G-förbindelse). Med radiokommunikation för upprättande eller upprätthållande av en förbindelse avses kommunikation mellan en terminal och basstationerna i nätet innan terminalen är registrerad vid den basstation som betjänar den och en förbindelse upprättats för förmedlingen av meddelanden. Radiokommunikation för upprättande eller upprätthållande av förbindelse kan gälla flera basstationer i ett trådlöst nätverk. De egentliga förmedlingsuppgifterna om kommunikation kan således inte längre behandlas i annat fall än på de grunder som föreskrivs särskilt i 17 kap. i informationssamhällsbalken. Information om en terminals närvaro i ett trådlöst lokalt nätverk eller ett mobilnät kan som information för upprätthållande av förbindelsen behandlas även medan kommunikationen pågår.

Mobilnät arbetar på frekvensområdena 450 MHz, 800 MHz, 900 MHz, 1800 MHz, 2 GHz och 2,5 GHz. Trådlösa lokala nätverk fungerar vanligen på frekvenserna 2400–2483,5 MHz, men för dem finns också banden 5150–5250 MHz, 5250–5350 MHz och 5470–5725 MHz. Miniatyrmodeller och andra motsvarande apparater kan fjärrstyras på flera frekvensområden, men ett vanligt frekvensområde för obemannade luftfarkoster är 2,4 GHz och samfrekvenserna för koncessionsfri fjärrstyrningsutrustning för miniatyrluftfarkoster är 34,995–35,225 MHz.

Till paragrafen föreslås bli fogat ett nytt 6 mom., som begränsar behandlingsrätten i 5 mom. En statistisk analys som görs på grundval av behandlingen ska vara sådan att en enskild fysisk person inte kan identifieras i den. Även behandlingsresultatet ska vara sådant att en enskild fysisk person inte kan identifieras i det. Analyser på basis av behandlingen kan således inte göras, om det är fråga om till exempel en användare och hans eller hennes uppgifter eller om en så liten grupp av användare att en enskild fysisk person inte kan identifieras. Även uppgifter som gör det möjligt att specificera en mobiltelefon eller någon annan terminal ska göras så att det med stöd av dem inte går att identifiera och till exempel följa en enskild fysisk person. Här finns också skäl att beakta att särskilda bestämmelser om uppgifter som anger ett abonnemangs eller en terminalutrustnings geografiska position finns i 20 kap. i informationssamhällsbalken.

Rent generellt ska det i fråga om avidentifiering av uppgifter beaktas att förverkligandet nästan alltid måste skraddarsys från fall till fall beroende på tjänstens natur och tekniska utförande. Avidentifierad information kan enkelt på nytt kopplas ihop med en fysisk person, speciellt om den samlas in från olika källor. Till exempel ihopkopplingen av uppgifter som erhållits med hjälp av kameraövervakning med avidentifierade förmedlingsuppgifter kan leda till att informationen inte längre kan betraktas som anonym. EU:s dataskyddsarbetsgrupp (Article 29 Data Protection Working Party) har i sitt yttrande 5/2014 analyserat avidentifieringsmetoders effektivitet och begränsningar och lämnat rekommendationer om dessa metoder. Avidentifiering definieras också i den allmänna dataskyddsförordningen som reformerar EU:s dataskyddsreglering.

Vid behandling av förmedlingsuppgifter i enlighet med bestämmelsen ska tas hänsyn till begränsningarna i 137 § i informationssamhällsbalken, enligt vilka behandlingen av förmedlingsuppgifter inte får begränsa skyddet av konfidentiella meddelanden eller integritetsskyddet mer än vad som är nödvändigt. Motsvarande principer ska följas vid behandlingen av radiokommunikation för upprättande eller upprätthållande av en förbindelse. Således ska till exempel identifikations- eller adressuppgifter för terminaler, såsom MAC- eller IP-adresser eller andra tekniska identifikationer i anslutning till upprättande eller upprätthållande av en förbindelse i princip avidentifieras på teknisk väg redan i insamlingskedet.

Innehållet i kommunikation ska fortfarande vara konfidentiellt och kommunikation som mottagits av misstag omfattas av den tystnadsplikt och det förbud mot utnyttjande som föreskrivs i 136 § 4 mom. i informationssamhällsbalken. I enlighet med 136 § 3 mom. i informationssamhällsbalken ska det dessutom fortfarande vara möjligt att föreskriva särskilt om myndighetsbefogenheter i annan lagstiftning.

243 §. Kvalitetskrav på kommunikationsnät och kommunikationstjänster. Till paragrafen föreslås bli fogat ett nytt 5 mom., som motsvarar 251 § i gällande lag. Bestämmelsen om teleföretags skyldighet att offentliggöra specifikationer om gränssnitt för terminalutrustning passar i fråga om sitt innehåll bättre i det sammanhang som nu föreslås i 29 kap., som gäller kvalitetskrav på kommunikationsnät och kommunikationstjänster. Bestämmelsen behövs fortfarande för det nationella genomförandet av direktivet om konkurrens på marknaderna för teleterminalutrustning 2008/63/EG. Enligt direktivet ska de nationella regleringsmyndigheterna se till att detaljerade specifikationer om gränssnitt för nätanslutningar offentliggörs.

30 kap. Radioutrustningens överensstämmelse med kraven och marknadskontroll

Rubriken på kapitlet ändras i överensstämmelse med ändringen av lagens tillämpningsområde.

251 §. *Väsentliga krav och presumtion om överensstämmelse för radioutrustningen.* Det föreslås att de väsentliga kraven på radioutrustning utvidgas och preciseras så att de motsvarar radioutrustningsdirektivet. Bestämmelsens tillämpningsområde omfattar utrustning som avsiktligt sänder eller tar emot radiovågor för radiokommunikation eller radiobestämning och i detta syfte systematiskt använder radiofrekvenser. Radioutrustning ska stödja en effektiv och ändamålsenlig användning av frekvensresurserna för att undvika skadliga störningar. Endast sådan el- eller elektronikutrustning som avsiktligt avger eller mottar radiovågor för radiokommunikation eller radiobestämning kan uppfylla de väsentliga kraven i den föreslagna paragrafen.

Även om mottagare inte själva orsakar skadlig störning, är mottagningsförmågan en viktig faktor för att säkra en effektiv och störningsfri användning av frekvenserna. Därför ska de väsentliga kraven tillämpas även på radiomottagare. En radiomottagare ska fungera så att den skyddar från risken för skadliga störningar, särskilt från delade eller angränsande kanaler, och därigenom stöder förbättringar av användningen av delade eller angränsande kanaler. Tidigare har endast sändare reglerats som radioutrustning.

Radioutrustning ska konstrueras så att den uppfyller kraven på skydd av hälsa och säkerhet för personer och husdjur och skydd av egendom, inklusive de väsentliga elsäkerhetskraven. I enlighet med radioutrustningsdirektivet omfattas de väsentliga elsäkerhetskraven för radioutrustning av målen för säkerhetskraven i direktivet om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning om tillhandahållande på marknaden av elektrisk utrustning avsedd för användning inom vissa spänningsgränser (2014/35/EU), och dessa tillämpas med stöd av radioutrustningsdirektivet. Vid bedömningen av elsäkerhet hos radioutrustning tillämpas dock inte spänningsgränser. Tillämpningsområdet för direktiv 2014/35/EU omfattar endast utrustning vars spänning är minst 50 V. Med stöd av radioutrustningsdirektivet omfattas radioutrustning även av de väsentliga kraven i direktivet om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning om elektromagnetisk kompatibilitet (2014/30/EU) som ska tillämpas med stöd av radioutrustningsdirektivet. För att undvika onödiga överlappande bestämmelser tillämpas direktiv 2014/30/EU i enlighet med skäl 8 i radioutrustningsdirektivet inte på radioutrustning annat än i fråga om de väsentliga kraven, och på motsvarande vis tillämpas direktiv 2014/35/EU i enlighet med skäl 7 i radioutrustningsdirektivet inte på radioutrustning annat än i fråga om de väsentliga säkerhetskraven.

EU-kommissionen kan med stöd av artikel 2.2 i radioutrustningsdirektivet anta genomförandeakter där det slås fast om vissa kategorier av elektrisk utrustning uppfyller definitionen på radioutrustning.

För att underlätta bedömningen av överensstämmelse föreslås att det föreskrivs om presumtion om överensstämmelse för sådan radioutrustning som överensstämmer med de harmoniserade standarderna. Bestämmelsen baserar sig på artikel 16 i radioutrustningsdirektivet som gäller presumtion om överensstämmelse. Radioutrustning kan dock uppfylla de väsentliga kraven även om den inte överensstämmer med den harmoniserade standarden. Utrustningens tillverkare ska då på ett tillförlitligt sätt kunna påvisa överensstämmelse för produkten med stöd av en bedömning av överensstämmelse.

I de väsentliga kraven i radioutrustningsdirektivet finns i artikel 3.3 en förteckning över de särskilda krav som radioutrustning inom vissa kategorier eller klasser ska uppfylla. Till Europeiska kommissionen har delegerats befogenheten att anta genomförandeakter genom vilka det preciseras vilka kategorier av radioutrustning som omfattas av dessa särskilda krav. De särskilda kraven gäller bland annat driftskompatibilitet mellan radioutrustning och annan utrustning, stöd för en effektiv användning av nätresurserna, egenskaper som stöder integritetsskyddet och skydd mot bedrägeri, beaktande av personer med funktionsnedsättning och till-

gång till larmtjänster samt påvisande av överensstämmelse för kombinationer av radioutrustning och programvara som laddas ner i den. Bestämmelser om genomförandet av krav som bygger på kommissionens genomförandeakter i Finland utfärdas enligt förslaget genom förordning av statsrådet.

Genom bestämmelsen genomförs artikel 3 och 16 i radioutrustningsdirektivet.

252 §. Tillhandahållande av information om kombinationer av radioutrustning och programvara och registrering av vissa typer av radioutrustning. Inkludering av programvara i radioutrustning eller ändring av den befintliga programvaran kan påverka uppfyllandet av de väsentliga kraven på radioutrustning. I paragrafen föreslås en bestämmelse om registreringen av sådana uppgifter. Enligt förslaget ska tillverkare av kombinationer av utrustning och programvara informera Kommunikationsverket och kommissionen om hur avsedda kombinationer överensstämmer med de väsentliga kraven.

Enligt den föreslagna paragrafens 2 mom. ska informationen vara en följd av en bedömning av överensstämmelse och innehålla tillräckligt noggranna och exakta uppgifter om den bedömda radioutrustningen och programvaran.

Det tidigare kravet på förhandsanmälningar om radioutrustning som släpps ut på marknaden har utelämnats i radioutrustningsdirektivet. Däremot kan det i fortsättningen förutsättas att tillverkare av utrustning registrerar sådan radioutrustning i ett gemensamt europeiskt centralregister som antas ha sämre överensstämmelse än normalt. De nationella myndigheterna får då information om att sådan utrustning släpps ut på marknaden från enda källa. Enligt artikel 5.2 i radioutrustningsdirektivet kan kommissionen anta delegerade akter vilka anger vilka kategorier av radioutrustning som omfattas av kravet på registrering i ett gemensamt europeiska centralregister.

Till Europeiska kommissionen har enligt artikel 4 och 5 i radioutrustningsdirektivet delegerats befogenhet att genom genomförandeakter föreskriva vilka kategorier av radioutrustning anmälningsskyldigheten och kravet på registrering i ett gemensamt europeiskt centralregister gäller samt på vilket sätt tillverkare ska anmäla uppgifter om överensstämmelse. Enligt den föreslagna paragrafens 3 mom. får genom förordning av statsrådet utfärdas bestämmelser om sådana kategorier av radioutrustning som kommissionen specificerar särskilt och uppfyllandet av kraven på dem i Finland.

Genom bestämmelsen genomförs artikel 4 och 5 i radioutrustningsdirektivet.

253 §. Skyldigheter för tillverkare av radioutrustning. Tillverkarna är i en central ställning när det gäller att säkerställa överensstämmelse för radioutrustning. Skyldigheterna för andra aktörer i leverans- eller distributionskedjan stöder sig på att tillverkarna har uppfyllt sina skyldigheter på behörigt vis. I paragrafen föreslås bestämmelser om skyldigheter som hör till tillverkare av radioutrustning. Bedömning av överensstämmelse hör till exempel endast till tillverkarnas skyldigheter, eftersom tillverkarna har detaljerade uppgifter om planerings- och produktionsprocessen.

I enlighet med 3 punkten ska tillverkaren bedöma överensstämmelsen genom att använda de förfaranden för bedömning av överensstämmelse som tillverkaren valt. Bestämmelser om förfarandena finns i bilagorna II–IV till radioutrustningsdirektivet. Tillverkarna ska sörja för att överensstämmelse säkerställs även vid serietillverkning.

Tillverkaren ska utarbeta den tekniska dokumentationen, upprätta en EU-försäkran om överensstämmelse och förse produkten med CE-märkning, om det har visats att den uppfyller kraven. Tillverkaren ska också se till att radioutrustningen åtföljs av tillräckliga bruksanvisningar och uppgifter för användning av utrustningen för avsett ändamål. Tillverkaren ska dessutom säkerställa att varje radioutrustning som släpps ut på marknaden åtföljs av information om eventuella geografiska användningsrestriktioner. Denna information ska lämnas i den form som anges i kommissionens genomförandeakter, om kommissionen har gett preciserande akter om saken. Tillverkare omfattas dessutom av alla bestämmelser om ekonomiska aktörer i 253 d §.

Genom bestämmelsen genomförs artikel 10.1–10 i radioutrustningsdirektivet.

253 a §. *Tillverkarens representant.* Tillverkare får genom en skriftlig fullmakt utse en fysisk eller juridisk person som är etablerad inom Europeiska unionen som tillverkarens representant. I paragrafen föreslås bestämmelser om uppgifter som tillverkaren får överföra och om skyldigheter som tillverkarens representant åtminstone bör uppfylla. Genom bestämmelsen genomförs artikel 11.1, 11.2a och 11.2b i radioutrustningsdirektivet.

253 b §. *Skyldigheter för importörer av radioutrustning.* I paragrafen föreslås bestämmelser om importörens skyldigheter för att säkerställa att radioutrustning som kommer ut på unionsmarknaden från tredje land överensstämmer med kraven. Importörerna är skyldiga att se till att de inte släpper ut sådan radioutrustning på marknaden som inte uppfyller kraven i lagen eller som utgör en risk. Importörer ska i första hand se till att tillverkarna har iakttagit förfarandena för bedömning av överensstämmelse och att radioutrustningen är försedd med behörig märkning och åtföljs av tillverkarnas dokumentation. Tillverkare omfattas dessutom av alla bestämmelser om ekonomiska aktörer i 253 d §. Genom bestämmelsen genomförs artikel 12.2, 3, 4, 5, 6 och 8 i radioutrustningsdirektivet.

253 c §. *Skyldigheter för distributörer av radioutrustning.* I paragrafen föreslås bestämmelser om skyldigheter för ekonomiska aktörer som är distributörer av radioutrustning i leveranskedjan. Distributörer av radioutrustning ska framför allt, under iakttagande av vederbörlig omsorg och innan radioutrustningen släpps ut på marknaden, säkerställa att tillverkaren och importören har iakttagit sina skyldigheter. Distributörer ska se till att deras hantering av radioutrustningen inte äventyrar radioutrustningens överensstämmelse, så länge de har ansvar för utrustningen. Genom bestämmelsen genomförs artikel 13.2 och 3 i radioutrustningsdirektivet. Distributörer av radioutrustning omfattas dessutom av alla bestämmelser om ekonomiska aktörer i 253 d §.

253 d §. *Skyldigheter för ekonomiska aktörer.* Alla ekonomiska aktörer som hör till leverans- och distributionskedjan för radioutrustning ska inom ramen för sin egna uppgifter ta ansvar för att radioutrustning som släppts ut och tillhandahållits på marknaden uppfyller de tekniska och administrativa kraven på dem. I paragrafen föreslås en bestämmelse om sådana verksamhets- och samarbetskyldigheter som gäller alla ekonomiska aktörer. Det är viktigt att säkerställa spårbarhet för radioutrustning i hela leveranskedjan för att de aktörer som ansvarar för radioutrustning som inte överensstämmer med kraven ska kunna spåras. Ekonomiska aktörer ska därför även bevara uppgifter om de ekonomiska aktörer som de skaffat radioutrustningen från och till vilka de har levererat radioutrustningen.

En bestämmelse om skyldigheten för ekonomiska aktörer att samarbeta med den behöriga myndigheten finns i 2 mom. Ekonomiska aktörer ska bland annat på begäran av myndigheterna ge nödvändig dokumentation för att visa att radioutrustningen överensstämmer med kraven. I enlighet med radioutrustningsdirektivet kan dokumentationen lämnas på ett språk som lätt

kan förstås av myndigheten. I paragrafen föreskrivs också om språkkraven för dokument som lämnas till myndigheten. Bestämmelsen syftar till att underlätta kommunikationen med myndigheten, och därför är språket i de dokument som ska lämnas till myndigheten inte begränsat till finska och svenska. Engelska som används allmänt som arbetspråk åtminstone i standardiseringar kan vid sidan om finska och svenska användas som kommunikationsspråk även med myndigheten. Om den som saken gäller ändå vill lämna dokument på något annat språk, kan dess lämplighet och begriplighet på förhand säkerställas hos myndigheten.

Med utsläppande på marknaden avses att radioutrustningen för första gången tillhandahålls på unionsmarknaden. Med tillhandahållande på marknaden avses varje leverans av radioutrustning för distribution, förbrukning eller användning i samband med kommersiell verksamhet, mot betalning eller kostnadsfritt.

Alla ekonomiska aktörer är skyldiga att på eget initiativ vidta korrigerande åtgärder, om de anser eller har skäl att tro att radioutrustning som de har släppt ut på marknaden inte överensstämmer med kraven. Om radioutrustningen utgör en risk, ska de ekonomiska aktörerna i distributionskedjan underrätta tillsynsmyndigheten och den tillverkare eller importör som de har köpt produkten från. Med radioutrustning som utgör en risk avses att radioutrustningen äventyrar de allmänna intressen för vars skydd det i 251 § föreskrivs om väsentliga krav på radioutrustning, dvs. skydd av hälsa, säkerhet och egendom, effektiv och störningsfri användning av frekvenser eller adekvat elektromagnetisk kompatibilitet. Skadlig störning definieras särskilt i 3 § 2 a-punkten i denna lag.

Enligt det föreslagna 3 mom. ska den som släppt ut eller tillhandahållit radioutrustning på marknaden vidta åtgärder, om det väcks misstankar om att radioutrustningen inte överensstämmer med kraven och därför utgör en risk. Korrigerande åtgärder är bland annat att dra bort utrustningen från marknaden, vilket avser alla åtgärder i syfte att förhindra att radioutrustning i distributionskedjan tillhandahålls på marknaden. En korrigerande åtgärd är dessutom återkallelse, som avser åtgärder i syfte att dra tillbaka radioutrustning som redan tillhandahållits slutanvändarna.

I praktiken inriktar tillsynsmyndigheten åtgärderna på de ekonomiska aktörer som omfattas av dess behörighet. Det ska antas att största delen av de ekonomiska aktörerna i Finland har rollen som importör eller distributör. På dessa inriktas oftast även tillsynsmyndighetens åtgärder, om de ekonomiska aktörerna inte på eget initiativ har vidtagit korrigerande åtgärder.

Genom bestämmelsen genomförs artikel 10.11 och 12, artikel 11.2 c, artikel 12.1, 12.2 andra stycket, 12.7 och 9, artikel 13.2 andra stycket, 13.4 och 5 och artikel 15 i radioutrustningsdirektivet.

253 e §. Tillämpning av skyldigheterna för tillverkare av radioutrustning på importörer och distributörer av radioutrustning. En ekonomisk aktör kan släppa ut radioutrustning som ursprungligen tillverkats av en annan aktör på marknaden i eget namn eller under eget varumärke eller ändra radioutrustningen på ett sådant sätt att det kan påverka överensstämmelsen. Den ekonomiska aktören ska då betraktas som tillverkare och ska därför svara för alla skyldigheter som hör till tillverkaren. Genom bestämmelsen genomförs artikel 14 i radioutrustningsdirektivet.

254 §. Utställning och demonstration av radioutrustning. För att främja forskning och produktutveckling föreslås i paragrafen en bestämmelse om möjligheten att på mässor, utställningar och liknande evenemang visa radioutrustning vars överensstämmelse med kraven inte är säkerställd enligt denna lag, om utställarna tydligt anger att produkterna inte får tillhandahållas på marknaden.

hållas på marknaden förrän de uppfyller kraven. På eventuell demonstrationsanvändning tillämpas 96 § 6 mom. i denna lag, med stöd av vilket Kommunikationsverket även får tillåta sådan användning av frekvensområdet som avviker från ändamålet. Demonstrationer får inte vara förknippade med risk för störning eller andra olägenheter. Kommunikationsverket får när det beviljar tillstånd ställa villkor som är nödvändiga för att skadliga störningar och risker ska undvikas. Genom bestämmelsen genomförs artikel 9.2 i radioutrustningsdirektivet.

255 §. *Förfarande för bedömning av överensstämmelse.* Genom Europaparlamentets och rådets beslut nr 768/2008/EG (NLF-beslutet) föreskrivs om moduler för bedömning av överensstämmelse. För att säkerställa en likabehandling av olika branscher och produktsektorer väljs förfarandena för bedömning av överensstämmelse bland dessa moduler. De bedömningsmoduler som specificeras i bilagorna II, III och IV till radioutrustningsdirektivet har anpassats till NLF-beslutet. Bestämmelserna om bedömningsmodulerna är entydiga och direkt tillämpbara. För att lätta på regleringen föreslås i paragrafen en direkt hänvisning till de ovan nämnda bilagor i radioutrustningsdirektivet som ska tillämpas med stöd av denna bestämmelse.

På skyldigheter för anmälda organ, om vilka föreskrivs i 4 kap. i radioutrustningsdirektivet, tillämpas i övrigt den nationella lag som bereds om anmälda organ för vissa produktgrupper.

Radioutrustning kan anses överensstämma med de väsentliga kraven och tillhandahållas på marknaden endast om de är korrekt installerade, underhållna och använda för avsett ändamål uppfyller alla de väsentliga kraven och att de säkerställer skydd av hälsa och säkerhet och egendom även under användningsförhållanden som rimligen kan förutses.

256 §. *EU-försäkran om överensstämmelse.* I syfte att säkerställa en effektiv tillgång till information för de övervakande myndigheterna föreslås i paragrafen en bestämmelse om EU-försäkran om överensstämmelse, som inbegriper den information som krävs för att identifiera alla tillämpliga unionsakter. För att minska den administrativa bördan för de ekonomiska aktörerna kan denna EU-försäkran om överensstämmelse utgöras av enskilda relevanta försäkringar om överensstämmelse för samma produkt. I en förenklad försäkran om överensstämmelse ska anges den webbadress där detaljerade uppgifter kan erhållas. Genom bestämmelsen genomförs artikel 18 i radioutrustningsdirektivet samt bilagorna VI och VII till direktivet, där innehållet i en EU-försäkran om överensstämmelse och i en förenklad EU-försäkran om överensstämmelse anges i detalj.

257 §. *CE-märkning och det anmälda organets identifikationsnummer.* Kravet på att CE-märkning ska anbringas på produkten är viktig för informationen till konsumenter och myndigheter. CE-märkningen anbringas på produkten som ett bevis på att tillverkaren har säkerställt överensstämmelsen. CE-märkningen visar således att radioutrustningen överensstämmer med kraven och är ett synligt tecken på att bedömningsprocessen för överensstämmelse uppfylls. I Finland finns inga gällande allmänna författningar om CE-märket, med undantag för lagen om CE-märkningsförseelse (187/2010), där det föreskrivs om sanktioner för obehörigt anbringande av CE-märket.

Enligt den föreslagna paragrafens 3 mom. anbringas identifikationsnumret av det anmälda organet eller av tillverkaren eller tillverkarens representant. Om identifikationsnumret anbringas av tillverkaren eller tillverkarens representant ska de göra det i enlighet med det anmälda organets anvisningar.

Genom bestämmelsen genomförs artikel 19 och 20 i radioutrustningsdirektivet.

258 §. Teknisk dokumentation för radioutrustning. Det primära syftet med teknisk dokumentation för radioutrustning är att ge de övriga ekonomiska aktörerna i distributionskedjan samt tillsynsmyndigheterna bekräftelse på att tillverkaren har strävat efter att säkerställa att radioutrustningen uppfyller de väsentliga kraven. Att upprätta teknisk dokumentation är en av de centrala skyldigheterna för tillverkare.

Enligt det föreslagna 3 mom. får Kommunikationsverket uppmana tillverkaren eller importören att låta testa utrustningen på egen bekostnad vid ett organ som är godtagbart för verket, om den tekniska dokumentationen är bristfällig och radioutrustningens överensstämmelse därför inte kan säkras.

Genom bestämmelsen genomförs artikel 21 och bilaga V i radioutrustningsdirektivet.

259 §. Godkännande och övervakning av organ för bedömning av överensstämmelse. Ramlagstiftningen för EU:s marknadskontroll förutsätter att nationella myndigheter överallt i unionen upprätthåller en öppen ackreditering enligt NFL-förordningen som det primära sättet att visa på teknisk kompetens hos organ för bedömning av överensstämmelse.

Med ackreditering avses sådan ackreditering som definieras i artikel 2.10 i NLF-förordningen. Med nationellt ackrediteringsorgan avses ett sådant nationellt ackrediteringsorgan som definieras i artikel 2.11 i NLF-förordningen.

Med organ för bedömning av överensstämmelse avses ett organ som utför bedömning av överensstämmelse.

Bestämmelser om de anmälda organens operativa skyldigheter finns i artikel 34 i radioutrustningsdirektivet. I bilagorna III och IV till direktivet, till vilka det hänvisas i paragrafen och som tillämpas direkt med stöd av denna paragraf, finns detaljerade bestämmelser om förfaranden som ska följas vid bedömning av överensstämmelse. I artikel 34 i direktivet föreskrivs dessutom om ett anmält organs skyldighet att begära att tillverkaren vidtar korrigerande åtgärder om det anmälda organet anser att tillverkaren inte har uppfyllt de väsentliga kraven. Då får EU-typintyg eller godkännande av kvalitetssystem inte utfärdas. Det anmälda organet ska begära att tillverkaren vidtar korrigerande åtgärder även om det i enlighet med bilaga III eller IV efter det att ett intyg eller ett godkännande har utfärdats, till exempel vid en kontroll, märker att radioutrustningen inte längre uppfyller kraven. Då ska det anmälda organet också vid behov återkalla EU-typintyget eller godkännandet av kvalitetssystemet. Om inga korrigerande åtgärder vidtas eller om de inte får önskat resultat, ska det anmälda organet i förekommande fall belägga EU-typintyget eller godkännandet av kvalitetssystem med restriktioner eller återkalla det tillfälligt eller slutgiltigt. Genom bestämmelsen genomförs artikel 34.1 och 3–5 i radioutrustningsdirektivet samt bilagorna III och IV till radioutrustningsdirektivet.

Avsikten är dessutom att nationellt bestämma om krav på anmälda organ som sköter bedömning av överensstämmelse i en lag om anmälda organ för vissa produktgrupper. Med anmält organ avses i denna lag ett i Finland etablerat organ för bedömning som utsetts av en myndighet i Finland och anmälts till Europeiska kommissionen och som ska tillhandahålla bedömningar av produkters överensstämmelse vid tillämpningen av nationell lagstiftning som bygger på unionens harmoniseringslagstiftning. Avsikten är att lagens tillämpningsområde ska vara allmänt så att det gäller alla produkter som omfattas av EU:s nya ramreglering och alla organ för bedömning som vill bli anmälda för att kunna tillhandahålla bedömningar av överensstämmelse.

Avsikten är att denna allmänna lag om anmälda organ för vissa produktgrupper till övriga delar ska täcka bestämmelserna om anmälan och övervakning av organ för bedömning av överensstämmelse i kapitel IV i radioutrustningsdirektivet, kraven på anmälda organ och anmälande myndigheter, skyldigheter för anmälda organ samt om anmälningsförfaranden.

Genom bestämmelsen genomförs det som föreskrivs om anmälan av organ för bedömning av överensstämmelse i artikel 22–35 i radioutrustningsdirektivet.

260 §. *Hantering av radioutrustning som utgör en risk.* I paragrafen föreslås en bestämmelse om Kommunikationsverkets uppgifter om det konstaterar att radioutrustning kan utgöra en risk för människors hälsa eller säkerhet, en effektiv användning av radiofrekvenserna och undvikande av skadliga störningar eller andra mål som på grund av allmänna intressen ska skyddas genom denna lag. Om Kommunikationsverket anser att radioutrustning utgör en ovan nämnd risk, ska verket omedelbart kunna vidta åtgärder för att korrigera situationen.

Genom åtgärder enligt 2 mom. förhindras att radioutrustning med bristande överensstämmelse tillhandahålls användarna. Den primära och snabbaste korrigeringsåtgärden är en uppmaning till den ekonomiska aktören att inom rimlig tid vidta korrigerande åtgärder som enligt behov kan vara att utrustningen ska fås att överensstämma med kraven eller dras tillbaka, om korrigering inom rimlig tid inte är möjlig. I enlighet med radioutrustningsdirektivet ska myndigheten först begära att den ekonomiska aktören vidtar nödvändiga och tillräckliga åtgärder. Om en ekonomisk aktör inte vidtar nödvändiga åtgärder inom utsatt tid, kan myndigheten enligt 7 mom. utfärda ett förpliktande beslut. Den ekonomiska aktören kan då förbjudas att släppa ut eller tillhandahålla radioutrustningen på marknaden eller åläggas att dra tillbaka produkten. Med tillbakadragande avses åtgärder för att förhindra att radioutrustning i leveranskedjan tillhandahålls på marknaden. Åtgärderna kan omfatta ett förbud mot distribuering och vidareöverlåtelse av utrustning som redan är i distributionskedjan. Myndigheten kan också meddela föreskrifter om andra kompletterande åtgärder som behövs för att begränsa tillhandahållandet av radioutrustningen på marknaden. En ekonomisk aktör kan till exempel åläggas att dra tillbaka produkter från detaljförsäljningen och upphöra med marknadsföringen av produkten

Ett alternativ är också ett krav på återkallelse, vilket blir aktuellt i fråga om utrustning som utgör en uppenbar risk när andra åtgärder kan anses vara otillräckliga. Då åläggs verksamhetsutövaren att återta en produkt som utgör en risk från slutanvändarna och i stället ge en liknande överensstämmande produkt eller alternativt häva köpet.

Ett förpliktande beslut utfärdas i enlighet med radioutrustningsdirektivet till en början temporärt, medan kommissionen och de övriga medlemsstaterna hörs samt saken utreds.

Bedömningen av överensstämmelse för radioutrustning utförs oftast av ett anmält organ på uppdrag av tillverkaren. Förfarandet innehåller därför även en möjlighet för tillsynsmyndigheten att inleda samarbete med det aktuella organet genom att meddela att en utrustningsmodell som organet för bedömning tidigare konstaterat överensstämmer med kraven inte längre uppfyller de väsentliga kraven.

Samma slags radioutrustning marknadsförs vanligen i flera av EU:s medlemsländer. Det föreslås i enlighet med radioutrustningsdirektivet att det nuvarande regleringssystemet kompletteras så att Kommunikationsverket i egenskap av tillsynsmyndighet enligt det föreslagna 4 mom. ska informera de andra medlemsstaterna om resultaten av bedömningen av bristande överensstämmelse och om de åtgärder som förutsätts nationellt av ekonomiska aktörer, om verket anser att den bristande överensstämmelsen inte bara gäller Finlands territorium.

Lämpliga korrigerande åtgärder som förutsätts i en medlemsstat förutsätter att den ekonomiska aktör som har tillhandahållit den aktuella radioutrustningen i de övriga medlemsländerna ska vidta samma åtgärder inom hela unionen.

Genom bestämmelsen genomförs artikel 40.1, 2, 3 och 4 i radioutrustningsdirektivet.

261 §. Samråd som gäller begränsande åtgärder. Gällande lag innehåller inga uttryckliga procedurbestämmelser om sådana tillfälliga åtgärder för radioutrustning som utgör en risk som anmodas i samband med kontrollen av marknaden för utrustningen. I enlighet med den föreslagna paragrafen säkerställs genom information till de övriga medlemsstaterna och kommissionen att de övriga behöriga myndigheterna och de ekonomiska aktörerna får information om redan planerade åtgärder i fråga om sådan radioutrustning som inte uppfyller de väsentliga kraven och därför utgör en risk för skadliga störningar eller en risk för användarnas säkerhet. Paragrafen motsvarar artikel 41 i radioutrustningsdirektivet.

Om kommissionen med anledning av anmälan anser att åtgärden strider mot Europeiska unionens rätt, ska även Kommunikationsverket på samma sätt som de övriga europeiska tillsynsmyndigheterna beakta kommissionens ställningstagande och återta den tillfälliga åtgärden eller ändra åtgärden innan det slutliga beslutet i ärendet fattas.

Genom samrådsförfarande säkerställs vid sidan av tillsynen över att regleringen genomförs enhetligt, att de nationella myndigheterna på motsvarande sätt får information om radioutrustning med bristande överensstämmelse som konstaterats i de övriga medlemsstaterna och vid behov kan vidta motsvarande restriktiva åtgärder på den nationella marknaden.

Genom bestämmelsen genomförs artikel 40.5, 6, 7 och 8, 40.4 andra stycket och artikel 41 i radioutrustningsdirektivet.

262 §. Förfarande som gäller överensstämmande radioutrustning som utgör en risk. Genom den föreslagna paragrafen säkerställs att Kommunikationsverket har tillräckliga medel att ingripa i situationer där radioutrustning överensstämmer med de väsentliga kraven i 251 §, men trots detta utgör en risk för en störningsfri användning av frekvenserna, användarnas säkerhet eller andra omständigheter som är skyddade på grund av allmänna intressen. Kommunikationsverket ska även då ha rätt att vidta åtgärder för att avlägsna denna risk och begära att de ekonomiska aktörerna antingen avlägsnar risken eller alternativt drar tillbaka radioutrustningen som utgör en risk från marknaden.

Kommunikationsverket ska även i detta fall informera kommissionen och de andra medlemsstaterna om dessa korrigerande åtgärder.

Kommissionen ska för sin del sedan den fått en sådan information vidta de åtgärder som förutsätts i artikel 42.2 och 5 i radioutrustningsdirektivet och som vid behov innehåller ett förslag till lämpliga korrigerande åtgärder. Kommissionens förslag till korrigerande åtgärder antas i enlighet med det kommittéförfarande som avses i artikel 45.3 i radioutrustningsdirektivet. I grundade mycket brådskande fall kan kommissionen anta genomförandeakter med omedelbar verkan om de gäller skydd av människors hälsa eller säkerhet. Då hörs den aktuella kommittén i enlighet med det förfarande som avses i artikel 45.4 i radioutrustningsdirektivet.

Genom bestämmelsen genomförs artikel 42 i radioutrustningsdirektivet.

263 §. Korrigerande av formell bristande överensstämmelse. Om radioutrustning är försedd med bristande märkning, identifikationsuppgifter eller dokumentation enligt denna lag, kan

radioutrustningens överensstämmelse inte säkerställas. Kommunikationsverket ska på det sätt som föreslås i paragrafen även då begära att de aktuella ekonomiska aktörerna korrigerar de konstaterade bristerna i dokumentationen och andra brister i märkningen inom rimlig tid. På samma sätt som när bristande teknisk överensstämmelse konstateras ska myndigheten i enlighet med radioutrustningsdirektivet först begära att den ekonomiska aktören vidtar nödvändiga och tillräckliga åtgärder inom rimlig tid. Om bristerna inte korrigeras inom utsatt tid och radioutrustningens överensstämmelse därför inte kan säkerställas, kan Kommunikationsverket vidta lämpliga korrigerande åtgärder för att dra tillbaka radioutrustningen från marknaden eller begränsa tillhandahållandet av radioutrustningen. De korrigerande åtgärderna och metoderna är de samma som med stöd av 260 § 7 mom. ska tillämpas på grund av radioutrustning med bristande överensstämmelse. Genom bestämmelsen genomförs artikel 43 i radioutrustningsdirektivet.

264 §. Radioutrustning för specialändamål. I paragrafen föreslås en bestämmelse om en avgränsning av tillämpningsområdet för 30 kap. i lagen. Innehållet i bestämmelsen motsvarar i huvudsak 264 § i gällande informationssamhällsbalk. Enligt den föreslagna 1 punkten undantas utrustning som är avsedd uteslutande för amatörradiobruk och som inte tillhandahålls allmänt på marknaden från regleringen för utsläppande av radioutrustning på marknaden samt reglering som gäller marknadskontroll. Sådan utrustning är byggserier som är avsedda att monteras och användas av radioamatörer eller radioutrustning som de byggt om för eget bruk samt utrustning som byggts av enskilda radioamatörer och som används i experimentellt syfte i anslutning till amatörradioverksamhet.

I 2 punkten undantas marin utrustning som omfattas av tillämpningsområdet för rådets direktiv 98/86/EG och i Finland regleras i lagen om marin utrustning (1503/2011) från tillämpningsområdet.

Hänvisningen i 3 punkten till radioutrustning ombord på luftfartyg avser sådana produkter, delar och anordningar i anslutning till luftfartyg som omfattas av tillämpningsområdet för artikel 2.3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 216/2008, om de är avsedda för radiokommunikation inom luftfarten.

Enligt 4 punkten undantas även skräddarsydda byggsatser för yrkesmässiga användare som används enbart vid forsknings- och utvecklingsanläggningar för sådana ändamål från tillämpningsområdet för 30 kap.

Hänvisningen i 5 punkten till säkerställande av allmän säkerhet, försvaret, statens andra säkerhetsärenden eller statens verksamhet inom straffrättens område gäller för sin del endast sådan radioutrustning som enbart är avsedd för användning i sådan myndighetsverksamhet avses i denna bestämmelse. Om likadan eller liknande utrustning används för andra ändamål, omfattas de fullt ut av kraven i denna lag.

Genom bestämmelsen genomförs artikel 1.2 och 3 i samt bilaga I till radioutrustningsdirektivet.

271 a §. Tillhandahållande av offentlig reglerad satellittjänst. Till lagen föreslås bli fogat en ny 271 a §, där det föreskrivs om en tjänst som är skyddad på hög informationssäkerhetsnivå (offentlig reglerad satellittjänst) och om de användargrupper som har rätt att använda den.

Den offentliga reglerade satellittjänsten är en europeisk krypterad satellittjänst som bygger på Galileo-satellitssystemet. Tjänsten förmedlar exakt information om position och tid till använ-

darens mottagare. I tjänsten används starka, krypterade signaler och den är planerad så att den i viss mån tål radiostörningar och uppsåtliga störningar.

Tidigare har den offentliga reglerade satellittjänsten ansetts vara ett sådant myndighetsnät enligt 250 §. Nu ändras regleringen dock så att den motsvarar relevant EU-reglering, och satellittjänsten betraktas inte längre som ett sådant myndighetsnät som avses i 250 §.

Tjänsten kan enligt det föreslagna 1 mom. tillhandahållas de användargrupper som anges i 250 § 1 och 2 mom. samt andra aktörer som är viktiga för ett fungerande samhälle. Tjänsten kan till exempel utnyttjas av aktörer som sköter uppgifter i anslutning till den nationella säkerheten och upprätthållandet och säkerställandet av livsviktiga infrastrukturtjänster. Typiska användare är polisen, gränsbevakningsmyndigheterna och Tullen samt de aktörer som centraliserat svarar för energiförsörjningen, datakommunikationen eller bankverksamheten. Potentiella användare kan dessutom vara till exempel aktörer som svarar för kritiska funktioner i land- och sjötransporter. Kommunikationsministeriet beslutar om vilka användargrupper som ska ha rätt att använda tjänsten.

Enligt 2 mom. får Kommunikationsverket meddela närmare föreskrifter för tillverkning, upphandling och användning av satellittjänstteknisk samt om hantering av nycklar. Föreskrifterna är av teknisk eller administrativ karaktär. Föreskrifterna kan till exempel gälla upphandling och hantering av utrustning, förfarande för beviljande av åtkomsträtt till tjänsten, arrangemang för krypteringsnyckel till satellittjänsten, förutsättningar för användning av tjänsten och andra omständigheter som gäller säkerheten vid användningen av sekretessbelagd information. Genom föreskrifterna preciseras EU-regleringen om satellittjänsten.

271 b §. Tillverkning av satellittjänstteknik. Till lagen föreslås bli fogat en ny 271 b § där det föreskrivs om tillverkning av tekniken för satellittjänsten. Med teknik avses till exempel utrustning, teknik och programvara. Enligt den föreslagna paragrafen förutsätter tillverkningen tillstånd av styrelsen för säkerhetsackreditering av europeiska satellitpositioneringssystem som verkar under Europeiska byrån för GNSS (GSA). Tillståndet ska sökas skriftligen via Kommunikationsverket. Genom paragrafen genomförs de skyldigheter som ålagts medlemsstaterna i artikel 5.5 i beslutet.

Tillverkningen av satellittjänstteknik förutsätter en officiell förhandsackreditering. Dessförinnan ska den behöriga myndigheten för satellittjänsten säkerställa att tillverkaren av satellittjänstteknik hanterar säkerheten och de praktiska säkerhetsarrangemangen på behörigt sätt.

För att säkerställa tillräcklig säkerhetsackreditering ska tillverkaren genomgå en säkerhetsutredning av företag enligt säkerhetsutredningslagen (726/2014). Dessutom ska den del av tillverkarens personal som i anslutning till sina arbetsuppgifter behöver få tillgång till sekretessbelagda uppgifter i satellittjänsten ges säkerhetsutbildning.

När tillverkaren har fått ett internationellt företagssäkerhetsintyg (FSC, Facility Security Clearance), sänder Kommunikationsverket ett rekommendationsbrev till GSA för att visa att tillverkarens säkerhet är på en tillräcklig nivå.

Rekommendationerna från de nationella behöriga myndigheterna behandlas i GSA:s säkerhetsackrediteringspaneler (GSAP GFI-GF5). Panelen väljs ut enligt vilken slags tillverkare det är fråga om (mottagare, säkerhetsmodul eller stödfunktion). När panelen har behandlat ärendet lämnar det sin ackrediteringsrekommendation till styrelsen för säkerhetsackreditering, om tillverkarens säkerhet har konstaterats vara tillräcklig. Styrelsen för ackreditering underställer medlemsländerna panelens ackrediteringsrekommendation enligt förenklat skriftligt förfarande.

rande. Om inga invändningar görs mot rekommendationen, beviljas tillverkaren tillverknings-tillstånd av följande ordinarie möte i styrelsen för säkerhetsackreditering.

Sedan de gemensamma minimistandarderna (CMS) har trätt i kraft är avsikten att ackredite-ringsprocessen i någon mån ska förändras och strömlinjeformas så att de nationella behöriga myndigheterna får ansvar för granskningsprocessen och för att föra förhandsgodkännandet till styrelsen för säkerhetsackreditering.

Vid tillverkningen ska iaktas beslut av styrelsen för säkerhetsackreditering, kommissionens rättsakter och Kommunikationsverkets föreskrifter.

271 c §. Exportkontroll. Till lagen föreslås bli fogat en ny 271 c § där det föreskrivs om kon-troll av export av teknik för användning, utveckling och tillverkning av en satellitpositioner-ingstjänst. Genom paragrafen genomförs de skyldigheter som ålagts medlemsstaterna i artikel 5.6 och artikel 9 i PRS-beslutet.

I den föreslagna paragrafens 1 mom. föreskrivs om export och transport av teknik för använd-ning, utveckling och tillverkning av en satellittjänst utanför Europeiska unionen. Med teknik avses till exempel utrustning, teknik och programvara. Enligt paragrafen är export tillåten endast till sådana länder som på behörigt sätt har bemyndigats att använda satellittjänsten med stöd av ett internationellt avtal med Europeiska unionen, om inte annat föreskrivs någon annanstans (i PRS-beslutet, i de gemensamma minimistandarderna etc.). Med export avses trans-port från Finland eller via Finland till ett land utanför Europeiska unionen.

Export förutsätter tillstånd från utrikesministeriet. Utrikesministeriet ska höra Kommunikat-ionsverket innan tillståndet beviljats.

I den föreslagna paragrafens 2 mom. föreskrivs om överföring av teknik för användning, ut-veckling och tillverkning av en satellittjänst till medlemsländer i Europeiska unionen. Med överföring avses transport från Finland eller via Finland till en annan medlemsstat i Europe-iska unionen. Enligt paragrafen är överföring tillåten endast på de villkor som Europeiska kommissionen ställer i sitt beslut. Med beslutet avses de gemensamma minimistandarderna (CMS). En överföring förutsätter tillstånd från utrikesministeriet. Utrikesministeriet ska höra Kommunikationsverket innan tillståndet beviljas.

Vilka produkter som ska övervakas definieras i de gemensamma minimistandarder som utfär-dats med stöd av beslutet.

Enligt den föreslagna paragrafens 3 mom. övervakas export, förmedling och överföring av teknik för användning, utveckling och tillverkning av en satellittjänst av Tullen.

Vid export måste varuhavaren enligt den föreslagna paragrafens 4 mom. uppvisa utrikesmi-nisteriets tillstånd för Tullen vid hänförandet till tullförfarande. Även de varor som omfattas av tillståndet ska då kunna inspekteras av Tullen. Vid hänförandet till exportförfarande ska va-ruhavaren i enlighet med förpliktelserna i gemenskapens tullkodex lämna uppgifter om den aktuella exporten till Tullen, däribland uppgifter om de exporttillstånd som krävs för export. För att garantera en effektiv exportkontroll ska varuhavaren förutom att uppge typen av till-stånd och dess nummer visa upp det egentliga tillståndet från utrikesministeriet för Tullen, och själva varan ska i detta skede finnas i Finland, dvs. Tullen ska ha möjlighet att genom varuin-spektion säkerställa att varan motsvarar utrikesministeriets tillstånd.

Vid överföringar inom EU ska varuhavaren uppvisa utrikesministeriets tillstånd för Tullen när varorna lämnar landet vid en gränstullanstalt. Även de varor som omfattas av tillståndet ska då kunna inspekteras av Tullen. Vid överföringar inom EU görs ingen tulldeklaration till Tullen. För att garantera en effektiv exportkontroll ska varuhavaren uppvisa utrikesministeriets tillstånd vid den tullanstalt via vilken varan lämnar Finland. När tillståndet visas ska även varan i det skedet finnas i Finland, dvs. Tullen ska ha möjlighet att genom en varuinspektion säkerställa att varan motsvarar utrikesministeriets tillstånd.

294 §. *Beloppet av tillsynsavgiften för televisions- och radioverksamhet.* Paragrafens 1 mom. 6 punkt föreslås bli ändrad så att till den fogas ett undantag enligt vilket tillsynsavgiften på 8 000 euro för varje programutbud inte tas ut för parallellsändningar. Innehållet i sändningarna är identiskt, men till exempel sändningstekniken kan variera mellan olika kanalknippen.

303 §. *Kommunikationsverkets allmänna uppgifter.* Paragrafens 3 mom. föreslås bli ändrat så att Kommunikationsverket inte övervakar efterlevnaden av krav som hänför sig till skydd av hälsa och säkerhet för personer och husdjur enligt 251 § 1 mom. till den del det föreskrivs att någon annan myndighet ska övervaka efterlevnaden av kraven. Momentet preciseras vid genomförandet av radioutrustningsdirektivet så att där förutom personer även nämns hälsa för husdjur.

304 §. *Kommunikationsverkets särskilda uppgifter.* Det föreslås att 1 mom. 11 punkten ändras, eftersom det till momentet föreslås bli fogat en ny 12 punkt, enligt vilken Kommunikationsverket ska vara behörig myndighet för den offentliga reglerade satellittjänsten enligt PRS-beslutet. I artikel 5.1 a i PRS-beslutet förutsätts att varje medlemsstat som använder satellittjänsten ska utse en behörig myndighet för satellittjänsten. Den behöriga myndigheten ska etableras i den berörda medlemsstaten. Den behöriga myndigheten ska förvalta och övervaka tillverkningen, innehavet och användningen av mottagare för satellittjänsten.

Kommunikationsministeriet har den 11 november 2014 utsett Kommunikationsverket som behörig myndighet för den offentliga reglerade satellittjänsten. I den föreslagna 12 punkten fogas uppgiften som behörig myndighet till Kommunikationsverkets särskilda lagstadgade uppgifter.

Det föreslås att 2 mom. ändras så att de paragrafer i informationssamhällsbalken som nämns i momentet även tillämpas på tillsynen över efterlevnaden av förordningen om den inre marknaden för elektronisk kommunikation. Enligt gällande paragraf gäller vad som föreskrivs i 302, 303, 308, 309, 311—315, 325, 330, 332, 336, 340, 344 och 345 § i informationssamhällsbalken också tillsynen över efterlevnaden av, påföljder vid brott mot och avgörande av tvister med anledning av EU:s roamingförordning. Genom att en hänvisning till förordningen om den inre marknaden för elektronisk kommunikation fogas till momentet genomförs kraven i artikel 6 i förordningen enligt vilken medlemsstaterna ska fastställa sanktioner för överträdelser av bestämmelserna om nätneutralitet och vidta alla åtgärder som krävs för att se till att dessa sanktioner tillämpas. Sanktionerna ska enligt förordningen vara effektiva, proportionella och avskräckande. I och med ändringen har Kommunikationsverket vid tillsynen över efterlevnaden av förordningen om den inre marknaden för elektronisk kommunikation förutom det nya bemyndigandet att utfärda föreskrifter i 110 § samma metoder som i annan övervakning av televerksamhet, med undantag för 333 och 335 § som endast tillämpas på övervakning av betydande marknadsinflytande. Även i fråga om påföljder och lösning av tvister tillämpas påföljderna enligt gällande lag. Sådan behandling av personuppgifter i anslutning till trafikstyrningsåtgärder som avses i artikel 3.4 i förordningen om den inre marknaden för elektronisk kommunikation övervakas och verkställs dock av dataombudsmannen med stöd av den all-

männa lagstiftningen om behandlingen av personuppgifter och i enlighet med det föreslagna nya 3 mom. i 305 § i denna lag.

Dessutom föreslås att 2 mom. ändras så att utöver informationssamhällsbalkens ovan uppräknade paragrafer som gäller övervakning, påföljder och lösning av tvister ska även lagens 331 § gälla EU:s roamingförordning och förordningen om den inre marknaden för elektronisk kommunikation. I 331 § föreskrivs det om Kommunikationsverkets rätt att besluta om behövliga interimistiska åtgärder i situationer då ett fel eller en försummelse som avser informations-samhällsbalken eller bestämmelser som utfärdats eller föreskrifter, beslut eller tillståndsvillkor som meddelats med stöd av den utgör ett direkt och allvarligt hot mot allmän ordning, mot allmän säkerhet eller mot folkhälsan eller orsakar allvarliga ekonomiska eller operativa olägenheter för andra företag, för abonnenter eller användare eller för kommunikationsnätens eller kommunikationstjänsternas funktion. Den allvarliga ekonomiska eller operativa olägenhet som avses i paragrafen kan hänföra sig till en fungerande marknad, tekniskt störningsfri och tillförlitlig drift eller till användarnas allmänna intressen, som skyddas genom lagens bestämmelser. Det föreslagna tillägget skulle garantera förverkligandet av principen om likvärdighet både i fråga om roamingförordningen och förordningen om den inre marknaden för elektronisk kommunikation, eftersom 331 § tillämpas på den nu gällande nationella nätneutralitetsbestämmelsen och på åtgärder som är jämförbara med överträdelser av roamingregleringen. En motsvarande bestämmelse fanns i 127 a § i den upphävda kommunikationsmarknadslagen. Sålunda är ändringen främst av teknisk karaktär.

305 §. Dataombudsmannens uppgifter. Till paragrafen fogas ett nytt 3 mom., enligt vilket dataombudsmannen ska utöva tillsyn över sådan behandling av personuppgifter i anslutning till trafikstyrningsåtgärder som avses i artikel 3.4 i förordningen om den inre marknaden för elektronisk kommunikation Enligt förordningen får teleföretags trafikstyrningsåtgärder endast omfatta behandling av personuppgifter om sådan behandling är nödvändig för att uppnå de särskilt angivna målen i förordningen. Enligt punkten ska behandling av personuppgifter i anslutning till trafikstyrningsåtgärder ske i enlighet med rådets dataskyddsdirektiv (95/46/EG), och trafikstyrningsåtgärderna ska också vara förenliga med bestämmelserna i direktivet om integritet och elektronisk kommunikation (2002/58/EG). Att dataombudsmannen åläggs tillsynsansvaret motsvarar gällande nationella fördelning av behörigheten mellan myndigheter. Avsikten är inte att ändra denna genom förordningen om den inre marknaden för elektronisk kommunikation. Det nya 3 mom. säkerställer att efterlevnaden av förordningen kan övervakas på ett tillräckligt och ändamålsenligt sätt även i fråga om behandlingen av personuppgifter.

308 §. Samarbete med olika myndigheter. Till den grupp av myndigheter som samarbetar enligt 1 mom. föreslås bli fogat marknadskontroll- och produktsäkerhetsmyndigheter, eftersom det myndighetssamarbete som anges i paragrafen också kan omfatta samarbete kring överensstämmelse för radioutrustning samt utredning och avlägsnande av radiostörningar. Även tillsynsmyndigheter, såsom Säkerhets- och kemikalieverket (TUKES) och Strålsäkerhetscentralen (STUK), är i fråga om bestämmelserna i 30 kap. viktiga samarbetspartner till exempel för Kommunikationsverket.

315 §. Myndigheternas allmänna rätt att få information. Till paragrafen förslås bli fogat ett nytt 6 mom., enligt vilket Kommunikationsverket har rätt att meddela närmare föreskrifter om uppgifter som regelbundet ska samlas in från företag som övervakas för de uppgifter som specificeras i momentet. Den regelbundna datainsamling som avses i momentet omfattar sådana branschuppgifter som behövs för tillsynen över efterlevnaden av nätkoncessioner och beredningen av Kommunikationsverkets beslut om betydande marknadsinflytande och anknytande marknadsanalyser samt beslut om samhällsomfattande tjänster. Genom regelbunden informationsinsamling samlas därtill in uppgifter för att genomföra Kommunikationsverkets informat-

ionsuppgift enligt 304 §. Inga uppgifter samlas dock in enbart i informationssyfte. I praktiken kan uppgifter om tillgången på kommunikationstjänster och kommunikationsnät, kvalitet och priser samt antalet anslutningar betraktas som nödvändiga för de uppgifter som specificeras i momentet. Syftet med att på förhand definiera de uppgifter som ska samlas in är att förbättra kvaliteten på och enhetligheten i de uppgifter som regelbundet samlas in hos teleföretag.

Kommunikationsverket ska ha rätt att meddela närmare föreskrifter även om den digitala formen för och lämnandet av uppgifterna till Kommunikationsverket. I praktiken kan Kommunikationsverket förutsätta till exempel att uppgifterna ska lämnas med hjälp av verkets elektroniska system för informationsinsamling och som geografisk information. I föreskriften kan också definieras tidpunkterna för lämnandet av uppgifter, om dessa är kända på förhand. Genom en föreskrift från Kommunikationsverket kan säkerställas att teleföretag har beredskap att lämna uppgifter i en sådan form som är ändamålsenlig med tanke på verkets uppgifter. Ur teleföretagens synvinkel kan förutsägbarheten i den regelbundna informationsinsamlingen och beständigheten i de uppgifter som samlas in, uppgifternas form och definitionen av sättet att lämna dem ökas genom Kommunikationsverkets föreskrift.

I enlighet med det kretslopp för informationsinsamling som Kommunikationsverket fastställt samlas regionala uppgifter om abonnemang och tillgänglighet in från teleföretag endast 1–2 gånger per år och för fler olika ändamål samtidigt. Syftet med sammanslagningen av förfrågningarna har varit att minska teleföretagens administrativa börda.

Även uppgifter som specificerats genom en sådan föreskrift som avses i 6 mom. ska i enlighet med paragrafens 3 mom. lämnas ut till Kommunikationsverket utan dröjsmål, i den form som myndigheten begärt och avgiftsfritt.

318 §. Utlämnande av information från myndigheter. Till 1 mom. föreslås bli fogat marknads- kontroll- och produktsäkerhetsmyndigheter. Radioutrustning är elutrustning vars produktsäkerhet övervakas även av Strålsäkerhetscentralen och Säkerhets- och kemikalieverket. För frågor som gäller strålsäkerhet svarar Strålsäkerhetscentralen i enlighet med lagen om Strålsäkerhetscentralen (1983/1069). Säkerhets- och kemikalieverket har med stöd av lagen om Säkerhets- och kemikalieverket (1261/2010) till uppgift att övervaka och främja teknisk säkerhet och överensstämmelse med kraven bland annat hos produkter, tjänster och produktionssystem samt konsumentssäkerhet. Säkerhets- och kemikalieverket är en sådan elsäkerhetsmyndighet som avses i elsäkerhetslagen (ESL, 410/1996) samt sådan tillsynsmyndighet som avses i konsumentssäkerhetslagen (920/2011). I fråga om de krav som ställs på radioutrustning kan i synnerhet sådana nya typer av utrustningshelheter som innehåller elektrisk utrustning samt tillhörande radiokomponenter vara utmanande. Radiokomponenter ansluts till exempel till elutrustning som används i hushåll för att styra dessa. Det huvudsakliga ändamålet med elutrustningen är då någon annat än avsiktlig utsändning av radiovågor för radiokommunikation eller radiobestämning. Radiokomponenter kan vid felfunktion dock orsaka störningar för andra användare inom samma frekvensområde och Kommunikationsverket bör därför ha möjlighet att vid behov ingripa i utsläppande och användning av sådana kombinationer på marknaden.

I syfte att undvika överlappande reglering är det viktigt att de tillämpliga reglerna och den behöriga myndigheten i varje enskilt fall bestäms på grundval av problemets huvudsakliga natur. Målet har varit att säkerställa detta redan i de gällande bestämmelserna i informationssamhällsbalken genom att hänvisa även till annan lagstiftning. Kommunikationsverket utövar med stöd av 303 § 3 mom. i denna lag tillsyn över kraven i fråga om skydd av hälsa och säkerhet till de delar dessa inte enligt bestämmelserna ska övervakas av någon annan myndighet. Enligt 2 § i gällande ESL tillämpas lagen bland annat på kommunikationsnät och radioutrustning till den del som de kan orsaka fara för liv, hälsa eller egendom samt på sådana av dessa orsakade

störningar om vilka det inte föreskrivs i informationssamhällsbalken eller bestämmelser eller föreskrifter som utfärdats med stöd av den. Informationssamhällsbalken har ersatt de tidigare bestämmelser som det hänvisas till i gällande 2 § i ESL. Avsikten är att en bestämmelse med samma innehåll ska tas in även i den nya elsäkerhetslagen. En proposition om lagen torde lämnas i slutet av 2015. När det gäller säkerheten för radioutrustning som tillhandahålls konsumenterna kan även den allmänna konsumentssäkerhetslagen (920/2011) tillämpas vid behov.

Om det på marknaden eller i användningen observeras utrustning som utgör en risk för hälsan, säkerheten eller andra aspekter som på grund av allmänna intressen är skyddade i lag, är det av yttersta vikt att en nationell myndighet har tillräckliga befogenheter att ingripa i missförhållandena. Detta förutsätter samarbete och informationsutbyte mellan nationella behöriga myndigheter. Därför måste bestämmelsen som gäller utlämnande av uppgifter från myndigheter utvidgas till produkttillsynsmyndigheter.

325 §. Kommunikationsverkets inspektionsrätt. Genom de ändringar som föreslås i 325 § utvidgas Kommunikationsverkets inspektionsrätt så att Kommunikationsverket har möjlighet att utföra sådana inspektioner som avses i 325 § i en organisation som tillverkar eller använder satellittjänstteknik.

Det föreslås att 1 mom. ändras så att Kommunikationsverket ges rätt att utföra inspektioner i en 271 b § avsedd organisation som tillverkar eller använder satellittjänstteknik. Organisationen kan vara privat (till exempel ett företag) eller en aktör i den offentliga förvaltningen (till exempel en myndighet). Med hjälp av inspektioner kan Kommunikationsverket i praktiken förverkliga sina tillsynsuppgifter som behörig myndighet för satellittjänsten, dvs. utreda om de som tillverkar och använder satellittjänstteknik följer de beslut som fattas i styrelsen för säkerhetsackreditering som avses i 271 b § och regleringen om den offentliga reglerade satellittjänsten.

Paragrafens 2 mom. motsvarar 2 mom. i gällande lag.

Det föreslås att 3 mom. ändras så att Kommunikationsverket har rätt att låta utföra inspektioner av satellittjänstteknik hos en oberoende expert. På så vis harmoniseras regleringen med sådana inspektioner av teknisk säkerhet och funktion som regleras i paragrafen. Att anlita en oberoende expert kan vara motiverat i fall där det behövs utomstående expertis eller där Kommunikationsverkets egna resurser inte räcker till.

Det föreslås att 4 mom. ändras så att det preciseras så att det avser teknisk säkerhets- eller funktionsinspektion eller ekonomisk inspektion.

I 5 mom. föreskrivs dessutom rätt för Kommunikationsverket och den som handlar för verkets räkning att i samband med inspektioner av satellittjänstteknik få tillträde till de lokaler som används av den organisation som tillverkar eller använder satellittjänsttekniken och, trots vad som föreskrivs om sekretess för uppgifter, för granskning få dokument och information som behövs för tillsynsuppgiften.

Paragrafens 6 mom. motsvarar 5 mom. i gällande lag.

326 §. Inspektion av radioutrustning. Det föreslås att paragrafens rubrik och 1 mom. ändras så att de motsvarar tillämpningsområdet för radioutrustningsdirektivet. Teleterminalutrustning i fasta nät omfattas inte längre av informationssamhällsbalkens tillämpningsområde, och deras elsäkerhet regleras i fortsättningen i elmarknadslagen. Omfattningen av Kommunikationsverkets inspektionsrätt motsvarar i övrigt den tidigare 326 § i informationssamhällsbalken.

Kommunikationsverket har enligt förslaget rätt att utföra inspektioner för marknadskontrollen av radioutrustning, till exempel också för att konstatera eller avlägsna en skadlig störning och för att säkerställa att utrustning som kräver radiotillstånd eller särskild kompetens eller behörighet används på adekvat sätt.

327 §. Undersökning av utrustning. Paragrafen föreslås bli ändrad så att den motsvarar lagens nya 30 kap. I paragrafen föreslås dessutom en ändring av ordalydelsen, enligt vilken utrustning kan tas för undersökning uttryckligen för skötseln av Kommunikationsverkets uppgift, dvs. för tillsynen över radiomarknaden. I och med ändringen kan Kommunikationsverket bättre sköta sin tillsynsuppgift enligt lag. Tillsynen gäller i regel kommersiella aktörers verksamhetsställen.

329 §. Förhindrande av radiostörningar. Paragrafen föreslås bli ändrad så att den motsvarar bestämmelserna och definitionerna i lagens nya 30 kap. Samtidigt föreslås att grunderna för Kommunikationsverkets befogenheter i anslutning till otillåten användning av radioutrustning enligt 3 mom. preciseras så att om antingen utrustningen i sig eller användningen av utrustningen misstänks strida mot bestämmelserna eller föreskrifterna, har Kommunikationsverket rätt att inspektera utrustningen och ta den för undersökning. Ändringen förbättrar Kommunikationsverkets möjligheter att säkerställa en störningsfri användning av radiofrekvenser. Även om radioutrustningen i sig strider mot bestämmelserna och föreskrifterna, kan användningen av utrustningen dock strida mot gällande bestämmelser och föreskrifter om användningen av frekvenser.

342 §. Omprövning. Det föreslås att 2 mom. ändras så att rättsmedel i första hand även i fråga om Kommunikationsverkets beslut om tillsynsavgiften för televisions- och radioverksamhet med stöd av 293 § är att begära omprövning hos Kommunikationsverket.

I 3 mom. föreslås dessutom en ändring genom vilken omprövning av beslut av ett anmält organ i första hand begärs hos det behöriga anmälda organet. De föreslagna ändringarna motsvarar hur sökande av ändring i beslut av ett anmält organ har ordnats i annan produktlagstiftning, till exempel i 85 § i regeringens proposition med förslag till hiss säkerhetslag, i 119 § i regeringens proposition med förslag till elsäkerhetslag och i 48 § i lagen om pyrotekniska artiklar (180/2015).

Till de delar ett anmält organ som godkänts av myndigheten utför lagenlig bedömning av överensstämmelse, är det fråga om en officiell förvaltningsuppgift enligt 124 § i grundlagen. Därför ska ändring kunna sökas i beslut av det anmälda organet. Det anmälda organet ska till de delar det gäller ett förvaltningsbeslut förse mottagaren av beslutet med anvisningar för sökande av ändring.

Paragrafens nuvarande 3 mom. överförs som 4 mom. och dess ordalydelse föreslås samtidigt bli preciserad.

Genom bestämmelsen genomförs artikel 35 i radioutrustningsdirektivet.

344 §. Överklagande hos förvaltningsdomstolen. Propositionen föreslås bli ändrad så att Kommunikationsministeriets, dataombudsmannens, kommunens byggnadstillsynsmyndighets och Kommunikationsverkets beslut, med undantag av förvaltningsbeslut som avses i 342 §, ett anmält organs beslut med anledning av begäran om omprövning samt Kommunikationsverkets och inrikesministeriets beslut med anledning av begäran om omprövning får överklagas hos förvaltningsdomstolen på det sätt som anges i förvaltningsprocesslagen (586/1996), om inte något annat bestäms nedan.

Det föreslås att 2 mom. preciseras så att den beslutsfattande myndigheten eller det anmälda organet i fråga om andra beslut än sådana som avses i 233 och 235 § får bestämma att beslutet ska iakttas även om det överklagas, om inte besvärsmyndigheten bestämmer något annat.

Både 1 och 2 mom. föreslås alltså, med anledning av genomförandet av radioutrustningsdirektivet, bli preciserade genom en hänvisning till anmälda organ.

348 §. Radioutrustningsförseelse. Paragrafens rubrik och innehåll föreslås bli ändrade så att påföljderna hänför sig till tillhandahållande på marknaden av radioutrustning i enlighet med tillämpningsområdet för 30 kap. samt till ibruktagande och användning av utrustningen. Genom bestämmelsen ersätts bestämmelsen om teleutrustningsförseelse.

Bestämmelsens tillämpningsområde måste ändras, eftersom skyldigheterna i 30 kap. i fråga om utrustningens överensstämmelse i fortsättningen gäller endast radioutrustning. Bedömningen av överensstämmelse för tele- och teleterminalutrustning hör i fortsättningen i första hand till området för elsäkerhetslagen, och därför måste de straffrättsliga påföljderna för sådan utrustning i 1 mom. 4 punkten strykas i denna lag. I enlighet med radioutrustningsdirektivet ändras även förfarandet i fråga om utrustning med bristande överensstämmelse. Om det i radioutrustning som tillhandahålls på marknaden konstateras bristande överensstämmelse vad gäller teknik, märkning eller registrering, är en korrigeringsuppsmaning från myndigheten i enlighet med 260 § det primära korrigerings sättet. Bötesstraff kan inte längre vara en primär påföljd. Detta förutsätter en ändring av 3 och 4 mom. i paragrafen.

I det föreslagna 3 mom. föreskrivs om påföljd i en situation där en ekonomisk aktör inte iakttar ett förpliktande beslut som på grund av en risk i anslutning till radioutrustning utfärdats av en myndighet. Bestämmelsen motsvarar den nuvarande till de delar den gäller ett temporärt förbud som meddelats med stöd av 327 §. Ett förpliktande beslut som meddelats av en myndighet blir även aktuellt om en ekonomisk aktör inte iakttar en korrigeringsuppsmaning enligt 260 § eller 262 § inom utsatt tid. I bestämmelsen hänvisas därför förutom till 327 § även till nya 260 § 7 mom. och 262 § 1 mom., där det likaså föreskrivs om beslut om förbud som meddelas på grund av risker i anslutning till radioutrustning.

Bestämmelsens 1 mom. 2 punkt preciseras så att påföljden uttryckligen gäller endast brott mot ett förbud som meddelats med stöd av 329 § eller ett tillsynsbeslut som meddelats med stöd av 330 §. Gällande bestämmelse hänvisar allmänt till överträdelser av det som föreskrivs i dessa paragrafer. Artikel 46 i radioutrustningsdirektivet förutsätter att det i nationell lag föreskrivs sanktioner för ekonomiska aktörers överträdelser av bestämmelser i nationell rätt som hör till direktivets tillämpningsområde samt vidtas de åtgärder som krävs för att se till att dessa sanktioner tillämpas. Påföljderna ska vara effektiva, proportionella och avskräckande, och de kan omfatta straffrättsliga påföljder för allvarliga överträdelser.

Bristande överensstämmelse för eller otillåten användning av radioutrustning som enligt lag är beroende av tillstånd kan ha betydande skadliga påföljder för funktionen i kommunikationsnäten, inklusive nöd- och säkerhetstrafiken, samt för annan användning av frekvenserna. På grund av störningsriskerna är det viktigt att radioutrustning uppfyller de väsentliga kraven och att den är korrekt installerad och används för avsett ändamål. Därför är det motiverat att otillåtet ibruktagande och otillåten användning av radioutrustning samt brott mot ett förbud eller en skyldighet som meddelats för att förhindra eller begränsa störningar fortfarande ska vara straffbart som radioutrustningsförseelse.

Bestämmelsens 1 mom. 1 punkten gäller ibruktagande eller användning av radiosändare utan nödvändigt tillstånd eller behörighet. Radioutrustningsdirektivet särskiljer mellan ibrukta-

gande och användning av radioutrustning. Ibruktagande och användning är begrepp som används i EU-lagstiftningen om gemensamma ramar för saluföring av produkter (i synnerhet NLF-beslutet nr 768/2008/EG), vars innehåll förtydligas i punkterna 2.5 och 2.7 i EU-kommissionens vägledning 'Blue Guide on the implementation of EU product rules'. Med ibruktagande av radioutrustning avses att slutanvändaren för första gången använder radioutrustningen. Ibruktagande av radioutrustning förutsätter vanligen installeringsåtgärder, som om de utförts felaktigt kan leda till att utrustningen inte fungerar i enlighet med kraven. Den slutanvändare som svarar för att ta radioutrustningen i bruk kan också var ett företag, till exempel en arbetsgivare som överlåter radioutrustningen åt sina anställda.

Med användningen av radioutrustningen avses åter all användning av utrustningen som sker efter den första gången den användes. Det är inte motiverat att ställa hinder för innehav av radioutrustning i en öppen försäljningsförpackning, varken i samband med kommersiell verksamhet eller annars. Användaren ska dock beakta ett eventuellt behov av tillstånd eller särskild kompetens redan innan utrustningen tas i bruk. Lagens 39 § förutsätter att det radiotillstånd som krävs är i kraft redan innan tillståndspliktig radioutrustning tas i bruk för första gången. Om slutanvändaren innehar en radiosändare som tekniskt är avsedd för radiokommunikation eller radiobestämning, är detta normalt ett bevis på att utrustningen också har tagits i bruk på det sätt som avses i denna bestämmelse.

Kravet på en noga avgränsad straffrättslig reglering förutsätter att straffbestämmelser i anslutning till saluföring av radioutrustning preciseras med beaktande av de olika skyldigheter som gäller för respektive ekonomiska aktörer. Aktörer på olika ställen i distributionskedjan ansvarar för att de själva uppfyller förpliktelseerna.

I gällande 348 § kriminaliseras både användningen av radiosändaren och även bland annat otillåtet innehav. EU-regleringen förutsätter dock inte kriminalisering av enbart innehav i sådana situationer som avses i lagen. Sålunda föreslås att en användare kan göra sig skyldig till radioutrustningsförseelse om han eller hon på ovan beskrivet sätt tar i bruk eller använder radioutrustning utan radiotillstånd eller använder radioutrustning utan sådan kompetens eller behörighet som föreskrivs i lag.

I paragrafen föreskrivs att straffbara gärningar ska ske uppsåtligt. Med detta avses att det inte finns myndighetstillstånd för verksamheten och att den inte är tillåten med stöd av nationell lag. Definitionen används i 1 mom. för att undanta gärningar som sker med tillstånd av myndighet eller som annars är berättigade från tillämpningsområdet för bestämmelsen. Uppsåtligt enligt de allmänna straffrättsliga grundprinciperna är inte sådan verksamhet som har tillstånd eller som är tillåten med stöd av nationell lagstiftning. Enligt motsvarande gällande lagstiftning ska straffbara gärningar vara uppsåtliga. Bedömningen av grad av uppsåt passar dock dåligt in på till exempel ibruktagande och användning av radioutrustning. Ibruktagande av en radiosändare är en medveten handling som bland annat förutsätter att radiosändaren anskaffats och att den installerats för att bli klar för användning. Lagstridigt är att använda radioutrustning utan behörigt tillstånd, inte den påföljd som eftersträvs eller orsakas genom användningen. Likaså är det direkt lagstridigt att underlåta att iaktta ett förpliktande myndighetsbeslut.

Bestämmelsen motsvarar artikel 7 samt artikel 46 i radioutrustningsdirektivet.

352 §. Övergångsbestämmelser. Enligt 6 mom. är skyldigheten för de företag som nämns i momentet att i nätet utan ersättning distribuera televisionsutbud som tjänar allmänintresset och som fritt kan tas emot i kraft tills programkoncessioner för televisionsverksamhet som tjänar allmänintresset enligt 26 § i informations samhällsbalken träder i kraft. Av dessa företag har

Fox International Channels Oy meddelat att det i och med sin koncession från den 18 september 2014 har flyttat sina sändningar från kanalknippe A till kanalknippe C, som inte har riksomfattande täckning. Företagets kanal FOX omfattas sålunda inte längre av den så kallade distributionsskyldigheten. Det föreslås att momentet ändras så att det motsvarar nuläget.

1.2 Lag om ändring av lagen om anmälda organ för vissa produktgrupper

1 §. Tillämpningsområde. Paragrafen föreslås bli ändrad så att lagen enligt 1 mom. även tillämpas på organ för bedömning av överensstämmelse med kraven för produkter som omfattas av tillämpningsområdet för 30 kap. i informationssamhällsbalken (917/2014). Med stöd av detta tillägg genomförs genom lagen även bestämmelserna i kapitel IV i radioutrustningsdirektivet om anmälan av organ för bedömning av överensstämmelse.

2 §. Förhållande till annan lagstiftning. Det föreslås att 2 mom. ändras så att följande sats fogas till momentet: bestämmelser om marknadskontrollen av radioutrustning finns i 30 kap. i informationssamhällsbalken (917/2014, ändrad x/2016). Tillägget behövs eftersom paragrafen annars skulle hänvisa endast till lagen om marknadskontroll, som gäller andra produktgrupper än radioutrustning.

5 §. Behörig myndighet. Paragrafen föreslås bli ändrad så, att till den fogas ett nytt 2 mom., enligt vilket Kommunikationsverket är behörig myndighet, om ansökan gäller att godkänna och till anmälda organ utse organ för bedömning av sådana produkters överensstämmelse med kraven som omfattas av tillämpningsområdet för 30 kap. i informationssamhällsbalken (917/2014). Kommunikationsverket har tills vidare fattat beslut om att utse bedömningsorgan och svarat för tillsynen över de anmälda organen i enskilda sektorer. Behörig myndighet bestäms således på samma sätt som i bestämmelserna i gällande lag. När det gäller andra produktsektorer som omfattas av lagen är den behöriga myndigheten på samma sätt som nu arbets- och näringsministeriet.

2 Ikraftträdande

2.1 Informationssamhällsbalken

Lagens 108 § 2 mom. 2 punkt och 4 mom., 110 §, 304 § 2 mom. och 305 § 3 mom., vilka gäller nätneutralitet och roaming, avses träda i kraft så snart som möjligt efter riksdagens beslut. Till övriga delar föreslås lagen träda i kraft den 13 juni 2016. Lagens 3 § 40 punkt och 136 § 5 och 6 mom. är i kraft fem år från lagens ikraftträdande.

Enligt artikel 49 i radioutrustningsdirektivet ska medlemsstaterna senast den 12 juni 2016 anta och offentliggöra de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet och dessa bestämmelser ska tillämpas från och med den 13 juni 2016.

Den föreslagna övergångsbestämmelsen och övergångstiden på ett år gäller utsläppande på marknaden av radioutrustning. Om radioutrustning släpps ut på marknaden under perioden 13.6.2016–12.6.2017, kan tillverkaren välja om denna lag eller den reglering som var i kraft före lagens ikraftträdande, dvs. till den 12 juni 2016, ska tillämpas på utrustningen och påvisandet av överensstämmelse. Om radioutrustning släpps ut på marknaden 13.6.2017 eller därefter, tillämpas denna lag på utrustningen. Övergångsbestämmelsen tillämpas även på utrustning som överförs till exempel från tillämpningsområdet för ramregleringen av elektromagnetisk kompatibilitet (EMC) till tillämpningsområdet för radioutrustningsdirektivet och de nationella författningar och gemenskapsakter som antagits för att genomföra direktivet.

2.2 Lag om ändring av lagen om anmälda organ för vissa produktgrupper

Bestämmelserna i denna lag tillämpas från och med den 20 på godkännande av organ för bedömning av överensstämmelse med kraven för radioutrustning som omfattas av tillämpningsområdet för informationssamhällsbalken (917/2014) som anmälda organ och på skyldigheter som gäller dessa organs verksamhet.

3 Förhållande till grundlagen samt lagstiftningsordning

3.1 Näringsfrihet

Betydelsefulla med avseende på näringsfriheten i grundlagen är bestämmelserna i 32 a kap. i förslaget, som gäller tillverkning och kontroll av export av tekniken för den offentliga reglerade satellittjänsten.

Enligt 18 § 1 mom. i grundlagen har var och en i enlighet med lag rätt att skaffa sig sin försörjning genom arbete, yrke eller näring som han eller hon valt fritt. Grundlagsutskottet har i sin utlåtandepraxis ansett att näringsfrihet inte får begränsas utan mycket vägande skäl. Ett sådant skäl kan anses vara till exempel skydd av hälsa och säkerhet för personer eller andra viktiga och starka samhällsintressen. Begränsningar ska föreskrivas genom lag.

Ett effektivt genomförande av EU-rätten förutsätter en begränsning av tillverkning och export av satellittjänstteknik på det sätt som föreslås i 271 b och 271 c §. Avsikten med begränsningar i export och tillverkning är att säkerställa en säker satellittjänstverksamhet både nationellt och i hela EU.

I ingressen till PRS-beslutet konstateras att den offentliga reglerade satellittjänsten är den säkraste och samtidigt den känsligaste av olika tjänster som tillhandahålls av de europeiska satellitnavigeringssystemen och är därför lämplig för tjänster med krav på stabilitet och absolut tillförlitlighet. Det måste säkerställas att tjänsten är kontinuerligt tillgänglig för deltagarna, även i svåra krissituationer. Följderna av en överträdelse av säkerhetsreglerna är inte begränsade till den berörda användaren utan kan eventuellt påverka andra användare. Därför förutsätter användningen av satellittjänsten enligt PRS-beslutet att medlemsstaterna gemensamt ansvarar för säkerheten i unionen och sin egen säkerhet och därför ska bland annat villkoren för tillverkning av mottagare och säkerhet samt exportkontrollsystemet definieras.

Av EU-regleringen följer att funktionsduglig satellittjänstteknik inte kan tillverkas eller exporteras förrän styrelsen för säkerhetsackreditering av europeiska satellitnavigeringssystem har godkänt tillverkarens säkerhet. Först därefter får tillverkaren tillgång till informationspaketet för tillverkning av fungerande produkter (interface control data, ICD). Den föreslagna övervakningsregleringen möjliggör alltså i praktiken tillverkning och export av satellittjänstteknik i Finland, eftersom det utan den inte skulle vara möjligt att idka denna näring i Finland.

Övervakningen är begränsad till enbart sådan verksamhet som avses i EU-regleringen.

Av betydelse för näringsfriheten är också förslaget som gäller nätets neutralitet. Såsom beskrivs nedan, förenas i bestämmelserna om nätneutralitet den frihet att produktifiera sina tjänster som ingår i näringsfriheten för leverantörer av internetaccess-tjänster och användarens rätt enligt yttrandefriheten att ta emot meddelanden utan att någon förhindrar det på förhand samt även tjänsteleverantörens rätt att via en internetaccess-tjänst tillhandahålla sina tjänster för användarna.

På samma sätt som gällande nätneutralitetsreglering i informationssamhällsbalken har även förordningen om den inre marknaden för elektronisk kommunikation effekt för näringsfriheten genom avtalsrättsliga begränsningar. Näringsfrihetsaspekten behandlas närmare nedan tillsammans med yttrandefrihetsaspekten.

De nationella lagstiftningsändringar som föreslås med anledning av förordningen och som behövs med tanke på genomförandet och övervakningen av efterlevnaden av förordningen antas dock inte i sig begränsa näringsfriheten med avseende på nätneutralitetsregleringen i den gällande informationssamhällsbalken.

3.2 Yttrandefrihet

Betydelsefulla i förslaget med avseende på yttrandefriheten i grundlagen är de ändringar som i anslutning till nätneutralitet föreslås i bestämmelserna i informationssamhällsbalken.

Enligt 12 § 1 mom. i grundlagen har var och en yttrandefrihet. Rätten att framföra, sprida och ta emot information, åsikter och andra meddelanden utan att någon i förväg hindrar detta ingår i yttrandefrihet som tryggas för var och en i 12 § 1 mom. i grundlagen (GrUU 54/2002 rd).

Reglering som tryggar nätneutralitet har ansetts trygga yttrandefriheten i elektroniska kommunikationsnät. Enligt principen om nätneutralitet får leverantörer av internetaccess-tjänster inte begränsa användningen av internetaccess-tjänster så att användaren inte kan använda vilka webbapplikationer eller webbtjänster han eller hon vill. Även begränsningar som oskäligt mycket drar ner internetaccess-tjänstens hastighet eller annars begränsar en ändamålsenlig användning av internetaccess-tjänsterna är förbjudna. Nätneutralitet har ansetts vara en central förutsättning för yttrandefriheten till exempel med avseende på den elektroniska masskommunikationen, eftersom insyn i administreringen av nättrafiken har ansetts vara ett hinder för begränsningar av filtreringar av medieinnehåll och användarnas valfrihet.

Förhållandet mellan gällande bestämmelser om neutraliteten i nationella nät och yttrandefriheten i grundlagen behandlas i samband med regeringens proposition om informationssamhällsbalken (RP 221/2013 rd). Restriktioner i användning och underhåll av en internetaccess-tjänst har då bedömts vara nödvändiga för att samordna två grundläggande friheter, yttrandefriheten och näringsfriheten.

Gällande nätneutralitetsbestämmelse har i enlighet med de allmänna förutsättningarna för inskränkningar i de grundläggande fri- och rättigheterna (GrUB 25/1994 rd, s. 4–5) ansetts vara acceptabel, exakt och noga avgränsad och stå i rätt proportion till de eftersträvade målen. Tillämpningen av begränsningar i en internetaccess-tjänst har noggrant avgränsats och begränsningarna går inte heller in på kärnområdet för yttrandefriheten eller näringsfriheten. Ur användarens synvinkel är begränsningarna befogade, för att det genom proportionerlig trafik kontroll ska gå att garantera fungerande internetförbindelser och yttrandefrihet för alla användare. Ur tjänsteleverantörens synvinkel är begränsningarna rimliga och inskränker inte väsentligen nätanvändningen med beaktande av egendomens specialkaraktär. Begränsningarna av avtalsfriheten har ansetts nödvändiga för användarnas yttrandefrihet och för att säkerställa en fungerande konkurrens mellan internettjänsterna.

Med avseende på gällande nätneutralitetsbestämmelse i informationssamhällsbalken kan nätneutralitetsbestämmelserna i förordningen om den inre marknaden för elektronisk kommunikation i någon mån anses vara noggrannare avgränsade och mera detaljerade. Förhållandet mellan förordningen om den inre marknaden för elektronisk kommunikation och Europeiska

unionens grundläggande rättigheter behandlas kort i ingressen till förordningen. Europaparlamentet och rådet anser att förordningen beaktar de principer som erkänns i stadgan, särskilt skyddet av personuppgifter, yttrandefriheten och informationsfriheten, icke-diskriminering och konsumentskydd.

Den nationella reglering som föreslås på grundval av det ovan anförda och som endast innefattar sådana nationella genomförandeåtgärder som behövs med tanke på Europeiska unionens akt som tillämpas direkt och som sådan, bedöms vara tillåten med avseende på de allmänna förutsättningarna att göra inskränkningar i de grundläggande rättigheterna. Den föreslagna regleringen antas således inte äventyra skyddet för yttrandefriheten i 12 § i grundlagen.

3.3 Skydd för privatlivet och kommunikationens konfidentialitet

Betydelsefulla med avseende på skyddet för privatlivet i grundlagen är ändringarna i de föreslagna 136 § och 3 § 1 mom. 40 punkten.

Enligt 10 § i grundlagen är vars och ens privatliv, heder och hemfrid tryggade. Enligt 10 § 2 mom. i grundlagen är brev- och telefonhemligheten samt hemligheten i fråga om förtroliga meddelanden okränkbar. Utgångspunkten för skyddet för privatlivet är individens rätt att leva sitt eget liv utan godtycklig eller ogrundad inblandning i privatlivet av myndigheter eller andra utomstående. Regleringen har även koppling till rörelsefriheten som tryggas i 9 § i grundlagen.

Vid behandlingen av förmedlingsuppgifter är det väsentligt att beakta grundlagsutskottets tolkning, enligt vilken förmedlingsuppgifter inte kategoriskt kan avskiljas till ett randområde av skyddet för hemligheten i fråga om konfidentiella meddelanden. Möjligheten att sammanställa och kombinera förmedlingsuppgifter kan vara problematisk med hänsyn till skyddet för privatlivet (GrUU 18/2014 rd).

Avsikten har varit att genomföra den föreslagna ändringen så att dess verkningar för skyddet för privatlivet och hemligheten i fråga om förtroliga meddelanden blir så små som möjligt. Ändringen av 136 § möjliggör endast behandling av aidentifierade förmedlingsuppgifter, dvs. det ska inte vara möjligt att identifiera en enskild fysisk person genom att sammanställa och kombinera uppgifter. Motsvarande rätt att behandla förmedlingsuppgifter föreskrivs redan för teleföretag och andra kommunikationsförmedlare i 142 § i informationssamhällsbalken. Syftet med detta är att säkerställa att ingen får rätt att till exempel följa enskilda identifierbara personers rörelser eller kommunikation. Ändringen genomförs dessutom som ett avgränsat experiment för att man medan det pågår ska kunna granska eventuella oförutsedda verkningar för de grundläggande fri- och rättigheterna.

Ändringen av 3 § 1 mom. 40 punkten som gäller definitionen av förmedlingsuppgifter i radiokommunikation har i princip mycket liten inverkan på skyddet för privatlivet och hemligheten i fråga om förtroliga meddelanden, eftersom den typ av information som föreslås bli struken i definitionen av förmedlingsuppgifter nästan aldrig kan kopplas till en enskild fysisk person i dagens värld. Även i undantagsfall skyddas år det ändå via regleringen om personuppgifter.

På ovan anförda grunder anser regeringen att lagförslaget kan behandlas i vanlig lagstiftningsordning.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs riksdagen följande lagförslag:

1.

Lag

om ändring och temporär ändring av informationssamhällsbalken

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i informationssamhällsbalken (917/2014) 3 § 1 mom. 17 och temporärt 40 punkten, 28 § 1 och 2 mom., 29 §, 32 § 1 mom., 33 §, 36 § 1 mom., 40 § 5 mom., 48 § 2 mom., 108 § 2 mom. 2 punkten, 110 §, 135 § 2 mom., 30 kap., 294 § 1 mom. 6 punkten, 303 § 3 mom., 304 § 1 mom. 11 punkten, 304 § 2 mom., 308 § 1 mom., 318 § 1 mom., 325 §, rubriken för 326 §, 326 § 1 mom. 2 och 4 punkten, 327 §, 329 § 1 och 3 mom., 342 §, 344 § 1 och 2 mom., 348 § och 352 § 6 mom. samt

fogas till 3 § 1 mom. nya 2 a- och 14 a-punkter, till 108 § ett nytt 4 mom., temporärt till 136 § nya 5 och 6 mom., till 243 § ett nytt 5 mom., till lagen ett nytt 32 a kap., till 304 § 1 mom. en ny 12 punkt, till 305 § ett nytt 3 mom. och till 315 § ett nytt 6 mom. som följer:

3 §

Definitioner

I denna lag avses med

2 a) *skadlig störning* en störning som äventyrar radionavigering eller radiokommunikation i säkerhetssyfte eller som i övrigt allvarligt försämrar, hindrar eller upprepade gånger stör radiokommunikation eller radiobestämning som tillhandahålls i enlighet med tillämpliga bestämmelser,

14 a) *radiogränssnitt* specificering av den reglerade användningen av radiofrekvenser,

17) *radiokommunikation* kommunikation med hjälp av radiovågor och med radiobestämning för fastställande av ett föremåls position, hastighet eller andra kännetecken eller erhållande av information om dessa parametrar med hjälp av radiovågornas utbredningsegenskaper,

40) *förmedlingsuppgifter* information som kan kopplas till en juridisk eller fysisk person och som behandlas för att överföra meddelanden, samt uppgifter om en radiostations identifieringssignal och radiosändarens användare samt om radiosändningens starttid, varaktighet och utsändningsplats,

28 §

Kortvarig programkoncession

RP 67/2016 rd

Kommunikationsverket ska bevilja programkoncession för kortvarig televisions- och radioverksamhet i ett digitalt markbundet masskommunikationsnät utan sådant förfarande som anges i 23 och 25 §, om det inte finns grundad anledning att misstänka att den sökande bryter mot denna lag och verksamheten

- 1) pågår högst tre månader, eller
- 2) per vecka pågår högst tolv timmar.

Programkoncession för sådan verksamhet som avses i 1 mom. 1 punkten får beviljas på nytt till samma verksamhetsutövare eller för tillhandahållande av huvudsakligen samma programutbud tidigast två månader från det att den föregående programkoncessionen löpte ut. Vad som föreskrivs ovan gäller dock inte verksamhet som inte är daglig eller annars inte är fortlöpande eller regelbunden.

29 §

Ändring av programkoncession

Koncessionsmyndigheten kan under koncessionens giltighetstid ändra koncessionen på ansökan av koncessionshavaren eller med dennes samtycke eller också annars, om det är nödvändigt på grund av ändringar i den tekniska utvecklingen, i internationella avtalsförpliktelser, i verksamhetsbetingelserna för den koncessionspliktiga verksamheten eller i marknadsförhållanden, eller andra motsvarande väsentliga förändringar.

32 §

Återkallande av programkoncession

Koncessionsmyndigheten kan återkalla koncessionen helt eller delvis, om

- 1) koncessionshavaren upprepade gånger och allvarligt har brutit mot denna lag eller mot de koncessionsvillkor som avses i 27 eller 37 § eller gjort sig skyldig till en gärning som är straffbar enligt 11 kap. 10 eller 10 a § i strafflagen (39/1889),
 - 2) koncessionshavaren inte längre med hänsyn till verksamhetens art och omfattning har tillräckliga ekonomiska resurser att uppfylla sina skyldigheter.
-

33 §

Avstående från programkoncession

En koncessionshavare kan avstå från koncessionen helt eller delvis genom att meddela Kommunikationsverket detta innan koncessionsperioden går ut.

36 §

Beviljande av programkoncession för analog radioverksamhet

Kommunikationsverket beviljar sökande programkoncession enligt 34 §, om

- 1) sökanden har betalat ansökningsavgift enligt 285 §,
- 2) sökanden är solvent och har uppenbar förmåga att utöva sådan regelbunden verksamhet som programkoncessionen avser,
- 3) det inte finns grundad anledning att misstänka att sökanden bryter mot denna lag,
- 4) beviljandet av programkoncession inte förhindrar en effektiv användning av frekvenserna.

40 §

Beviljande av radiotillstånd

Radiotillstånd för i 34 § 2 mom. avsedd verksamhet som pågår i högst tre månader får beviljas på nytt för samma eller delvis samma frekvensområde och till samma verksamhetsutövare eller för tillhandahållande av huvudsakligen samma programutbud tidigast två månader från det att det föregående radiotillståndet upphörde att gälla. Vad som föreskrivs ovan gäller dock inte verksamhet som är tillfällig eller av annan orsak inte är fortlöpande eller regelbunden.

48 §

Överföring och uthyrning av radiotillstånd

Kommunikationsverket ska utan dröjsmål underrättas om överföringen. Kommunikationsverket kan inom en månad från att ha fått underrättelsen i fråga avvisa överföringen av radiotillståndet, om det är uppenbart att de förutsättningar för beviljande av radiotillstånd som avses i 40 § 5 mom. eller 41 § 1 mom. inte är uppfyllda eller om ansökan om radiotillstånd avslås med stöd av 41 § 2 eller 3 mom.

108 §

Avtal om kommunikationstjänster

I avtalet ska teleföretagets namn och kontaktinformation specificeras. I avtalet ska det åtminstone anges

2) arten av de tjänster som tillhandahålls och deras egenskaper samt typer av underhållsservice—

Bestämmelser om angivande av överföringshastigheten i internetaccesstjänster och av uppgifter om vissa andra internetaccesstjänster i avtal om kommunikationstjänster finns i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/2120 om åtgärder rörande en öppen internetanslutning och om ändring av direktiv 2002/22/EG om samhällsomfattande tjänster och användares rättigheter avseende elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster och förordning (EU) nr 531/2012 om roaming i allmänna mobilnät i unionen, nedan *EU:s förordning om den inre marknaden för elektronisk kommunikation*.

110 §

Nätneutralitet

Bestämmelser om nätneutralitet finns i EU:s förordning om den inre marknaden för elektronisk kommunikation.

RP 67/2016 rd

Kommunikationsverket får meddela sådana föreskrifter som behövs med avseende på tillsynen över efterlevnaden av samt verkställigheten av den förordning som nämns i 1 mom. när det gäller

- 1) i artikel 5.1 i förordningen avsedda tekniska egenskaper hos internetaccessstjänster samt krav om lägsta tjänstekvalitet och andra lämpliga och nödvändiga åtgärder,
- 2) dokumentation och statistikföring av information som avses i artikel 5.2 i förordning och formen för de dokument som hänför sig till det, samt förvaringen av informationen.

Kommunikationsverket får meddela närmare föreskrifter om godkännande av den tjänst som används vid verifiering av kvaliteten på internetaccessstjänster enligt artikel 4.4 i den förordning som nämns i 1 mom.

135 §

Rätt att begränsa användningen av ett abonnemang till mottagning av annat än kommunikationstjänster

Kommunikationsverket får meddela närmare föreskrifter om vilka spärrtjänster abonnenterna åtminstone ska erbjudas, om det tekniska utförandet av spärrtjänster och om prisinformation för samtalen.

136 §

Kommunikationens och förmedlingsuppgifternas konfidentialitet

Trots vad som föreskrivs i 3 mom. får radiokommunikation eller dess förmedlingsuppgifter behandlas statistiskt med hjälp av automatisk databehandling om det är fråga om

- 1) radiokommunikation i anslutning till fjärrstyrning av en miniatyrmodell eller en obemannad farkost,
- 2) upprättande eller upprätthållande av en förbindelse för radiokommunikation mellan terminalutrustning och ett trådlöst lokalt nätverk eller ett mobilnät.

Sådan radiokommunikation som avses i 5 mom. eller dess förmedlingsuppgifter får behandlas endast om enskilda fysiska personer inte kan identifieras i behandlingen eller resultatet av behandlingen.

243 §

Kvalitetskrav på kommunikationsnät och kommunikationstjänster

Teleföretagen ska offentliggöra uppdaterade tekniska specifikationer om de gränssnitt i ett allmänt kommunikationsnät till vilka en teleterminalutrustning kan anslutas. Av specifikationerna ska med tillräcklig noggrannhet framgå uppgifter på basis av vilka teleterminalutrustningen kan tillverkas och med vars hjälp de tjänster som tillhandahålls via gränssnittet kan användas.

30 kap.

Radioutrustnings överensstämmelse med kraven och marknadskontroll

251 §

Väsentliga krav och presumtion om överensstämmelse för radioutrustning

Radioutrustning ska vara konstruerad så att följande väsentliga krav uppfylls:

- 1) krav på skydd av människorna och husdjurs hälsa och säkerhet samt skydd av egendom,
- 2) väsentliga elsäkerhetskrav, med undantag för spänningsgränser,
- 3) skyddskraven i fråga om en adekvat nivå av elektromagnetisk kompatibilitet,
- 4) kravet på en effektiv användning av radiofrekvenser,
- 5) kravet på stöd för en effektiv användning av radiofrekvenser i syfte att undvika skadliga störningar.

Bestämmelser om särskilda krav på radioutrustning som hör till de kategorier eller klasser av radioutrustning som specificerats i en genomförandeakt som avses i artikel 44 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/53/EU om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning om tillhandahållande på marknaden av radioutrustning och om upphävande av direktiv 1999/5/EG, nedan *radioutrustningsdirektivet* utfärdas genom förordning av statsrådet.

Radioutrustning som överensstämmer med de harmoniserade standarder eller delar av dem, till vilka hänvisningar har offentliggjorts i Europeiska unionens officiella tidning, ska anses överensstämma med de väsentliga krav enligt 1 mom. som omfattas av dessa standarder eller delar av dem. Med harmoniserad standard avses en standard enligt artikel 2.1 c i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1025/2012 om europeisk standardisering och om ändring av rådets direktiv 89/686/EEG och 93/15/EEG samt av Europaparlamentets och rådets direktiv 94/9/EG, 94/25/EG, 95/16/EG, 97/23/EG, 98/34/EG, 2004/22/EG, 2007/23/EG, 2009/23/EG och 2009/105/EG samt om upphävande av rådets beslut 87/95/EEG och Europaparlamentets och rådets beslut 1673/2006/EG.

252 §

Tillhandahållande av information om kombinationer av radioutrustning och programvara och registrering av vissa typer av radioutrustning

Tillverkare av kombinationer av radioutrustning och programvara som särskilt specificerats i en genomförandeakt som avses i artikel 44 i radioutrustningsdirektivet ska ge Kommunikationsverket och kommissionen ett utlåtande om hur de väsentliga kraven i 251 § uppfylls i fråga om dessa kombinationer. Informationen i utlåtandet ska grunda sig på ett förfarande för bedömning av överensstämmelse i enlighet med 255 §. Radioutrustningen i fråga och den programvara som möjliggör att radioutrustningen kan användas på avsett sätt ska specificeras i utlåtandet. Informationen ska uppdateras.

Bestämmelser om registrerings- och märkningsskyldighet i fråga om utrustning som hör till vissa kategorier eller klasser av radioutrustning som specificerats i en genomförandeakt som avses i artikel 44 i radioutrustningsdirektivet utfärdas genom förordning av statsrådet.

253 §

Skyldigheter för tillverkare av radioutrustning

En fysisk eller juridisk person som tillverkar eller som låter konstruera eller tillverka radioutrustning och marknadsför denna utrustning, i eget namn eller under eget varumärke, (*tillverkare av radioutrustning*) ska

- 1) se till att radioutrustningen har konstruerats och tillverkats i enlighet med de väsentliga kraven i 251 §,
- 2) se till att radioutrustningen kan användas i minst en av Europeiska unionens medlemsstater i enlighet med gällande krav på radiofrekvensanvändning,

3) sörja för att de bruksanvisningar som åtföljer radioutrustningen innehåller information om de medlemsstater eller geografiska områden i en medlemsstat där det finns restriktioner för ibruktageand et eller befintliga krav för användningstillstånd,

4) utarbeta den tekniska dokumentation som avses i 258 § och utföra eller låta utföra en sådan bedömning av överensstämmelse som avses i 255 §,

5) upprätta en i 256 § avsedd EU-försäkran om överensstämmelse och anbringa en i 257 § avsedd CE-märkning, om det har visats att radioutrustningen överensstämmer genom förfarandet för bedömning av överensstämmelse,

6) behålla den tekniska dokumentationen och EU-försäkran om överensstämmelse i tio år efter det att radioutrustningen har släppts ut på marknaden,

7) se till att överensstämmelsen för radioutrustningen följs vid serietillverkning, med hänsyn till ändringar i radioutrustningens konstruktion eller egenskaper och ändringar i de harmoniserade standarderna eller andra tekniska specifikationer,

8) för att skydda slutanvändarnas hälsa och säkerhet vid behov utföra slumpvis provning av radioutrustning som tillhandahållits på marknaden, granska och registrera inkomna klagomål, radioutrustning som inte överensstämmer med kraven och återkallelser av radioutrustning samt informera distributörerna om all sådan övervakning,

9) se till att radioutrustning är försedd med typnummer, partinummer eller serienummer eller annan identifieringsmärkning eller, om detta inte är möjligt på grund av radioutrustningens storlek eller något annat motsvarande skäl, se till att den erforderliga informationen lämnas på förpackningen eller i ett dokument som medföljer radioutrustningen,

10) på ett språk som lätt kan förstås av slutanvändarna och Kommunikationsverket ange namn, registrerat firmanamn eller registrerat varumärke och en postadress som anger en kontaktpunkt där tillverkaren kan kontaktas; uppgifterna ska anges på radioutrustningen eller, om det inte är möjligt på grund av radioutrustningens storlek eller något annat motsvarande skäl, på radioutrustningens förpackning eller i ett dokument som följer med radioutrustningen,

11) se till att radioutrustningen åtföljs av tydliga och lättbegripliga bruksanvisningar och säkerhetsinformation åtminstone på finska och svenska; bruksanvisningarna ska innehålla de uppgifter som behövs för att radioutrustningen ska kunna användas för avsett ändamål samt en beskrivning av eventuella tillbehör och komponenter, däribland programvara, som gör det möjligt för radioutrustningen att fungera som avsett,

12) se till att en radiosändare åtföljs av information om de radiofrekvenser där utrustningen arbetar och den maximala radiofrekvenseffekten,

13) se till att all radioutrustning åtföljs av en EU-försäkran om överensstämmelse enligt 256 §.

253 a §

Tillverkarens representant

Tillverkare av radioutrustning får genom skriftlig fullmakt utse en fysisk eller juridisk person som är etablerad inom Europeiska unionen att i dennes ställe utföra de särskilda uppgifter som anges i fullmakten (*tillverkarens representant*). Tillverkarens skyldigheter enligt 253 § 1 och 4 punkten får dock inte ingå i uppdraget för tillverkarens representant. Tillverkarens representant ska

1) inneha EU-försäkran om överensstämmelse och den tekniska dokumentationen för att kunna uppvisa dem för Kommunikationsverket i tio år efter det att radioutrustningen har släppts ut på marknaden,

2) på motiverad begäran av Kommunikationsverket ge verket all information och dokumentation som behövs för att visa att radioutrustningen överensstämmer med kraven,

3) samarbeta med Kommunikationsverket om de åtgärder som vidtas för att undanröja riskerna med den radioutrustning som omfattas av fullmakten.

RP 67/2016 rd

253 b §

Skyldigheter för importörer av radioutrustning

En fysisk eller juridisk person som är etablerad inom Europeiska unionen och släpper ut radioutrustning från ett tredjeland på unionsmarknaden (*importör av radioutrustning*) ska

1) innan radioutrustning släpps ut på marknaden se till att tillverkaren har utfört den lämpliga proceduren för bedömning av överensstämmelse och upprättat den tekniska dokumentationen,

2) se till att radioutrustningen är försedd med CE-märkning,

3) se till att radioutrustningen åtföljs av de bruksanvisningar, den information och de dokument som avses i 253 § 10–12 punkten,

4) se till att tillverkaren har följt kraven i 253 § 8 och 9 punkten,

5) på ett språk som lätt kan förstås av slutanvändarna och Kommunikationsverket ange namn, registrerat firmanamn eller registrerat varumärke och en postadress på radioutrustningen eller, om detta inte är möjligt, på förpackningen eller i ett dokument som medföljer radioutrustningen,

6) så länge importören har ansvar för radioutrustningen, se till att lagrings- och transportförhållandena inte äventyrar radioutrustningens överensstämmelse enligt 251 §,

7) för att skydda slutanvändarnas hälsa och säkerhet vid behov utföra slumpvis provning av radioutrustning som tillhandahållits på marknaden, granska och vid behov registrera inkomna klagomål, utrustning som inte överensstämmer med kraven och återkallelser av radioutrustning samt informera distributörerna om all sådan övervakning,

8) under tio år efter det att radioutrustningen släppts ut på marknaden hålla en kopia av EU-försäkran om överensstämmelse tillgänglig för Kommunikationsverket och se till att verket på begäran kan få tillgång till den tekniska dokumentationen.

253 c §

Skyldigheter för distributörer av radioutrustning

En fysisk eller juridisk person i leveranskedjan, utöver tillverkaren eller importören, som tillhandahåller radioutrustning på marknaden (*distributör av radioutrustning*) ska innan radioutrustning tillhandahålls på marknaden

1) se till att radioutrustningen är försedd med CE-märkning,

2) se till att radioutrustningen åtföljs av de dokument de bruksanvisningar och den säkerhetsinformation som krävs enligt denna lag åtminstone på finska och svenska.

3) se till att tillverkaren och importören av radioutrustningen har uppfyllt sina krav enligt 253 § 2 och 8–12 punkten samt 253 b § 5 punkten.

4) så länge distributören har ansvar för radioutrustningen, se till att lagrings- och transportförhållandena inte äventyrar radioutrustningens överensstämmelse enligt 251 §,

253 d §

Skyldigheter för ekonomiska aktörer

Tillverkaren, tillverkarens representant, importören och distributören av radioutrustning (*ekonomisk aktör*) ska se till att radioutrustning som för första gången tillhandahålls på unionsmarknaden (*utsläppande på marknaden*) eller i samband med kommersiell verksamhet, mot betalning eller kostnadsfritt, levereras för distribution, förbrukning eller användning på unionsmarknaden (*tillhandahållande på marknaden*) uppfyller kraven i denna lag.

De ekonomiska aktörerna ska

RP 67/2016 rd

- 1) på motiverad begäran av Kommunikationsverket i skriftlig form ge verket all information och dokumentation som gäller, radioutrustningen på ett språk som lätt kan förstås av verket,
- 2) samarbeta med Kommunikationsverket för att undanröja riskerna med radioutrustning som finns på marknaden,
- 3) på begäran förse Kommunikationsverket med identifiering av alla andra ekonomiska aktörer som har levererat radioutrustning till dem eller som de har levererat radioutrustning till,
- 4) behålla den identifiering som avses i 3 punkten i tio år efter det att de har levererat utrustningen.

Om en ekonomisk aktör har skäl att misstänka att radioutrustning som aktören har släppt ut eller tillhandahållit på marknaden inte överensstämmer med kraven i denna lag, ska aktören omedelbart vidta åtgärder för att få radioutrustningen att överensstämma med kraven eller för att dra tillbaka eller återkalla utrustningen.

Om radioutrustning som tillhandahållits på marknaden i Finland utgör en risk, ska den ekonomiska aktör som ansvarar för den dessutom omedelbart underrätta den ekonomiska aktör som har levererat radioutrustningen till den, samt Kommunikationsverket och lämna detaljerade uppgifter om i synnerhet den bristande överensstämmelsen och de korrigerande åtgärder som vidtagits och om resultaten av dessa.

253 e §

Tillämpning av skyldigheterna för tillverkare av radioutrustning på importörer och distributörer av radioutrustning

Importörer och distributörer av radioutrustning omfattas av samma skyldigheter som tillverkaren av radioutrustning, om de släpper ut radioutrustning på marknaden i eget namn eller under eget varumärke eller ändrar utrustning som redan släppts ut på marknaden på ett sätt som kan påverka hur överensstämmelsen med kraven i detta kapitel följs.

254 §

Utställning och demonstration av radioutrustning

Annan radioutrustning än sådan som uppfyller kraven i detta kapitel får visas på mässor, utställningar och liknande evenemang, om det samtidigt tydligt anges att sådan radioutrustning inte får tillhandahållas på marknaden eller tas i bruk förrän den uppfyller bestämmelserna.

255 §

Förfarande för bedömning av överensstämmelse

En tillverkare av radioutrustning ska innan radioutrustning släpps ut på marknaden visa huruvida de väsentliga kraven på radioutrustning i denna lag har uppfyllts (*bedömning av överensstämmelse*) med hjälp av valfritt förfarande för bedömning av överensstämmelse. Om olika utformningar eller versioner har specificerats för utrustningen, ska samtligas överensstämmelse säkerställas särskilt.

Överensstämmelsen ska bedömas så att alla normala driftsförhållanden för den avsedda användningen av radioutrustningen beaktas. I bedömningen av överensstämmelse för skydd av människors och husdjurs hälsa och säkerhet samt skydd av egendom ska hänsyn även tas till de användningsförhållanden som rimligen kan förutses.

Tillverkarna av radioutrustning ska visa att radioutrustningen överensstämmer med kraven genom att använda något av de förfaranden för bedömning av överensstämmelse som avses i bilagorna II, III och IV till radioutrustningsdirektivet.

256 §

EU-försäkran om överensstämmelse

Radioutrustning ska åtföljas av en EU-försäkran om överensstämmelse eller av en förenklad EU-försäkran om överensstämmelse, som ska innehålla den exakta webbadress där hela texten till EU-försäkran om överensstämmelse kan erhållas. Genom att upprätta en EU-försäkran om överensstämmelse tar tillverkaren ansvar för att radioutrustningen överensstämmer med kraven i denna lag. I en EU-försäkran om överensstämmelse ska det anges att de väsentliga kraven i 251 § 1 mom. har visats vara uppfyllda.

På en EU-försäkran om överensstämmelse tillämpas bestämmelserna i bilaga VI till radioutrustningsdirektivet och på en förenklad EU-försäkran om överensstämmelse bestämmelserna i bilaga VII till radioutrustningsdirektivet.

257 §

CE-märkning och det anmälda organets identifikationsnummer

För att visa att radioutrustningen överensstämmer med kraven ska CE-märkning anbringas på utrustningen eller dess informationsskylt innan radioutrustningen släpps ut på marknaden. Märkningen ska anbringas så att den är synlig, lätt läsbar och outplånlig. CE-märkningen ska vara minst fem millimeter hög. Avvikelse från dessa krav får göras endast i de fall det inte är möjligt eller lämpligt att iaktta kraven på grund av radioutrustningens egenskaper. CE-märkningen ska också anbringas på förpackningen så att den är synlig och lätt läsbar.

Det anmälda organet eller radioutrustningens tillverkare eller tillverkarens representant ska efter CE-märkningen märka ut det anmälda organets identifikationsnummer, om det förfarande för bedömning av överensstämmelse som avses i 255 § har tillämpats. Identifikationsnumret ska ha samma höjd som CE-märkningen.

258 §

Teknisk dokumentation för radioutrustning

Innan radioutrustning släpps ut på marknaden ska det för utrustningen upprättas teknisk dokumentation som innehåller alla relevanta uppgifter om hur tillverkaren gått till väga för att säkerställa att radioutrustningen uppfyller de väsentliga kraven i 251 §. Den tekniska dokumentationen ska uppdateras. Dokumentationen ska innehålla åtminstone de uppgifter som anges i bilaga V till radioutrustningsdirektivet.

Den tekniska dokumentation och korrespondens som avser förfaranden för EU-typkontroll ska upprättas på ett officiellt språk i den medlemsstat där det anmälda organet finns eller på ett språk som kan godtas av organet i fråga.

Om den tekniska dokumentationen inte är förenlig med 1 mom., får Kommunikationsverket uppmana tillverkaren eller importören av radioutrustningen att på egen bekostnad utföra en provning vid ett organ som är godtagbart för verket inom en viss utsatt tid, för att kontrollera att radioutrustningen uppfyller de väsentliga kraven.

259 §

Godkännande och övervakning av organ för bedömning av överensstämmelse och organens särskilda uppgifter

Anmälda organ som utför bedömningar av överensstämmelse ska vid EU-typkontroll följa förfarandet i bilaga III till radioutrustningsdirektivet och vid bedömning av överensstämmelse

som grundar sig på fullständig kvalitetssäkring förfarandet i bilaga IV till radioutrustningsdirektivet.

Det anmälda organet ska kräva att tillverkaren vidtar korrigerande åtgärder när organet anser att tillverkaren inte har följt de väsentliga kraven. Då får det inte ges något EU-typintyg eller godkännande av kvalitetssystemet. Det anmälda organet ska kräva att tillverkaren vidtar korrigerande åtgärder också när organet efter att ett intyg eller godkännande enligt bilaga III eller IV i radioutrustningsdirektivet utfärdats upptäcker att radioutrustningen inte längre överensstämmer med kraven. Då ska det anmälda organet också vid behov återkalla EU-typintyget eller godkännandet av kvalitetssystemet. Om inga korrigerande åtgärder vidtas eller om de inte får önskat resultat, ska det anmälda organet vid behov belägga intyget eller godkännandet med restriktioner eller återkalla intyget eller godkännandet tillfälligt eller slutligt.

Bestämmelser i övrigt om krav på anmälda organ som utför bedömningar av överensstämmelse och deras uppgifter finns i lagen om anmälda organ för vissa produktgrupper (xx/2016).

260 §

Hantering av radioutrustning som utgör en risk

Om Kommunikationsverket av grundad anledning anser att radioutrustning utgör en risk för människors hälsa eller säkerhet eller andra sådana aspekter av skydd av allmänna intressen som omfattas av kraven i detta kapitel, ska verket utföra en heltäckande bedömning av radioutrustningens överensstämmelse.

Om Kommunikationsverket vid bedömningen konstaterar att radioutrustningen inte uppfyller kraven i denna lag och de övriga åtgärderna inte anses tillräckliga, kan verket ålägga den berörda ekonomiska aktören att utan dröjsmål vidta alla lämpliga korrigerande åtgärder för att få radioutrustningen att uppfylla kraven, dra tillbaka utrustningen från marknaden eller återkalla den inom en rimlig tid som verket sätter ut. Med tillbakadragande avses åtgärder för att förhindra att radioutrustning i leveranskedjan tillhandahålls på marknaden. Med återkallelse avses åtgärder för att dra tillbaka produkter som redan tillhandahållits slutanvändaren samt i stället ge en produkt som överensstämmer med kraven eller häva köpet.

Tidsfristen ska stå i rätt proportion till den risk som den bristande överensstämmelsen medför.

Kommunikationsverket ska informera det berörda anmälda organet om radioutrustning som inte uppfyller kraven.

Om Kommunikationsverket anser att den bristande överensstämmelsen inte enbart gäller Finlands territorium, ska verket informera kommissionen och de andra medlemsstaterna i Europeiska Unionen om bedömningsresultaten och om de åtgärder som de har ålagt de berörda ekonomiska aktörerna att vidta.

Varje ekonomisk aktörer ska se till att alla lämpliga korrigerande åtgärder som förutsätts i någon medlemsstat vidtas i fråga om all den radioutrustning som aktören har tillhandahållit på unionsmarknaden.

Om en ekonomisk aktör inte vidtar lämpliga korrigerande åtgärder inom den tid som satts ut enligt 2 mom., kan Kommunikationsverket vidta lämpliga tillfälliga åtgärder för att förbjuda den ekonomiska aktören att på marknaden släppa ut, att på den nationella marknaden tillhandahålla eller att överlåta radioutrustning med bristande överensstämmelse, eller åtgärder för att dra tillbaka radioutrustningen från marknaden. Kommunikationsverket kan bestämma om andra kompletterande åtgärder som behövs för att begränsa tillhandahållandet av produkten på marknaden. Den ekonomiska aktören kan ytterligare åläggas att vidta åtgärder för att återkalla radioutrustningen som utgör en risk genom att dra tillbaka den från slutanvändarna, och i stället ge en överensstämmande produkt eller häva köpet, om åtgärderna för tillbakadragande är otillräckliga. Det tillfälliga förbudet gäller tills ärendet är slutligt avgjort efter ett sådant förfarande som avses i 261 §.

RP 67/2016 rd

Kommunikationsverket kan ålägga den ekonomiska aktören att till verket inom en skälig tid som verket bestämmer lämna en redogörelse för hur ett åläggande enligt 2 mom. eller ett förbud enligt 7 mom. har verkställts.

261 §

Samråd som gäller begränsande åtgärder

Kommunikationsverket ska utan dröjsmål informera kommissionen och de andra medlemsstaterna om tillfälliga åtgärder som gäller radioutrustning som utgör en risk. Informationen ska innehålla alla de tillgängliga uppgifter som krävs för att kunna identifiera den radioutrustning som inte uppfyller kraven samt uppgift om dess ursprung, vilken typ av bristande överensstämmelse som görs gällande och den risk utrustningen utgör, vilken typ av nationell åtgärd som vidtagits och dess varaktighet och den berörda ekonomiska aktörens synpunkter samt alla andra tillgängliga uppgifter om saken.

Av informationen ska framgå om den bristande överensstämmelsen beror på att

- 1) radioutrustningen inte uppfyller de väsentliga kraven i 251 §, eller
- 2) de enhetliga standarder som avses i 251 § 3 mom. är bristfälliga.

Om varken en annan medlemsstat eller kommissionen inom tre månader har rest invändningar mot en tillfällig åtgärd, får Kommunikationsverket i ärendet meddela sitt slutliga beslut där det bestäms om tillbakadragning av radioutrustningen från marknaden och andra lämpliga begränsande åtgärder.

Kommunikationsverket ska upphäva en åtgärd enligt 260 § 7 mom. eller ändra den, om kommissionen meddelar att den anser att åtgärden strider mot EU-rätten.

Om en åtgärd som vidtagits av den behöriga myndigheten i en annan medlemsstat efter samrådsförfarandet anses vara berättigad, ska Kommunikationsverket vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att den radioutrustning som inte överensstämmer med kraven dras tillbaka eller återkallas från marknaden också i Finland, samt underrätta kommissionen om detta.

262 §

Förfarande som gäller överensstämmande radioutrustning som utgör en risk

Om Kommunikationsverket, efter en bedömning i enlighet med 260 §, konstaterar att sådan radioutrustning som överensstämmer med kraven trots detta utgör en risk med avseende på krav som gäller skyddet av allmänna intressen enligt denna lag, får verket ålägga den berörda ekonomiska aktören att vidta alla lämpliga åtgärder för att säkerställa att radioutrustningen inte utgör en sådan risk. Alternativt kan verket ålägga den ekonomiska aktören att dra tillbaka eller återkalla radioutrustningen från marknaden inom en rimlig tid som verket sätter ut. Tidsfristen ska stå i rätt proportion till risken.

Varje ekonomiska aktörer ska se till att det vidtas korrigerande åtgärder i fråga om all berörd radioutrustning som aktören har tillhandahållit på unionsmarknaden.

Kommunikationsverket ska utan dröjsmål underrätta kommissionen och de andra medlemsstaterna om de åtgärder som avses i 1 mom. Informationen ska innehålla alla de tillgängliga uppgifter som krävs för att kunna identifiera radioutrustningen samt uppgift om dess ursprung och leveranskedja, den risk utrustningen utgör och vilken typ av nationell åtgärd som vidtagits och dess varaktighet samt alla andra tillgängliga uppgifter om saken.

263 §

Korrigerande av formell bristande överensstämmelse

RP 67/2016 rd

Kommunikationsverket ska begära att den berörda ekonomiska aktören inom en av verket utsatt rimlig tid och på det sätt som verket bestämmer korrigerar en bristande överensstämmelse som gäller

1) att CE-märkning saknas eller har anbringats i strid med artikel 30 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 765/2008 om krav för ackreditering och marknadskontroll i samband med saluföring av produkter och upphävande av förordning (EEG) nr 339/93 eller i strid med bestämmelserna i denna lag,

2) att det anmälda organets identifikationsnummer saknas eller strider mot kraven,

3) att EU-försäkran om överensstämmelse saknas eller strider mot kraven,

4) att den tekniska dokumentationen saknas eller är bristfällig,

5) att identifieringen av radioutrustningen eller tillverkarens eller importörens kontaktuppgifter är felaktiga eller bristfälliga,

6) att bruksanvisningar och säkerhetsinformation eller anvisningar och information om användningsbegränsningar som medföljer utrustningen är bristfälliga,

7) lämnande av uppgifter om andra ekonomiska aktörer till Kommunikationsverket i enlighet med 253 d § 2 mom.,

8) registrering av radioutrustning som hör till särskilda kategorier i enlighet med 252 § 3 mom.

Om den ekonomiska aktören inte korrigerar bristerna inom den rimliga tid som satts ut, får Kommunikationsverket vidta lämpliga åtgärder enligt 260 § 7 mom. för att begränsa eller förbjuda utsläppandet eller tillhandahållandet av radioutrustningen på marknaden eller, om bristen är väsentlig, för att se till att den återkallas eller dras tillbaka från marknaden.

264 §

Radioutrustning för specialändamål

Vad som föreskrivs i 251—263 § gäller inte

1) radioutrustning som används endast av radioamatörer och som inte har tillhandahållits på marknaden,

2) marin utrustning som avses i lagen om marin utrustning (1503/2011),

3) produkter, delar och anordningar som är avsedda att användas för luftfartygens radiokommunikation inom luftfarten,

4) individuellt avpassade byggsatser för professionellt bruk som används enbart vid forsknings- eller utvecklingsanläggningar för ändamål som avser deras verksamhet,

5) radioutrustning som används uteslutande för säkerställande av allmän säkerhet, försvaret, statens säkerhet i övrigt eller statens verksamhet inom straffrättens område.

32 a kap.

Offentlig reglerad satellittjänst

271 a §

Tillhandahållande av offentlig reglerad satellittjänst

Med *offentlig reglerad satellittjänst* avses en tjänst som är skyddad på hög informationssäkerhetsnivå och som utförs med ett satellitpositioneringssystem i enlighet med Galileoprogrammet. Tjänsten kan tillhandahållas de användargrupper som anges i 250 § 1 och 2 mom. samt andra aktörer som är viktiga för ett fungerande samhälle. Kommunikationsministeriet beslutar om användargrupper som har rätt att använda tjänsten. Kommunikationsverket får meddela närmare föreskrifter om tillverkning, upphandling och användning av satellittjänstteknik samt om hantering av nycklar.

RP 67/2016 rd

271 b §

Tillverkning av satellittjänstteknik

Den teknik som behövs för utförandet av den satellittjänst som avses i 271 a § får tillverkas med tillstånd av styrelsen för säkerhetsackreditering av europeiska satellitpositioneringssystem (*styrelsen för säkerhetsackreditering*). Tillståndet ska sökas skriftligen via Kommunikationsverket.

271 c §

Exportkontroll

Transport utanför Europeiska unionen av teknik för användning, utveckling och tillverkning av en satellittjänst är tillåten endast till länder som på behörigt sätt bemyndigats att använda satellittjänsten med stöd av ett avtal med Europeiska unionen, om inte annat föreskrivs någon annanstans. För ovan avsedd export krävs det tillstånd från utrikesministeriet. Utrikesministeriet ska höra Kommunikationsverket innan tillståndet beviljas.

Teknik för användning, utveckling och tillverkning av en satellittjänst får överföras till medlemsstater i Europeiska unionen endast på de villkor som anges i ett beslut av Europeiska kommissionen. För ovan avsedd överföring krävs det tillstånd från utrikesministeriet. Utrikesministeriet ska höra Kommunikationsverket innan tillståndet beviljas.

Export, förmedling och överföring av teknik som avses i 1 och 2 mom. övervakas av Tullen.

Vid export ska varuhavaren visa upp det 1 mom. avsedda tillståndet av utrikesministeriet när varorna uppges för Tullen. Också de varor som omfattas av tillståndet ska då kunna inspekteras av Tullen. Vid överföringar inom Europeiska unionen ska varuhavaren för Tullen visa upp det i 2 mom. avsedda tillståndet av utrikesministeriet när varorna lämnar landet vid en gränstullanstalt. Också de varor som omfattas av tillståndet ska då kunna inspekteras av Tullen.

294 §

Beloppet av tillsynsavgiften för televisions- och radioverksamhet

Den årliga tillsynsavgiften för televisions- och radioverksamhet är för

6) utövare av radioverksamhet som är verksamma endast i televisionsnät, 8 000 euro för varje koncessionsenligt radioprogramutbud, med undantag för parallellsändningar.

303 §

Kommunikationsverkets allmänna uppgifter

Kommunikationsverkets tillsyn omfattar inte sådana krav som hänför sig till skydd av människors och husdjurs hälsa och säkerhet enligt 251 § 1 mom. 1 punkten, till den del det föreskrivs att någon annan myndighet ska övervaka efterlevnaden av kraven.

304 §

Kommunikationsverkets särskilda uppgifter

Utöver vad som föreskrivs någon annanstans i denna lag ska Kommunikationsverket

11) underrätta kommissionen om sådant samarbete med andra medlemsstater i Europeiska unionen som leder till enhetliga tillsynsåtgärder i fråga om informationssäkerheten för gränsöverskridande kommunikationstjänster mellan medlemsstaterna, när åtgärderna kan inverka på den inre marknads funktion.

12) vara behörig myndighet för den offentliga reglerade satellittjänsten enligt Europaparlamentets och rådets beslut nr 1104/2011/EU om närmare föreskrifter för tillträde till den offentliga reglerade tjänst som erbjuds via det globala system för satellitnavigering som inrättats genom Galileoprogrammet.

Vad som föreskrivs i 302, 303, 308, 309, 311—315, 325, 330—332, 336, 340, 344 och 345 § gäller också tillsynen över efterlevnaden av, påföljder vid brott mot och avgörande av tvister med anledning av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 531/2012 om roaming i allmänna mobilnät i unionen, nedan *EU:s roamingförordning*, och EU:s förordning om den inre marknaden för elektronisk kommunikation. Tillsynen över sådan behandling av personuppgifter i anslutning till trafikstyrningsåtgärder som avses i artikel 3.4 i i EU:s förordning om den inre marknaden för elektronisk kommunikation utövas likväl av dataombudsmannen. Bestämmelser om styrning och övervakning av behandlingen av personuppgifter finns i 9 kap. i personuppgiftslagen.

305 §

Dataombudsmannens uppgifter

Dataombudsmannen ska också utöva tillsyn över sådan behandling av personuppgifter i anslutning till trafikstyrningsåtgärder som avses i artikel 3.4 i EU:s förordning om den inre marknaden för elektronisk kommunikation.

308 §

Myndighetssamarbete

Kommunikationsministeriet, Kommunikationsverket, dataombudsmannen, konkurrensmyndigheterna, konsumentmyndigheterna samt marknadskontroll- och produktsäkerhetsmyndigheter ska vid skötseln av uppgifter enligt denna lag samarbeta med varandra på ett ändamålsenligt sätt.

315 §

Myndigheternas allmänna rätt att få information

Kommunikationsverket får meddela närmare föreskrifter om uppgifter som regelbundet samlas in och lämnas ut till verket och om uppgifternas digitala form och sändandet av uppgifterna. Föreskrifterna kan gälla uppgifter som behövs för

- 1) tillsyn över efterlevnaden av villkoren för nätkoncession enligt 16 §,
- 2) att bereda en marknadsanalys eller ett beslut om betydande marknadsinflytande enligt 52 § eller för att övervaka fullgörandet av skyldigheterna enligt beslutet,
- 3) att bereda ett beslut om att utse en leverantör av samhällsomfattande tjänster som avses i 85 § eller övervaka efterlevnaden av skyldigheterna i beslutet, eller för
- 4) att samla in information eller att informera enligt 304 § 6 punkten.

318 §

Utlämnande av information från myndigheter

Kommunikationsministeriet, Kommunikationsverket, dataombudsmannen, Konkurrens- och konsumentverket samt marknadskontroll- och produktsäkerhetsmyndigheter har, trots sekretessbestämmelserna och andra begränsningar som gäller utlämnande av uppgifter, rätt att till varandra lämna ut dokument som de fått eller upprättat i samband med sina uppgifter enligt lag samt att för varandra röja sekretessbelagd information, om det är nödvändigt för skötseln av deras lagstadgade uppgifter.

325 §

Kommunikationsverkets inspektionsrätt

Kommunikationsverket har rätt att i teleföretag utföra tekniska säkerhets- och funktionsinspektioner samt ekonomiska inspektioner för att övervaka efterlevnaden av skyldigheterna enligt denna lag samt enligt bestämmelser som utfärdats och föreskrifter och beslut som meddelats med stöd av den. Kommunikationsverket har rätt att i ett företag som tillverkar eller använder sådan satellittjänstteknik som avses i 271 b § utföra inspektioner för att utreda om företag iakttar beslut som fattats av styrelsen för säkerhetsackreditering och den reglering som gäller den offentliga reglerade satellittjänsten. Bestämmelser om inspektioner finns i 39 § i förvaltningslagen.

Även ett myndighetsnät kan vara föremål för tekniska säkerhets- och funktionsinspektioner.

Kommunikationsverket kan låta en oberoende expert utföra tekniska säkerhets- och funktionsinspektioner samt inspektioner av satellittjänstteknik. På en sådan expert ska bestämmelserna om straffrättsligt tjänsteansvar tillämpas när han eller hon sköter uppgifter enligt denna paragraf. Bestämmelser om skadeståndsansvar finns i skadeståndslagen.

Kommunikationsverket och den som handlar för verkets räkning har rätt att i samband med tekniska säkerhets- eller funktionsinspektioner eller ekonomiska inspektioner få tillträde till teleföretags utrustningsutrymme och övriga lokaler samt att, trots vad som föreskrivs om sekretess för uppgifter, för granskning få dokument och information som behövs för tillsynsuppgiften.

Kommunikationsverket och den som handlar för verkets räkning har rätt att i samband med inspektioner av satellittjänstteknik få tillträde till lokaler som används av den organisation som tillverkar eller använder satellittjänstteknik och, trots vad som föreskrivs om sekretess för uppgifter, för granskning få dokument och information som behövs för tillsynsuppgiften.

Inspektioner får inte utföras i utrymmen som används för boende av permanent natur.

326 §

Inspektion av radioutrustning

Kommunikationsverket har för tillsynen över efterlevnaden av denna lag samt bestämmelser som utfärdats och föreskrifter och beslut som meddelats med stöd av den rätt att utföra inspektioner på platser där det finns

2) radioutrustning som har konstaterats eller på sannolika grunder misstänks fungera eller ha fungerat i strid med bestämmelser eller föreskrifter eller orsaka störningar,

4) radioutrustning som saluförs eller planeras bli utsläppt på marknaden,

327 §

Undersökning av utrustning

För tillsynen av marknaden för radioutrustning eller om det finns skäl att misstänka att kraven enligt 30 kap. på radioutrustning som släpps ut eller tillhandahålls på marknaden inte har följts eller att skyddet enligt 269 § av elektroniska meddelanden obehörigen har avkodats, har Kommunikationsverkets inspektör rätt att ta radioutrustningen och dess dokument för undersökning samt förbjuda att utrustningen används eller tillhandahålls på marknaden under den tid som undersökningen pågår. Undersökningen ska utföras utan dröjsmål. Den vars utrustning har tagits för undersökning ska ges ett intyg av vilket det framgår vilken utrustning som tagits för undersökning och orsaken till att den tagits för undersökning.

Om radioutrustning som tagits för undersökning uppfyller kraven enligt denna lag och enligt de bestämmelser som utfärdats och föreskrifter som meddelats med stöd av den och utrustningens värde har sjunkit på grund av undersökningen, ska till ägaren på yrkande betalas en ersättning som motsvarar gängse pris för utrustningen.

Om en radioutrustning på ett väsentligt sätt strider mot denna lag eller mot bestämmelser som utfärdats och föreskrifter som meddelats med stöd av den, kan Kommunikationsverket ålägga tillverkaren eller importören att ersätta undersökningskostnaderna.

329 §

Förhindrande av radiostörningar

Kommunikationsverket har rätt att förbjuda utsläppande och tillhandahållande av radioutrustning på marknaden och användning av radioutrustning samt användning av sådan särskild elutrustning som avses i 97 § 2 mom., om utrustningen har orsakat skadliga störningar eller om det på sannolika grunder kan antas att den orsakar skadliga störningar.

Kommunikationsverket har rätt att granska en radioutrustning och ta den till undersökning, om utrustningen eller användningen av utrustningen på sannolika grunder misstänks strida mot denna lag eller mot bestämmelser som utfärdats och föreskrifter som meddelats med stöd av den eller om utrustningen har orsakat eller sannolikt kan orsaka skadliga störningar. Kommunikationsverket får i detta fall också tillfälligt sätta radioutrustningen ur funktion, om detta inte orsakar den som innehar radioutrustningen oskälig olägenhet eller skada med hänsyn till omständigheterna. När det gäller tagande av en radioutrustning för undersökning tillämpas i övrigt bestämmelserna i 327 §.

342 §

Omprovning

Omprovning får begäras av beslut som Kommunikationsverket fattat om radiotillstånd enligt 39 §, reservering av radiofrekvenser enligt 44 §, numrering enligt 100 §, marknadsbaserad frekvensavgift enligt 288 §, informationssamhällsavgift enligt 289 § och tillsynsavgiften för televisions- och radioverksamhet enligt 293 §.

Omprovning får begäras av ett beslut som ett anmält organ fattat om intyg om överensstämmelse.

Omprovning av ett avslagsbeslut om behörighetsexamen som fattats av en sådan av Kommunikationsverket utsedd utomstående examensmottagare som avses i 265 § 3 mom. får begäras hos Kommunikationsverket.

344 §

Överklagande hos förvaltningsdomstolen

Beslut av kommunikationsministeriet, dataombudsmannen och kommunens byggnadstillsynsmyndighet, andra än i 342 § avsedda förvaltningsbeslut av Kommunikationsverket samt Kommunikationsverkets, inrikesministeriets och ett anmält organs beslut med anledning av en begäran om omprövning får överklagas genom besvär hos förvaltningsdomstolen på det sätt som anges i förvaltningsprocesslagen (586/1996), om inte något annat föreskrivs nedan.

Den beslutsfattande myndigheten eller det anmälda organet får i fråga om andra beslut än sådana som avses i 233 och 235 § bestämma att beslutet ska iakttas även om det överklagas, om inte besvärmyndigheten bestämmer något annat.

348 §

Radioutrustningsförseelse

Den som obehörigen

1) tar i bruk eller använder en radiosändare utan radiotillstånd som avses i 39 § eller använder en radiosändare utan behörighet som avses i 265 § eller utan kompetens som avses i 266 §,

2) bryter mot ett förbud enligt 329 § som avser förhindrande eller begränsning av störningar eller mot ett tillsynsbeslut som avses i 330 §,

3) bryter mot ett åläggande som meddelats med stöd av 260 § 7 mom. eller 262 § 1 mom. på grund av en risk som är förknippad med radioutrustning eller mot ett förbud som med stöd av 327 § meddelats i samband med att utrustningen tagits för undersökning, eller

4) bryter mot ett åläggande som meddelats med stöd av 263 § 2 mom. på grund av att radioutrustning formellt inte överensstämmer med kraven, ska, om inte strängare straff för gärningen föreskrivs någon annanstans i lag, för *radioutrustningsförseelse* dömas till böter.

Den som bryter mot ett förbud eller åläggande som har meddelats med stöd av 332 § och som förenats med vite eller med hot om att verksamheten avbryts, får inte med stöd av 1 mom. dömas till straff för samma gärning.

Till straff döms inte om förseelsen är ringa.

352 §

Övergångsbestämmelser

Skyldigheten enligt 134 § 1 mom. 3 punkten i kommunikationsmarknadslagen att i nätet utan ersättning distribuera televisionsutbud som tjänar allmänintresset, som fritt kan tas emot och som sänds med stöd av en sådan riksomfattande programkoncession som innehas av MTV Ab:s MTV3 och Sanoma Media Finland Oy:s Nelonen fortsätter att gälla tills de koncessioner som avses i 26 § i denna lag börjar gälla.

Denna lag träder i kraft den 20 .

Lagens 3 § 40 punkt och 136 § är i kraft fem år från ikraftträdandet av lagen.

Bestämmelserna i 108 § 2 mom. 2 punkten, 108 § 4 mom., 110 §, 304 § 2 mom. och 305 § 3 mom. träder dock i kraft redan den 24 maj 2016.

RP 67/2016 rd

Bestämmelserna i denna lag utgör inte ett hinder för tillhandahållande på marknaden eller ibruktagande av sådan radioutrustning som

- 1) omfattas av tillämpningsområdet för denna lag,
 - 2) har släppts ut på marknaden före ikraftträdandet av denna lag, och
 - 3) är förenlig med de bestämmelser som gällde vid ikraftträdandet av denna lag.
-

2.

Lag

om ändring av lagen om anmälda organ för vissa produktgrupper

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om anmälda organ för vissa produktgrupper (xx/2016) 1, 2 och 5 § som följer:

1 §

Tillämpningsområde

Denna lag innehåller bestämmelser om godkännande av organ för bedömning av överensstämmelsen med kraven för produkter som omfattas av tillämpningsområdet för lagen om mätinstrument (707/2011), lagen om tryckbärande anordningar (869/1999), lagen om pyrotekniska artiklars överensstämmelse med kraven (180/2015), elsäkerhetslagen (410/1996), lagen om säkerhet vid hantering av farliga kemikalier och explosiva varor (390/2005) och 30 kap. i informationssamhällsbalken (917/2014) som anmälda organ och om de skyldigheter som gäller dessa organs verksamhet.

2 §

Förhållande till annan lagstiftning

Bestämmelser om ett nationellt system för ackreditering av organ för bedömning av överensstämmelse med kraven finns i lagen om konstaterande av tillförlitligheten hos tjänster för bedömning av överensstämmelse med kraven (920/2005).

Bestämmelser om marknadskontrollen av radioutrustning finns i 30 kap. i informationssamhällsbalken.

5 §

Behörig myndighet

Arbets- och näringsministeriet är behörig myndighet, om ansökan gäller att till anmälda organ utse organ för bedömning av sådana produkters överensstämmelse med kraven som omfattas av tillämpningsområdet för lagen om mätinstrument, lagen om tryckbärande anordningar, lagen om pyrotekniska artiklars överensstämmelse med kraven, elsäkerhetslagen och lagen om säkerhet vid hantering av farliga kemikalier och explosiva varor. Arbets- och näringsministeriet övervakar de anmälda organ som det har godkänt.

Kommunikationsverket är behörig myndighet, om ansökan gäller att till anmälda organ utse organ för bedömning av överensstämmelse för produkter som hör till tillämpningsområdet för informationssamhällsbalken. De behöriga myndigheterna övervakar de anmälda organ som de har godkänt.

Denna lag träder i kraft den 20 .

RP 67/2016 rd

Bestämmelserna i denna lag tillämpas från och med den 13 juni 2016 på godkännande av organ för bedömning av överensstämmelse med kraven för radioutrustning som omfattas av tillämpningsområdet för informationssamhällsbalken (917/2014) som anmälda organ, och på skyldigheter som gäller dessa organs verksamhet.

Helsingfors den 21 april 2016

Statsminister

Juha Sipilä

Kommun- och reformminister Anu Vehviläinen

1.

Lag

om ändring och temporär ändring av informationssamhällsbalken

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i informationssamhällsbalken (917/2014) 3 § 1 mom. 17 och temporärt 40 punkten, 28 § 1 och 2 mom., 29 §, 32 § 1 mom., 33 §, 36 § 1 mom., 40 § 5 mom., 48 § 2 mom., 108 § 2 mom. 2 punkten, 110 §, 135 § 2 mom., 30 kap., 294 § 1 mom. 6 punkten, 303 § 3 mom., 304 § 1 mom. 11 punkten och 2 mom., 308 § 1 mom., 318 § 1 mom., 325 §, 326 § 1 mom. 2 och 4 punkten, 327 §, 329 § 1 och 3 mom., 342 § 2 och 3 mom., 344 § 1 och 2 mom., 348 §, 352 § 6 mom. och

fogas till 3 § 1 mom. nya 2 a- och 14 a-punkter, till 108 § ett nytt 4 mom., temporärt till 136 § nya 5 och 6 mom., till 243 § ett nytt 5 mom., till lagen ett nytt 32 a kap., till 304 § 1 mom. en ny 12 punkt, till 305 § ett nytt 3 mom. och till 315 § ett nytt 6 mom. som följer:

Gällande lydelse

Förslagen lydelse

3 §

3 §

Definitioner

Definitioner

I denna lag avses med

I denna lag avses med

17) *radiokommunikation* överföring, sändning eller mottagning av meddelanden med hjälp av radiofrekvenser,

40) *förmedlingsuppgifter* information som kan kopplas till en juridisk eller fysisk person och som behandlas för att överföra meddelanden, samt uppgifter om en radiostations identifieringssignal, radiosändarens typ eller användare samt om radiosändningens starttid, varaktighet och utsändningsplats,

2 a) *skadlig störning* en störning som äventyrar radionavigering eller radiokommunikation i säkerhetssyfte eller som i övrigt allvarligt försämrar, hindrar eller upprepade gånger stör radiokommunikation eller radiobestämning som tillhandahålls i enlighet med tillämpliga bestämmelser,

14 a) *radiogränssnitt* specificering av den reglerade användningen av radiofrekvenser,

17) *radiokommunikation kommunikation med hjälp av radiovågor och med radiobestämning fastställande av ett föremåls position, hastighet och/eller andra kännetecken eller erhållande av information om dessa parametrar med hjälp av radiovågornas utbredningsegenskaper.*

40) *förmedlingsuppgifter* information som kan kopplas till en juridisk eller fysisk person och som behandlas för att överföra meddelanden, samt uppgifter om en radiostations identifieringssignal, radiosändarens användare samt om radiosändningens starttid, varaktighet och utsändningsplats,

28 §

Kortvarig programkoncession

Kommunikationsverket ska bevilja programkommission för kortvarig televisions- eller radioverksamhet i ett digitalt markbundet masskommunikationsnät utan sådant förfarande som anges i 23 och 25 §, om det inte finns grundad anledning att misstänka att den sökande bryter mot denna lag och verksamheten

- 1) pågår högst tre månader, eller
- 2) per vecka pågår högst åtta timmar.

En verksamhetsutövare som har beviljats koncession enligt 1 mom. 1 punkten kan dock inte beviljas koncessioner för tremånadersperioder som följer direkt efter varandra.

Kommunikationsverket kan bevilja koncession för verksamhet som avses i 1 mom. 2 punkten för högst ett år åt gången.

28 §

Kortvarig programkoncession

Kommunikationsverket ska bevilja programkoncession för kortvarig televisions- och radioverksamhet i ett digitalt markbundet masskommunikationsnät utan sådant förfarande som anges i 23 och 25 §, om det inte finns grundad anledning att misstänka att den sökande bryter mot denna lag och verksamheten

- 1) pågår högst tre månader, eller
- 2) per vecka pågår högst tolv timmar.

Programkoncession som beviljas för sådan verksamhet som avses i 1 mom. 1 punkten får beviljas samma verksamhetsutövare eller för tillhandahållande av i huvudsak samma programutbud tidigast två månader från det att den föregående programkoncessionen löpte ut. Om verksamheten inte är daglig eller om verksamheten inte annars är kontinuerlig eller regelbunden kan Kommunikationsverket, trots vad som föreskrivs ovan, dock bevilja koncession.

29 §

Ändring av programkoncession

Den myndighet som beviljat en programkoncession kan under koncessionens giltighetstid ändra koncessionen på ansökan av koncessionshavaren eller med dennes samtycke eller också annars, om det är nödvändigt på grund av ändringar i den tekniska utvecklingen, i internationella avtalsförpliktelser, i verksamhetsbetingelserna för den koncessionspliktiga verksamheten eller i marknadsförhållandena, eller andra motsvarande väsentliga förändringar.

32 §

Återkallande av programkoncession

Den koncessionsmyndighet som beviljat en programkoncession kan återkalla koncessionen helt eller delvis, om

29 §

Ändring av programkoncession

Koncessionsmyndigheten kan under koncessionens giltighetstid ändra koncessionen på ansökan av koncessionshavaren eller med dennes samtycke eller också annars, om det är nödvändigt på grund av ändringar i den tekniska utvecklingen, i internationella avtalsförpliktelser, i verksamhetsbetingelserna för den koncessionspliktiga verksamheten eller i marknadsförhållandena, eller andra motsvarande väsentliga förändringar.

32 §

Återkallande av programkoncession

Koncessionsmyndigheten kan återkalla koncessionen helt eller delvis, om

RP 67/2016 rd

1) koncessionshavaren upprepade gånger och allvarligt har brutit mot denna lag eller mot de koncessionsvillkor som avses i 27 eller 37 §,

2) koncessionshavaren inte längre med hänsyn till verksamhetens art och omfattning har tillräckliga ekonomiska resurser att uppfylla sina skyldigheter

33 §

Avstående från programkoncession

En koncessionshavare kan avstå från koncessionen genom att meddela koncessionsmyndigheten detta innan koncessionsperioden går ut.

36 §

Beviljande av programkoncession för analog radioverksamhet

Kommunikationsverket beviljar sökande programkoncession enligt 34 § om

1) sökanden har betalat ansökningsavgift enligt 285 §,

2) sökanden är solvent och har uppenbar förmåga att utöva sådan regelbunden verksamhet som programkoncessionen avser,

3) det inte finns grundad anledning att misstänka att sökanden bryter mot denna lag.

40 §

Beviljande av radiotillstånd

En verksamhetsutövare som har beviljats radiotillstånd för i 34 § 2 mom. avsedd verksamhet som pågår i högst tre månader kan för

1) koncessionshavaren upprepade gånger och allvarligt har brutit mot denna lag eller mot de koncessionsvillkor som avses i 27 eller 37 § eller gjort sig skyldig till en gärning som är straffbar enligt 11 kap. 10 eller 10 a § i strafflagen,

2) koncessionshavaren inte längre med hänsyn till verksamhetens art och omfattning har tillräckliga ekonomiska resurser att uppfylla sina skyldigheter.

33 §

Avstående från programkoncession

En koncessionshavare kan avstå från koncessionen helt eller delvis genom att meddela Kommunikationsverket detta innan koncessionsperioden går ut.

36 §

Beviljande av programkoncession för analog radioverksamhet

Kommunikationsverket beviljar sökande programkoncession enligt 34 §, om

1) sökanden har betalat ansökningsavgift enligt 285 §,

2) sökanden är solvent och har uppenbar förmåga att utöva sådan regelbunden verksamhet som programkoncessionen avser,

3) om det inte finns grundad anledning att misstänka att sökanden bryter mot denna lag,

4) om beviljandet av programkoncession inte förhindrar en effektiv användning av frekvenserna.

40 §

Beviljande av radiotillstånd

Radiotillstånd för i 34 § 2 mom. avsedd verksamhet som pågår i högst tre månader kan för ett delvis överlappande täckningsom-

ett delvis överlappande täckningsområde beviljas ett nytt radiotillstånd tidigast två månader från det att det föregående tillståndet upphörde att gälla.

råde beviljas samma verksamhetsutövare eller för tillhandahållande av huvudsakligen samma programutbud tidigast två månader från det att det föregående tillståndet upphörde att gälla. Om verksamheten är tillfällig eller om verksamheten inte annars är fortgående eller regelbunden kan Kommunikationsverket, trots vad som föreskrivs ovan, dock bevilja radiotillstånd.

48 §

Överföring och uthyrning av radiotillstånd

Kommunikationsverket ska utan dröjsmål underrättas om överföringen. Kommunikationsverket kan inom en månad från att ha fått underrättelsen i fråga avvisa överföringen av radiotillståndet, om det är uppenbart att de förutsättningar för beviljande av radiotillstånd som avses i 41 § inte är uppfyllda.

48 §

Överföring och uthyrning av radiotillstånd

Kommunikationsverket ska utan dröjsmål underrättas om överföringen. Kommunikationsverket kan inom en månad från att ha fått underrättelsen i fråga avvisa överföringen av radiotillståndet, om det är uppenbart att de förutsättningar för beviljande av radiotillstånd som avses i 40 § 5 mom. eller 41 § 1 mom. inte är uppfyllda eller om ansökan om radiotillstånd avslås med stöd av 41 § 2 eller 3 mom.

108 §

Avtal om kommunikationstjänster

I avtalet ska teleföretagets namn och kontaktinformation specificeras. I avtalet ska det åtminstone anges

2) arten av de tjänster som tillhandahålls och deras egenskaper samt typer av underhållsservice; när det är fråga om internetaccesstjänster nämns även variationsintervallet för överföringshastigheten,

108 §

Avtal om kommunikationstjänster

I avtalet ska teleföretagets namn och kontaktinformation specificeras. I avtalet ska det åtminstone anges

2) arten av de tjänster som tillhandahålls och deras egenskaper samt typer av underhållsservice.

Bestämmelser om meddelande av överföringshastigheten i internetaccesstjänster och av uppgifter om vissa andra internetaccesstjänster finns i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/2120 om åtgärder rörande en öppen internetanslutning och om ändring av direktiv 2002/22/EG om samhällsomfattande tjänster och användares rättigheter avseende elektroniska kommunikationstjänster.

ionsnät och kommunikationstjänster och förordning (EU) nr 531/2012 om roaming i allmänna mobilnät i unionen, nedan EU:s förordning om den inre marknaden för elektronisk kommunikation.

110 §

Nätneutralitet

En leverantör av internetaccesstjänster får inte begränsa abonnentens eller användarens möjligheter att använda internetaccesstjänster, utom

1) för att oundgängligt trygga de i avtalet om kommunikationstjänsten på ett överskådligt och heltäckande sätt angivna internetaccesstjänsternas kvalitet, variationsintervallet för överföringshastigheten eller andra viktiga egenskaper,

2) med stöd av en myndighets eller domstols beslut,

3) för att värna om informationssäkerheten och undanröja störningar på det sätt som föreskrivs i 243, 272 och 273 § eller på ett med dem jämförbart sätt som avses någon annanstans i lag,

4) för att upprätthålla internetaccesstjänsternas och övriga kommunikationstjänsters kvalitetskrav i enlighet med 243 och 244 §.

Begränsningar som avses i 1 mom. 1 och 4 punkten ska genomföras på ett icke-diskriminerande sätt och de får inte

1) begränsa en ändamålsenlig användning av internetaccesstjänsterna,

2) hindra eller begränsa abonnentens eller användarens möjligheter att använda de tillämpningar och tjänster som abonnenten eller användaren önskar,

3) dra ner internetaccesstjänstens hastighet oskäligt mycket.

En leverantör av internetaccesstjänster ska i sin marknadsföring och på annat sätt se till att abonnenter och användare får tillräcklig information om de eventuella relevanta återverkningar de begränsningar som avses i 1 mom. kan få på användningen av tjänsterna.

Kommunikationsverket får meddela närmare föreskrifter om hur de begränsningar

110 §

Nätneutralitet

Bestämmelser om nätneutralitet finns i EU:s förordning om den inre marknaden för elektronisk kommunikation (EU) 2015/2120.

Kommunikationsverket får meddela sådana föreskrifter som behövs med avseende på tillsynen över efterlevnaden och verkställigheten av förordningen om den inre marknaden för elektronisk kommunikation med undantag för sådan behandling av personuppgifter som avses i artikel 3.4 i förordningen. Föreskrifterna kan gälla de tekniska egenskaper hos internetaccesstjänster, krav om lägsta tjänstekvalitet och andra lämpliga och nödvändiga åtgärder som avses i artikel 5.1 i förordningen, dokumentation och statistikföring av de uppgifter som avses i artikel 5.2 samt formen för relevanta dokument och förvaringen av uppgifter. Kommunikationsverket får vidare meddela närmare föreskrifter om godkännande av den tjänst som används till att verifiera kvaliteten på en sådan internetaccesstjänst som avses i artikel 4.4 i förordningen eller besluta om att godkänna den tjänst som används.

och förfaranden som avses i denna paragraf ska bedömas och hur de ska utnyttjas för att trygga internetaccessstjänsternas användbarhet och kvalitet.

Kommunikationsverket kan genom beslut ålägga leverantörer av internetaccessstjänster

1) att vidta åtgärder som är nödvändiga för att förebygga olägenheter som avses i 2 mom., eller

2) att avhålla sig från att använda förfaranden och begränsningar som medför sådana olägenheter som avses i 2 mom.

Kommunikationsverket ska då det meddelar föreskrifter och beslut enligt 4 och 5 mom. beakta den allmänna kvaliteten på de internetaccessstjänster som erbjuds användarna samt tjänsternas priser och egenskaper.

135 §

Rätt att begränsa användningen av ett abonnemang till mottagning av annat än kommunikationstjänster

Kommunikationsverket får meddela närmare föreskrifter om vilka spärrkategorier för utgående trafik från ett abonnemang abonnenterna åtminstone ska erbjudas samt föreskrifter om det tekniska utförandet av spärrtjänster och om prisinformation för samtalen.

(Nya)

135 §

Rätt att begränsa användningen av ett abonnemang till mottagning av annat än kommunikationstjänster

Kommunikationsverket får meddela närmare föreskrifter om vilka spärrtjänster abonnenterna åtminstone ska erbjudas samt föreskrifter om det tekniska utförandet av spärrtjänster och om prisinformation för samtalen.

136 §

Kommunikationens och förmedlingsuppgifternas konfidentialitet

Trots vad som föreskrivs i 3 mom. får radiokommunikation eller dess förmedlingsuppgifter behandlas statistiskt med hjälp av automatisk databehandling när det är fråga om

1) radiokommunikation i anslutning till fjärrstyrning av en miniatyrmodell eller en obemannad farkost,

2) upprättande eller upprätthållande av en förbindelse för radiokommunikation mellan en terminal och ett trådlöst lokalt nätverk el-

ler ett mobilnät.

Sådan radiokommunikation som avses i 5 mom. eller dess förmedlingsuppgifter får behandlas endast om enskilda fysiska personer inte kan identifieras i behandlingen eller resultatet av behandlingen.

243 §

Kvalitetskrav på kommunikationsnät och kommunikationstjänster

Teleföretagen ska offentliggöra uppdaterade tekniska specifikationer om de gränssnitt i ett allmänt kommunikationsnät till vilka en teleterminalutrustning kan anslutas. Av specifikationerna ska med tillräcklig noggrannhet framgå uppgifter på basis av vilka teleterminalutrustningen kan tillverkas och med vars hjälp de tjänster som tillhandahålls via gränssnittet kan användas.

30 kap.

Utsläppande på marknaden av tele-, nät- och radioutrustning

251 §

Terminalgränssnitt

Teleföretagen ska offentliggöra uppdaterade tekniska specifikationer om de gränssnitt i ett allmänt kommunikationsnät till vilka en teleterminalutrustning kan anslutas. Av specifikationerna ska med tillräcklig noggrannhet framgå uppgifter på basis av vilka teleterminalutrustningen kan tillverkas och med vars hjälp de tjänster som tillhandahålls via gränssnittet kan användas.

30 kap.

Radioutrustningens överensstämmelse med kraven och marknadskontroll

251 §

Väsentliga krav och presumtion om överensstämmelse för radioutrustningen

Radioutrustningen ska vara konstruerad så att följande väsentliga krav uppfylls:

- 1) *krav på skydd av hälsa och säkerhet för personer och husdjur och skydd av egendom,*
- 2) *väsentliga elsäkerhetskrav, utan att spänningsgränser tillämpas,*
- 3) *skyddskraven i fråga om en adekvat nivå av elektromagnetisk kompatibilitet,*
- 4) *kravet på en effektiv användning av radiofrekvenser,*
- 5) *stöd för en effektiv användning av radiofrekvenser i syfte att undvika skadliga störningar.*

Bestämmelser om särskilda krav på radioutrustning som hör till vissa kategorier av radioutrustning utfärdas genom förordning av statsrådet. Med kategori av radioutrustning avses de kategorier som definieras i kom-

missionens genomförandebestämmelser.

Radioutrustning som överensstämmer med de harmoniserade standarder eller delar av dem, till vilka hänvisningar har offentliggjorts i Europeiska unionens officiella tidning, ska förutsättas överensstämma med de väsentliga krav i 1 mom. som omfattas av dessa standarder eller delar av dem. Med harmoniserade standarder avses standarder enligt artikel 2.1 c i förordning (EU) nr 1025/2012.

252 §

Ansvariga i stället för tillverkare av teleutrustning

Vad som föreskrivs i 256—263 och 315 § gäller också en tillverkares auktoriserade representant, om tillverkaren inte är etablerad inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Om tillverkaren eller dennes auktoriserade representant inte är etablerad inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, tillämpas de nämnda paragraferna också på den som släpper ut utrustningen på marknaden inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

(Nya)

252 §

Tillhandahållande av information om kombinationer av radioutrustning och programvara och registrering av vissa typer av radioutrustning

Tillverkare av kombinationer av radioutrustning och av programvara som särskilt definierats av kommissionen ska ge Kommunikationsverket och kommissionen ett utlåtande om hur de väsentliga kraven i 251 § uppfylls i fråga om dessa kombinationer.

Informationen ska vara en följd av förfarandet för bedömning av överensstämmelse i enlighet med 255 §. I informationen ska specificeras vilken radioutrustning och programvara som möjliggör att radioutrustning kan användas på avsett sätt bedömningen gäller. Informationen ska uppdateras.

Bestämmelser om registrerings- och märkningsskyldigheter för utrustning som hör till vissa kategorier av radioutrustning och som kommissionen definierar särskilt utfärdas genom förordning av statsrådet.

253 a §

Tillverkarens representant

Tillverkare av radioutrustning får genom skriftlig fullmakt utse en fysisk eller juridisk person som är etablerad inom unionen att i dennes ställe utföra de särskilda uppgifter som anges i fullmakten (tillverkarens representant). Skyldigheterna för tillverkare i 253 § 1 och 4 punkten kan dock inte ingå i uppdraget för tillverkarens representant. Tillverkarens representant ska utföra åtminstone

följande uppgifter:

1) *inneha en EU-försäkran om överensstämmelse och den tekniska dokumentationen för att kunna uppvisa dem för Kommunikationsverket i tio år efter det att radioutrustningen har släppts ut på marknaden,*

2) *på motiverad begäran av Kommunikationsverket ge verket all information och dokumentation som behövs för att visa att radioutrustningen överensstämmer med kraven,*

3) *samarbeta med Kommunikationsverket om de åtgärder som vidtas för att undanröja riskerna med den radioutrustning som omfattas av fullmakten.*

(Nya)

253 b §

Skyldigheter för importörer av radioutrustning

En fysisk eller juridisk person som är etablerad inom unionen och släpper ut radioutrustning från ett tredjeland på unionsmarknaden (importör av radioutrustning) ska

1) *innan radioutrustning släpps ut på marknaden se till att tillverkaren har utfört den lämpliga proceduren för bedömning av överensstämmelse och upprättat den tekniska dokumentationen,*

2) *se till att radioutrustningen är försedd med CE-märkning,*

3) *se till att radioutrustningen åtföljs av de bruksanvisningar, den information och de dokument som avses i 253 § 10–12 punkten,*

4) *se till att tillverkaren har följt kraven i 253 § 8 och 9 punkten,*

5) *ange namn, registrerat firmanamn eller registrerat varumärke och en postadress på radioutrustningen eller, om detta inte är möjligt, på förpackningen eller i ett dokument som medföljer radioutrustningen på ett språk som lätt kan förstås av slutanvändarna och Kommunikationsverket. Detta gäller bland annat de fall då storleken på radioutrustningen inte tillåter detta, eller då importören skulle behöva öppna förpackningen för att ange sitt namn och sin adress på radioutrustningen.*

6) *så länge de har ansvar för radioutrustning, se till att lagrings- och transportförhållandena för radioutrustningen inte äventyrar*

överensstämelsen enligt 251 §,

7) för att skydda slutanvändarnas hälsa och säkerhet vid behov utföra slumpvis provning av radioutrustning som tillhandahållits på marknaden, granska och vid behov registrera inkomna klagomål, utrustning som inte överensstämmer med kraven och återkallelser av radioutrustning samt informera distributörerna om all sådan övervakning,

8) under tio år efter det att radioutrustningen släppts ut på marknaden hålla en kopia av EU-försäkran om överensstämmelse tillgänglig för Kommunikationsverket och se till att verket på begäran kan få tillgång till den tekniska dokumentationen.

(Nya)

253 c §

Skyldigheter för distributörer av radioutrustning

En fysisk eller juridisk person i leveranskedjan, utöver tillverkaren eller importören, som tillhandahåller radioutrustning på marknaden (distributör av radioutrustning) ska innan radioutrustning släpps ut på marknaden

1) se till att radioutrustningen är försedd med CE-märkning,

2) se till att radioutrustningen åtföljs av de dokument som krävs i denna lag och av bruksanvisningar och säkerhetsinformation åtminstone på finska och svenska.

3) se till att radioutrustningens tillverkare och importör har uppfyllt kraven i 253 § 2 och 8-12 punkten samt 253 b § 5 punkten.

4) så länge de har ansvar för radioutrustning, se till att lagrings- och transportförhållandena för radioutrustningen inte äventyrar överensstämelsen enligt 251 §,

(Nya)

253 d §

Skyldigheter för ekonomiska aktörer

Tillverkaren, tillverkarens representant, importören och distributören av radioutrustning (ekonomisk aktör) ska se till att radioutrustning som för första gången tillhandahålls på unionsmarknaden (utsläppande på marknaden) eller i samband med kommersiell

verksamhet levereras för distribution, förbrukning eller användning på unionsmarknaden (tillhandahållande på marknaden) uppfyller kraven i denna lag.

De ekonomiska aktörerna ska

1) på motiverad begäran av Kommunikationsverket i skriftlig form ge verket all information och dokumentation, inklusive teknisk dokumentation, som behövs för att visa att radioutrustningen överensstämmer med kraven, på ett språk som lätt kan förstås av verket,

2) samarbeta med Kommunikationsverket för att undanröja riskerna med den radioutrustning som de har släppt ut på marknaden,

3) på begäran förse Kommunikationsverket med identifiering av alla andra ekonomiska aktörer som har levererat radioutrustning till dem eller som de har levererat radioutrustning till,

4) behålla den identifiering som avses i 3 punkten i tio år efter det att de har levererat utrustningen.

Om ekonomiska aktörer har skäl att tro att radioutrustning som de har släppt ut eller tillhandahållit på marknaden inte överensstämmer med denna lag, ska de omedelbart vidta de åtgärder som krävs för att få radioutrustningen att överensstämma med kraven eller för att dra tillbaka eller återkalla utrustningen.

Om radioutrustning som tillhandahållits på marknaden i Finland utgör en risk, ska den ekonomiska aktör som ansvarar för den dessutom omedelbart underrätta den ekonomiska aktör som har levererat radioutrustningen till den, samt Kommunikationsverket och lämna detaljerade uppgifter om i synnerhet den bristande överensstämmelsen och de korrigerande åtgärder som vidtagits och om resultaten av dessa.

(Nya)

253 e §

Tillämpning av skyldigheterna för tillverkare av radioutrustning på importörer och distributörer av radioutrustning

Importörer eller distributörer av radioutrustning jämföras med tillverkare av radioutrustning och ska ha samma skyldigheter som tillverkaren när de släpper ut radiou-

rustning på marknaden i eget namn eller under eget varumärke eller ändrar utrustning som redan släppts ut på marknaden på ett sådant sätt att överensställelsen med kraven i detta kapitel kan påverkas.

254 §

Väsentliga krav

En teleutrustning ska uppfylla följande väsentliga krav:

- 1) kraven på elsäkerhet,
- 2) andra än i 1 punkten avsedda krav som gäller skydd av människors hälsa och säkerhet,
- 3) skyddskraven i fråga om elektromagnetisk kompatibilitet,
- 4) kravet på effektiv användning av radiofrekvenser och satellitbaneresurser i syfte att undvika skadliga störningar.

I fråga om elsäkerhetskraven på teleutrustning gäller vad som föreskrivs särskilt. Vad som annanstans i lag föreskrivs om spänningsgränser ska dock inte tillämpas på radio- och teleterminalutrustning.

Kommunikationsverket meddelar föreskrifter om skyddskraven i fråga om elektromagnetisk kompatibilitet hos teleterminalutrustning och närmare föreskrifter om sådana väsentliga särskilda krav på radioutrustning och teleterminalutrustning i fråga om vilka kommissionen har utfärdat beslut som förutsätter verkställighet.

255 §

Bedömningsorgan

Kommunikationsverket utser på ansökan bedömningsorgan med uppgift att ge yttrandet om radioutrustningars och teleterminalutrustningars överensstämmelse med krav, bestämma om särskilda radiotestsekvenser samt godkänna och övervaka kvalitetssäkringssystem. Ett bedömningsorgan kan utses för viss tid. I ansökan ska sökanden lägga fram de uppgifter som Kommunikationsverket begär och som behövs för handläggningen av ansökan.

254 §

Utställning och demonstration av radioutrustning

Annan radioutrustning än sådan som uppfyller kraven i detta kapitel får visas på mässor, utställningar och liknande evenemang, om det samtidigt tydligt anges att sådan radioutrustning inte får tillhandahållas på marknaden eller tas i bruk förrän den uppfyller bestämmelserna.

255 §

Förfarande för bedömning av överensstämmelse

En tillverkare av radioutrustning ska innan radioutrustning släpps ut på marknaden med hjälp av valfritt förfarande för bedömning av överensstämmelse visa huruvida de väsentliga kraven på radioutrustning i denna lag har uppfyllts (bedömning av överensstämmelse). Om olika utformningar eller versioner har specificerats för utrustningen, ska samtligas överensstämmelse säkerställas särskilt.

Överensställelsen ska bedömas så att

Ett bedömningsorgan ska i funktionellt och ekonomiskt hänseende vara oberoende av tillverkarna av radioutrustning och teleterminalutrustning. Det ska ha en ansvarsförsäkring eller något annat motsvarande arrangemang som är tillräckligt med tanke på verksamhetens omfattning samt tillgång till tillräckligt många yrkeskunniga anställda samt sådana system, utrustningar och redskap som behövs för verksamheten. Bedömningsorganet ska ha ett sådant gällande ackrediteringsbeslut av den ackrediteringsenhet som avses i lagen om konstaterande av tillförlitligheten hos tjänster för bedömning av överensstämmelse med kraven (920/2005), eller av något annat ackrediteringsorgan som omfattas av ackrediteringsorganens avtal om ömsesidigt erkännande, där det konstateras att det är behörigt att vara verksamt som ett sådant bedömningsorgan som avses i 1 mom.

Kommunikationsverket utövar tillsyn över bedömningsorganens verksamhet. Bedömningsorganen ska anmäla sådana ändringar i sin verksamhet som kan påverka deras förutsättningar att vara bedömningsorgan. Om ett bedömningsorgan inte längre uppfyller föreskrivna krav eller om det bryter mot gällande bestämmelser kan Kommunikationsverket återkalla beslutet att utse organet.

När ett bedömningsorgan fullgör sina uppgifter enligt denna lag ska det iaktta vad som föreskrivs i förvaltningslagen (434/2003), lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet och språklagen (423/2003).

Närmare bestämmelser om kraven på bedömningsorgan samt om sådana dokument som visar att kraven uppfylls och ska fogas till ansökan utfärdas genom förordning av kommunikationsministerie

256 §

Förfarande för bedömning av överensstämmelse

Att en teleutrustning stämmer överens med kraven ska påvisas genom

- 1) intern produktionskontroll,
- 2) intern produktionskontroll som omfattar särskild provning av radioutrustning,
- 3) intern produktionskontroll som omfattar särskild provning av radioutrustning samt yttrande av ett bedömningsorgan,

alla normala driftsförhållanden för den avsedda användningen av radioutrustningen beaktas. I bedömningen av överensstämmelse för skydd av hälsa och säkerhet för personer och husdjur samt skydd av egendom ska hänsyn även tas till de användningsförhållanden som rimligen kan förutses.

Tillverkarna av radioutrustning ska visa att radioutrustningen överensstämmer med kraven genom att använda något av de förfaranden för bedömning av överensstämmelse som avses i bilagorna II, III och IV till radioutrustningsdirektivet.

256 §

EU-försäkran om överensstämmelse

Radioutrustning ska åtföljas av en EU-försäkran om överensstämmelse eller av en förenklad EU-försäkran om överensstämmelse, som ska innehålla den exakta webbadress där hela texten till EU-försäkran om överensstämmelse kan erhållas. Genom att upprätta en EU-försäkran om överensstämmelse tar tillverkaren ansvar för att radiout-

4) intern produktionskontroll som omfattar yttrande av ett bedömningsorgan,

5) intern kontroll av produktionen enligt vad som föreskrivs med stöd av elsäkerhetslagen (410/1996) eller intern kontroll av produktionen som innehåller ett yttrande av ett anmält besiktningsorgan, eller genom

6) fullständig kvalitetssäkring.

Vid varje förfarande som avses i 1 mom. ska tillverkaren av en teleutrustning säkerställa att utrustningen uppfyller de väsentliga kraven enligt 254 § samt upprätta ett dokument där det försäkras att utrustningen uppfyller dessa krav (försäkran om överensstämmelse). Vid förfarandet enligt 1 mom. 2 punkten ska utrustningen dessutom genomgå särskild provning. Vid förfarandet enligt 1 mom. 3 och 4 punkten ska därtill ett bedömningsorgan föreläggas dokumentation om den tekniska konstruktionen som bygger på resultaten från provningen och på det tekniska dokumentet om utrustningen.

Ett negativt yttrande om dokumentationen av utrustningens tekniska konstruktion hindrar inte tillverkaren, i annat fall än vid det i 1 mom. 5 punkten avsedda bedömningsförfarandet, att släppa ut utrustningen på marknaden, om den uppfyller de väsentliga kraven enligt 254 §.

Vid förfarandet enligt 1 mom. 6 punkten ska tillverkaren vid planering, tillverkning och kontroll av produkter tillämpa ett kvalitetssystem som är godkänt av ett bedömningsorgan. För övervakningen ska tillverkaren ge bedömningsorganet behövliga uppgifter och tillåta kontroll av sina produktions-, kontroll-, provnings- och lagerlokaler. Om kvalitetssystemet inte längre uppfyller de krav som ställs på det med stöd av denna lag, kan bedömningsorganet återta sitt godkännande.

Dokument om förfaranden för att säkerställa överensstämmelse ska upprättas på finska eller svenska eller på ett språk som godkänts av bedömningsorganet eller Kommunikationsverket. Tillverkaren ska hålla dokumenten tillgängliga för de nationella myndigheterna i de stater som hör till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet i minst tio år efter det att den sista teleutrustningen tillverkades. Kommunikationsverket meddelar närmare föreskrifter om förfarandet för

rustningen överensstämmer med kraven i denna lag. I en EU-försäkran om överensstämmelse ska det anges att de väsentliga kraven i 251 § 1 mom. har visats vara uppfyllda.

En EU-försäkran om överensstämmelse omfattas av bestämmelserna om innehållet i försäkringar i bilaga VI till radioutrustningsdirektivet och en förenklad EU-försäkran av bestämmelserna om innehållet i försäkringar i bilaga VII till radioutrustningsdirektivet.

säkerställande av överensstämmelse när det gäller teleutrustning och om de dokument som ska upprättas i samband med det.

257 §

Säkerställande av överensstämmelse i fråga om radiosändare

Om tillverkaren av en radiosändare har tillämpat sådana tekniska specifikationer som ett erkänt standardiseringsorgan har fastställt på uppdrag av kommissionen och vilkas referensuppgifter har offentliggjorts i Europeiska gemenskapernas officiella tidning (harmoniserade standarder), ska radiosändarens överensstämmelse med kraven påvisas genom ett bedömningsförfarande enligt 256 § 1 mom. 2, 3 eller 6 punkten.

Om tillverkaren av en radiosändare inte har tillämpat harmoniserade standarder eller har tillämpat dem endast delvis, ska radiosändarens överensstämmelse med kraven påvisas genom ett bedömningsförfarande enligt 256 § 1 mom. 3 eller 6 punkten.

258 §

Säkerställande av överensstämmelse i fråga om radiomottagare

Att en radiomottagare och mottagarenheterna i en radioutrustning stämmer överens med kraven ska påvisas genom ett bedömningsförfarande enligt 256 § 1 mom. 1, 3 eller 6 punkten. Överensstämmelse i fråga om radiomottagare som avser mottagande av enbart televisions- eller radioprogramutbud ska påvisas genom ett bedömningsförfarande enligt 256 § 1 mom. 1 eller 5 punkten.

257 §

CE-märkning och det anmälda organets identifikationsnummer

För att visa att radioutrustningen överensstämmer med kraven ska CE-märkning anbringas på utrustningen eller dess informationsskylt innan radioutrustningen släpps ut på marknaden. Märkningen ska anbringas så att den är synlig, lätt läsbar och outplånlig. CE-märkningen ska vara minst fem millimeter hög. Undantag från dessa krav får medges endast i de fall då detta inte är möjligt eller lämpligt på grund av radioutrustningens egenskaper.

CE-märkningen ska också anbringas på förpackningen så att den är synlig och lätt läsbar.

Det anmälda organet eller radioutrustningens tillverkare eller tillverkarens representant ska efter CE-märkningen anbringa det anmälda organets identifikationsnummer, om det förfarande för bedömning av överensstämmelse som avses i 255 § har tillämpats. Identifikationsnumret ska ha samma höjd som CE-märkningen.

258 §

Teknisk dokumentation för radioutrustning

För radioutrustning ska innan den släpps ut på marknaden upprättas teknisk dokumentation som ska innehålla alla relevanta uppgifter om hur tillverkaren gått till väga för att säkerställa att radioutrustningen uppfyller de väsentliga kraven i 251 §. Den tekniska dokumentationen ska uppdateras. Dokumentationen ska innehålla åtminstone de uppgifter som anges i bilaga V till radioutrustningsdirektivet.

Den tekniska dokumentation och korrespondens som avser förfaranden för EU-typkontroll ska upprättas på ett officiellt språk i den medlemsstat där det anmälda organet finns eller på ett språk som kan godtas

av organet i fråga.

Om den tekniska dokumentationen inte är förenlig med 1 mom., får Kommunikationsverket

uppmåna tillverkaren eller importören av radioutrustningen att på egen bekostnad utföra en provning vid ett organ som är godtagbart för verket inom en viss föreskriven tid, för att kontrollera att radioutrustningen uppfyller de väsentliga kraven.

259 §

Säkerställande av överensstämmelse i fråga om teleterminalutrustning

Att teleterminalutrustning stämmer överens med kraven ska påvisas genom ett bedömningsförfarande enligt 256 § 1 mom. 1, 4 eller 6 punkten.

259 §

Godkännande och övervakning av organ för bedömning av överensstämmelse och organens särskilda uppgifter

Anmälda organ som utför bedömningar av överensstämmelse ska vid EU-typkontroll följa förfarandet i bilaga III till radioutrustningsdirektivet och vid bedömning av överensstämmelse som grundar sig på fullständig kvalitetssäkring förfarandet i bilaga IV till radioutrustningsdirektivet.

Anmälda organ ska vid behov begära att tillverkaren vidtar korrigerande åtgärder och belägga EU-typintyget eller godkännandet av kvalitetssystem med restriktioner eller återkalla det tillfälligt eller slutgiltigt, om inga korrigerande åtgärder vidtas eller om de inte får önskat resultat.

Bestämmelser om krav på anmälda organ som utför bedömningar av överensstämmelse och deras uppgifter utfärdas i övrigt i lagen om anmälda organ för vissa produktgrupper (xx/2016).

260 §

Säkerställande av överensstämmelse i fråga om nätverksutrustning

Att nätverksutrustning stämmer överens med kraven ska påvisas genom ett bedömningsförfarande enligt 256 § 1 mom. 5 punkten.

260 §

Hantering av radioutrustning som utgör en risk

Om Kommunikationsverket av grundad anledning anser att radioutrustning utgör en risk för människors hälsa eller säkerhet eller andra aspekter av skydd i allmänhetens intresse som omfattas av kraven i detta kapitel, ska verket utföra en heltäckande bedömning av radioutrustningens överensstämmelse.

Om Kommunikationsverket vid bedömningen konstaterar att radioutrustningen inte

uppfyller kraven i denna lag ska verket ålägga den berörda ekonomiska aktören att utan dröjsmål vidta alla lämpliga korrigerande åtgärder för att radioutrustningen ska uppfylla dessa krav, dra tillbaka utrustningen från marknaden eller, om de övriga åtgärderna inte anses tillräckliga, återkalla den inom en rimlig tid som verket fastställer. De korrigerande åtgärderna kan innefatta åtgärder för att radioutrustningen ska överensstämma med kraven eller för att dra tillbaka utrustningen från marknaden. Med tillbakadragande avses åtgärder för att förhindra att radioutrustning i leveranskedjan tillhandahålls på marknaden. Med återkallelse avses åtgärder för att dra tillbaka produkter som redan tillhandahållits slutanvändaren samt i stället ge en produkt som överensstämmer med kraven eller häva köpet.

Tidsfristen ska stå i rätt proportion till risken.

Kommunikationsverket ska dessutom informera det berörda anmälda organet om radioutrustning som inte uppfyller kraven.

Om Kommunikationsverket anser att den bristande överensstämmelsen inte bara gäller Finlands territorium, ska verket informera kommissionen och de andra medlemsstaterna om bedömningsresultaten och om de åtgärder som de har ålagt de berörda ekonomiska aktörerna att vidta.

De ekonomiska aktörerna ska se till att alla lämpliga korrigerande åtgärder som förutsätts i en medlemsstat vidtas i fråga om all den radioutrustning som de har tillhandahållit på unionsmarknaden.

Om en ekonomisk aktör inte vidtar lämpliga korrigerande åtgärder inom den tid som avses i 2 mom., kan Kommunikationsverket vidta lämpliga tillfälliga åtgärder för att förbjuda den ekonomiska aktören att släppa ut radioutrustning med bristande överensstämmelse på marknaden, tillhandahålla eller överlåta den på sin nationella marknad, eller för att dra tillbaka radioutrustningen från marknaden. Kommunikationsverket kan meddela föreskrifter om andra kompletterande åtgärder som behövs för att begränsa tillhandahållandet av produkten på marknaden. Den ekonomiska aktören kan ytterligare åläggas att vidta åtgärder för att återkalla radioutrustningen genom att dra tillbaka radioutrustning som utgör en risk från slu-

tanvändarna, och i stället ge en överensstämmande produkt eller häva köpet, om åtgärderna för tillbakadragande är otillräckliga. Det tillfälliga förbudet gäller tills ärendet slutligen avgörs efter ett sådant förfarande som avses i 261 §.

Kommunikationsverket kan ålägga den ekonomiska aktören att inom en skäligen tid som verket bestämmer lämna en utredning till verket om hur myndighetens åläggande enligt 2 mom. eller förbud enligt 7 mom. har verkställts.

261 §

Fast installation

En fast installation ska utföras enligt god teknisk praxis så att den uppfyller de i 254 § 1 mom. 3 punkten avsedda skyddskraven i fråga om elektromagnetisk kompatibilitet. Överensstämelsen hos en fast installation i fråga om elektromagnetisk kompatibilitet behöver inte påvisas genom ett bedömningsförfarande som avses i 256 §.

Trots vad som föreskrivs i 253 § 3 mom. och 260 § behöver överensstämelsen hos en nätverksutrustning inte påvisas i fråga om de i 254 § 1 mom. 3 punkten avsedda skyddskraven för elektromagnetisk kompatibilitet, och utrustningen behöver inte förses med en märkning som bestämts av Kommunikationsverket med stöd av 262 § 1 mom., om utrustningen är avsedd för en viss fast installation och den inte saluförs.

Innehavaren av en fast installation är skyldig att utse en person som ansvarar för att den fasta installationen stämmer överens med bestämmelserna i 1 mom. och att på begäran ge Kommunikationsverket uppgifter om den ansvariga personen.

Kommunikationsverket får meddela närmare föreskrifter om det förfarande som ska iakttas när fasta installationer utförs och om att utse och anmäla den ansvariga personen samt om handlingar som gäller fasta installationer och därtill avsedd nätverksutrustning samt om dokumentations- och förvaringskyldigheten när det gäller handlingarna.

261 §

Samråd som gäller begränsande åtgärder

Kommunikationsverket ska utan dröjsmål informera kommissionen och de andra medlemsstaterna om tillfälliga åtgärder som gäller radioutrustning som utgör en risk. I informationen ska ingå alla tillgängliga uppgifter, särskilt de uppgifter som krävs för att kunna identifiera den radioutrustning som inte uppfyller kraven, dess ursprung, vilken typ av bristande överensstämmelse som görs gällande och den risk utrustningen utgör, vilken typ av nationell åtgärd som vidtagits och dess varaktighet samt den berörda ekonomiska aktörens synpunkter.

Av informationen ska framgå om den bristande överensstämelsen beror på att

- 1) radioutrustningen inte uppfyller de väsentliga kraven i 251 §, eller
- 2) myndigheten anser att de enhetliga standarder som avses i 251 § 3 mom. är bristfälliga.

Om varken en annan medlemsstat eller kommissionen inom tre månader har rest invändningar mot en tillfällig åtgärd, får Kommunikationsverket meddela sitt slutliga beslut i ärendet med föreskrifter om tillbakadragning av radioutrustningen från marknaden och andra lämpliga begränsande åtgärder.

Kommunikationsverket ska upphäva en åtgärd enligt 260 § 7 mom. eller ändra den, om kommissionen meddelar att den anser att åtgärden strider mot EU-rätten.

Om en åtgärd som vidtagits av den behöriga myndigheten i en annan medlemsstat efter samrådsförfarandet anses vara berättigad,

ska Kommunikationsverket vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att den aktuella radioutrustningen med bristande överensstämmelse dras tillbaka eller återkallas även från marknaden i Finland, samt underrättar kommissionen om detta.

262 §

Märkning och information

Tillverkare av teleutrustning ska förse utrustning som säkerställts enligt 256 § med en märkning som anger försäkran om överensstämmelse. Kommunikationsverket meddelar föreskrifter om märkningen med iakttagande av vad som föreskrivs i Europeiska unionens lagstiftning.

Utöver försäkran om överensstämmelse ska radioutrustningar och teleterminalutrustningar åtföljas av uppgifter om dess användningsändamål (meddelande om användningsändamål). Av en radioutrustnings försäljningsförpackning och handbok ska tillräckligt tydligt framgå i vilka av Europeiska unionens medlemsstater eller i vilka geografiska områden utrustningen är avsedd att användas. Av uppgifterna på en teleterminalutrustning ska klart framgå till vilka abonnemang i ett allmänt kommunikationsnät den är avsedd att anslutas.

Vad som föreskrivs i 2 mom. gäller inte radiomottagare som enbart är avsedda för mottagning av televisions- eller radioprogramutbud.

263 §

Anmälan om utsläppande på marknaden

Om en enligt 257 § säkerställd radiosändare fungerar på frekvenser som i föreskrifter av Kommunikationsverket anvisas för andra användningsändamål, ska tillverkaren till Kommunikationsverket anmäla planerna på att släppa ut radiosändaren på marknaden.

262 §

Förfarande som gäller överensstämmande radioutrustning som utgör en risk

Om Kommunikationsverket, efter en bedömning i enlighet med 260 §, konstaterar att radioutrustningen visserligen uppfyller kraven men utgör en risk för krav som med stöd av denna lag är skyddade på grund av allmänna intressen, får verket ålägga den berörda ekonomiska aktören att vidta alla lämpliga åtgärder för att säkerställa att radioutrustningen inte utgör en sådan risk. Alternativt kan verket ålägga den ekonomiska aktören att dra tillbaka eller återkalla radioutrustningen från marknaden inom en rimlig tid som verket fastställer. Tidsfristen ska stå i rätt proportion till risken.

De ekonomiska aktörerna ska se till att det vidtas korrigerande åtgärder i fråga om all berörd radioutrustning som de har tillhandahållit på unionsmarknaden.

Kommunikationsverket ska utan dröjsmål underrätta kommissionen och de andra medlemsstaterna om de åtgärder som avses i 1 mom. I informationen ska alla tillgängliga uppgifter ingå, särskilt de uppgifter som krävs för att kunna identifiera radioutrustningen, dess ursprung och leveranskedja, den risk utrustningen utgör, vilken typ av nationell åtgärd som vidtagits och dess varaktighet.

263 §

Korrigerande av formell bristande överensstämmelse

Kommunikationsverket ska begära att den berörda ekonomiska aktören inom en rimlig tid och på det sätt som verket fastställer korrigerar en bristande överensstämmelse som gäller

1) CE-märkning saknas eller har anbring-

Kommunikationsverket meddelar närmare föreskrifter om anmälningsförfarandet och uppgifterna i anmälan.

ats i strid med artikel 30 i förordning (EG) nr 765/2008 eller bestämmelserna i denna lag,

2) det anmälda organets identifikationsnummer saknas eller strider mot kraven,

3) EU-försäkran om överensstämmelse saknas eller strider mot kraven,

4) den tekniska dokumentationen saknas eller är bristfällig,

5) identifieringen av radioutrustningen eller tillverkarens eller importörens kontaktuppgifter är felaktiga eller bristfälliga,

6) bruksanvisningar och säkerhetsinformation eller anvisningar och information om användningsbegränsningar som medföljer utrustningen är bristfälliga,

7) lämnande av uppgifter om andra ekonomiska aktörer till Kommunikationsverket i enlighet med 253 d § 2 mom.

8) registrering av radioutrustning som hör till särskilda kategorier i enlighet med 252 § 3 mom.

Om den ekonomiska aktören inte korrigerar bristerna inom den rimliga tid som fastställts, får Kommunikationsverket vidta lämpliga åtgärder enligt 260 § 7 mom. för att begränsa eller förbjuda utsläppandet eller tillhandahållandet av radioutrustningen på marknaden eller, om bristen är väsentlig, se till att den återkallas eller dras tillbaka från marknaden.

264 §

Krav som gäller särskild radioutrustning och teleterminalutrustning

Vad som föreskrivs i 254—259 och 262 § gäller inte

1) radioutrustning som är avsedd endast för amatörradiokommunikation och som inte finns att tillgå i handeln,

2) radioutrustning vars överensstämmelse med kraven för marin utrustning säkerställs med stöd av lagen om marin utrustning (1503/2011),

3) radioutrustning som används i luftfartyg för radiokommunikation inom luftfarten,

4) radioutrustning som försvarsmakten och gränsbevakningsväsendet innehar och använder enbart för ändamål som hänför sig till det militära försvaret,

264 §

Radioutrustning för specialändamål

Vad som föreskrivs i 251–263 § gäller inte

1) radioutrustning som är avsedd endast för radioamatörer och som inte har tillhandahållits på marknaden,

2) marin utrustning som avses i lagen om marin utrustning (1503/2011),

3) produkter, delar och anordningar ombord på luftfartyg som är avsedda att användas för radiokommunikation inom luftfarten,

4) skräddarsydda byggsatser för professionellt bruk som används enbart vid forsknings- och utvecklingsanläggningar för sådana ändamål, och

5) radioutrustning som används uteslu-

5) radioutrustning och teleterminalutrustning som enbart används för säkerställande av allmän säkerhet, statens säkerhet eller för uppdagande, utredning eller förundersökning av brott.

tande för säkerställande av allmän säkerhet, försvaret, statens andra säkerhetsärenden eller statens verksamhet inom straffrättens område.

Kommunikationsverket får meddela föreskrifter om egenskaperna och den tekniska konstruktionen hos en radioutrustning och teleterminalutrustning som avses i 1 mom. 1 och 5 punkten samt om förfarandet för säkerställande av utrustningens överensstämmelse och om märkningarna på den.

264 a §

(Upphävs)

Tekniska föreskrifter om televisionsapparater

Kommunikationsverket har rätt att meddela föreskrifter om televisionsapparaters tekniska egenskaper för att säkerställa deras kompatibilitet.

(Nya)

32 a kap

Offentlig reglerad satellittjänst

271 a §

Tillhandahållande av offentlig reglerad satellittjänst

Med offentlig reglerad satellittjänst avses en tjänst som är skyddad på hög informationssäkerhetsnivå och som förverkligas med ett satellitpositioneringssystem i enlighet med Galileoprogrammet. Tjänsten kan tillhandahållas de användargrupper som anges i 250 § 1 och 2 mom. samt andra aktörer som är viktiga för ett fungerande samhälle. Kommunikationsministeriet beslutar om användargrupper som har rätt att använda tjänsten.

Kommunikationsverket får meddela närmare tekniska och administrativa föreskrifter för tillverkning, upphandling och användning av satellittjänstteknik samt om hantering av nycklar.

(Nya)

271 b §

Tillverkning av satellittjänstteknik

Sådan teknik som behövs för att förverkliga den satellittjänst som avses i 271 a § får tillverkas med tillstånd av styrelsen för säkerhetsackreditering av europeiska satellitpositioneringssystem (*styrelsen för säkerhetsackreditering*). Tillståndet ska sökas skriftligen via Kommunikationsverket.

(Nya)

271 c §

Exportkontroll

Export och transport utanför Europeiska unionen av teknik för användning, utveckling och tillverkning för en satellittjänst ska endast vara tillåten till länder som på behörigt sätt bemyndigats att använda satellittjänsten med stöd av ett avtal med Europeiska unionen, om inte annat föreskrivs någon annanstans. Ovan nämnda export förutsätter tillstånd från utrikesministeriet. Utrikesministeriet ska höra Kommunikationsverket innan tillståndet beviljas.

Teknik för användning, utveckling och tillverkning av en satellittjänst får överföras till medlemsländer i Europeiska unionen endast på de villkor som Europeiska kommissionen föreskriver i sitt beslut. Ovan nämnda överföring förutsätter tillstånd från utrikesministeriet. Utrikesministeriet ska höra Kommunikationsverket innan tillståndet beviljas.

Export, förmedling och överföring av den teknik som avses i 1 och 2 mom. kontrolleras av Tullen. Vid export måste varuhavaren uppvisa utrikesministeriets tillstånd för Tullen vid hänförande till tullförfarande. Även de varor som omfattas av tillståndet ska då kunna inspekteras av Tullen. Vid överföringar inom EU ska varuhavaren uppvisa utrikesministeriets tillstånd för Tullen när varorna lämnar landet vid en gränstullanstalt. Även de varor som omfattas av tillståndet ska då kunna inspekteras av Tullen.

294 §

Beloppet av tillsynsavgiften för televisions-

294 §

Beloppet av tillsynsavgiften för televisions-

och radioverksamhet

Den årliga tillsynsavgiften för televisions- och radioverksamhet är för

6) utövare av radioverksamhet som är verksamma endast i televisionsnät, 8 000 euro för varje koncessionsenligt radioprogramutbud.

303 §

Kommunikationsverkets allmänna uppgifter

Kommunikationsverkets tillsyn omfattar inte sådana krav som hänför sig till skydd av människors hälsa och säkerhet enligt 254 § 1 mom. 2 punkten, till den del det föreskrivs att någon annan myndighet ska övervaka efterlevnaden av kraven.

304 §

Kommunikationsverkets särskilda uppgifter

Utöver vad som föreskrivs någon annanstans i denna lag ska Kommunikationsverket

11) underrätta kommissionen om sådant samarbete med andra medlemsstater i Europeiska unionen som leder till enhetliga tillsynsåtgärder i fråga om informationssäkerheten för gränsöverskridande kommunikationstjänster mellan medlemsstaterna, när åtgärderna kan inverka på den inre marknadens funktion.

Vad som föreskrivs i 302, 303, 308, 309, 311—315, 325, 330, 332, 336, 340, 344 och 345 § gäller också tillsynen över efterlevnaden av, påföljder vid brott mot och avgörande av tvister med anledning av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 531/2012 om roaming i allmänna mobilnät i

och radioverksamhet

Beloppet av tillsynsavgiften för televisions- och radioverksamhet är för

6) utövare av radioverksamhet som är verksamma endast i televisionsnät, 8 000 euro för varje koncessionsenligt radioprogramutbud, *med undantag för parallellsändningar.*

303 §

Kommunikationsverkets allmänna uppgifter

Kommunikationsverkets tillsyn omfattar inte sådana krav som hänför sig till skydd av hälsa och *säkerhet för personer och husdjur enligt 251 § 1 mom.*, till den del det föreskrivs att någon annan myndighet ska övervaka efterlevnaden av kraven.

304 §

Kommunikationsverkets särskilda uppgifter

Utöver vad som föreskrivs någon annanstans i denna lag ska Kommunikationsverket

11) underrätta kommissionen om sådant samarbete med andra medlemsstater i Europeiska unionen som leder till enhetliga tillsynsåtgärder i fråga om informationssäkerheten för gränsöverskridande kommunikationstjänster mellan medlemsstaterna, när åtgärderna kan inverka på den inre marknadens funktion.

12) i enlighet med Europaparlamentets och rådets beslut (nr 1104/2011/EU) vara behörig myndighet för den offentliga reglerade satellittjänsten.

Vad som föreskrivs i 302, 303, 308, 309, 311—315, 325, 330—332, 336, 340, 344 och 345 § gäller också tillsynen över efterlevnaden av, påföljder vid brott mot och avgörande av tvister med anledning av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 531/2012 om roaming i allmänna mobilnät i

unionen, nedan EU:s roamingförordning.

unionen, nedan EU:s roamingförordning, och EU:s förordning om den inre marknaden för elektronisk kommunikation (EU) 2015/2120. Tillsynen över sådan behandling av personuppgifter i anslutning till trafikstyrningsåtgärder som avses i artikel 3.4 i i förordningen om den inre marknaden för elektronisk kommunikation hör likväl till dataombudsmannen. Bestämmelser om styrning och övervakning av behandlingen av personuppgifter finns i 9 kap. i personuppgiftslagen (523/1999).

(Nya)

305 §

Dataombudsmannens uppgifter

Dataombudsmannen ska också utöva tillsyn över sådan behandling av personuppgifter i anslutning till trafikstyrningsåtgärder som avses i artikel 3.4 i förordningen om den inre marknaden för elektronisk kommunikation (EU) 2015/2120.

308 §

Myndighetssamarbete

Kommunikationsministeriet, Kommunikationsverket, dataombudsmannen, konkurrensmyndigheterna och konsumentmyndigheterna ska vid skötseln av uppgifter enligt denna lag samarbeta med varandra på ett ändamålsenligt sätt.

308 §

Samarbete med olika myndigheter

Kommunikationsministeriet, Kommunikationsverket, dataombudsmannen, konkurrensmyndigheterna, konsumentmyndigheterna samt *marknadskontroll- och produktsäkerhetsmyndigheter* ska vid skötseln av uppgifter enligt denna lag samarbeta med varandra på ett ändamålsenligt sätt.

(Nya)

315 §

Myndigheternas allmänna rätt att få information

Kommunikationsverket får meddela närmare föreskrifter om skyldigheten att regelbundet samla in och lämna ut uppgifter, digital form för uppgifterna och lämnandet av uppgifter till Kommunikationsverket. Före-

skrifterna kan gälla uppgifter som behövs för
1) tillsyn över efterlevnaden av villkoren
för nätkoncession enligt 16 §,

2) att bereda en marknadsanalys och ett
beslut om betydande marknadsinflytande en-
ligt 51–79 § eller för att övervaka efterlevna-
den av skyldigheterna i beslutet,

3) att bereda ett beslut om att utse en leve-
rantör av samhällsomfattande tjänster som
avses i 85 § eller övervaka efterlevnaden av
skyldigheterna i beslutet, eller för

4) att sköta en uppgift som gäller att samla
in information och att informera enligt 304 §
6 punkten.

318 §

Utlämnande av information från myndigheter

Kommunikationsministeriet, Kommunikat-
ionsverket, dataombudsmannen samt Kon-
kurrens- och konsumentverket har, trots sek-
retessbestämmelserna och andra begräns-
ningar som gäller utlämnande av uppgifter,
rätt att till varandra lämna ut dokument som
de fått eller upprättat i samband med sina
uppgifter enligt denna lag samt att för
varandra röja sekretessbelagd information,
om det är nödvändigt för skötseln av deras
lagstadgade uppgifter.

318 §

Utlämnande av information från myndigheter

Kommunikationsministeriet, Kommunikat-
ionsverket, dataombudsmannen, Konkurrens-
och konsumentverket samt marknadskon-
troll- och produktsäkerhetsmyndigheter har,
trots sekretessbestämmelserna och andra be-
gränsningar som gäller utlämnande av upp-
gifter, rätt att till varandra lämna ut doku-
ment som de fått eller upprättat i samband
med sina uppgifter enligt denna lag samt att
för varandra röja sekretessbelagd informat-
ion, om det är nödvändigt för skötseln av de-
ras lagstadgade uppgifter.

325 §

Kommunikationsverkets inspektionsrätt

Kommunikationsverket har rätt att i telefö-
retag utföra tekniska säkerhets- och funkt-
ionsinspektioner samt ekonomiska inspekt-
ioner för att övervaka efterlevnaden av skyl-
digheterna enligt denna lag samt enligt be-
stämmelser som utfärdats och föreskrifter
och beslut som meddelats med stöd av den.
Bestämmelser om inspektioner finns i 39 § i
förvaltningslagen.

Också ett myndighetsnät kan vara föremål
för tekniska säkerhets- och funktionsinspekt-
ioner.

325 §

Kommunikationsverkets inspektionsrätt

Kommunikationsverket har rätt att i telefö-
retag utföra tekniska säkerhets- och funkt-
ionsinspektioner samt ekonomiska inspekt-
ioner för att övervaka efterlevnaden av skyl-
digheterna enligt denna lag samt enligt be-
stämmelser som utfärdats och föreskrifter
och beslut som meddelats med stöd av den.
Kommunikationsverket har rätt att i en orga-
nisation som tillverkar eller använder sådan
satellitjänstteknik som avses i 271 b § utföra
en inspektion för att utreda om organisation-
en iakttar besluten av den styrelse för säker-
hetsackreditering som avses i 271 b § och re-
gleringen om den offentliga reglerade satel-

Kommunikationsverket kan låta en oberoende expert utföra tekniska säkerhets- och funktionsinspektioner. På en sådan expert ska bestämmelserna om straffrättsligt tjänsteansvar tillämpas när han eller hon sköter uppgifter enligt denna paragraf. Bestämmelser om skadeståndsansvar finns i skadeståndslagen.

Kommunikationsverket och den som handlar för verkets räkning har rätt att i samband med inspektioner få tillträde till teleföretags utrustningsutrymmen och övriga lokaler samt att, trots vad som föreskrivs om sekretess för uppgifter, för granskning få dokument och information som behövs för tillsynsuppgiften.

Inspektioner får inte utföras i utrymmen som används för boende av permanent natur.

326 §

Inspektion av teleutrustning

Kommunikationsverket har för tillsynen över efterlevnaden av denna lag samt bestämmelser som utfärdats och föreskrifter och beslut som meddelats med stöd av den rätt att utföra inspektioner på platser där det finns

2) radioutrustning eller teleterminalutrustning som har konstaterats eller på sannolika grunder misstänks fungera eller ha fungerat i strid med bestämmelser eller föreskrifter eller orsaka störningar,

littjänsten. Bestämmelser om inspektioner finns i 39 § i förvaltningslagen.

Även ett myndighetsnät kan vara föremål för tekniska säkerhets- och funktionsinspektioner.

Kommunikationsverket kan låta en oberoende expert utföra tekniska säkerhets- och funktionsinspektioner samt inspektioner av satellittjänstteknik. På en sådan expert ska bestämmelserna om straffrättsligt tjänsteansvar tillämpas när han eller hon sköter uppgifter enligt denna paragraf. Bestämmelser om skadeståndsansvar finns i skadeståndslagen.

Kommunikationsverket och den som handlar för verkets räkning har rätt att i samband med tekniska säkerhets- eller funktionsinspektioner eller ekonomiska inspektioner få tillträde till teleföretags utrustningsutrymme och övriga lokaler samt att, trots vad som föreskrivs om sekretess för uppgifter, för granskning få dokument och information som behövs för tillsynsuppgiften.

Kommunikationsverket och den som handlar för verkets räkning har rätt att i samband med inspektioner av satellittjänstteknik få tillträde till lokaler som används av den organisation som tillverkar eller använder satellittjänstteknik och, trots vad som föreskrivs om sekretess för uppgifter, för granskning få dokument och information som behövs för tillsynsuppgiften.

Inspektioner får inte utföras i utrymmen som används för boende av permanent natur.

326 §

Inspektion av radioutrustning

Kommunikationsverket har för tillsynen över efterlevnaden av denna lag samt bestämmelser som utfärdats och föreskrifter och beslut som meddelats med stöd av den rätt att utföra inspektioner på platser där det finns

2) radioutrustning som har konstaterats eller på sannolika grunder misstänks fungera eller ha fungerat i strid med bestämmelser eller föreskrifter eller orsaka störningar,

4) radioutrustning eller teleterminalutrustning som saluförs eller planeras bli utsläppt på marknaden,

4) radioutrustning som saluförs eller planeras bli utsläppt på marknaden,

327 §

Undersökning av utrustning

Om det på sannolika skäl misstänks att 253 §, 262 § 2 mom. eller 263 eller 269 § har överträtts, har en inspektör rätt att ta utrustningen och dess dokument för undersökning samt förbjuda att utrustningen används, saluförs, överlåts, förloras eller förstörs under den tid som undersökningen pågår. Undersökningen ska utföras utan dröjsmål. Den vars utrustning har tagits för undersökning ska ges ett intyg av vilket det framgår vilken egendom som tagits för undersökning och orsaken till att den tagits för undersökning.

Om teleutrustning som tagits för undersökning uppfyller kraven enligt denna lag och enligt de bestämmelser som utfärdats och föreskrifter som meddelats med stöd av den och utrustningens värde har sjunkit på grund av undersökningen, ska till ägaren på yrkande betalas en ersättning som motsvarar gängse pris för utrustningen.

Om en teleutrustning på ett väsentligt sätt strider mot denna lag eller mot bestämmelser som utfärdats och föreskrifter som meddelats med stöd av den, kan Kommunikationsverket ålägga tillverkaren eller importören att ersätta undersökningskostnaderna och att dra bort utrustningen från marknaden.

329 §

Förhindrande av radiostörningar

Kommunikationsverket har rätt att förbjuda import, saluföring, försäljning, överlåtelse och användning av teleutrustning samt användning av sådan särskild elutrustning som avses i 97 § 2 mom., om utrustningen har or-

327 §

Undersökning av utrustning

För tillsynen av marknaden för radioutrustning eller om det finns skäl att misstänka att kraven i 30 kap. för radioutrustning som släpps ut eller tillhandahålls på marknaden eller skyddet av elektroniska meddelanden i 269 § har överträtts, har Kommunikationsverkets inspektör rätt att ta radioutrustningen och dess dokument för undersökning samt förbjuda att utrustningen används eller tillhandahålls på marknaden under den tid som undersökningen pågår. Undersökningen ska utföras utan dröjsmål. Den vars utrustning har tagits för undersökning ska ges ett intyg av vilket det framgår vilken egendom som tagits för undersökning och orsaken till att den tagits för undersökning.

Om *radioutrustning* som tagits för undersökning uppfyller kraven enligt denna lag och enligt de bestämmelser som utfärdats och föreskrifter som meddelats med stöd av den och utrustningens värde har sjunkit på grund av undersökningen, ska till ägaren på yrkande betalas en ersättning som motsvarar gängse pris för utrustningen.

Om en *radioutrustning* på ett väsentligt sätt strider mot denna lag eller mot bestämmelser som utfärdats och föreskrifter som meddelats med stöd av den, kan Kommunikationsverket ålägga tillverkaren eller importören att ersätta undersökningskostnaderna, utan att detta dock begränsar tillämpningen av 258 §.

329 §

Förhindrande av radiostörningar

Kommunikationsverket har rätt att förbjuda utsläppande och tillhandahållande av radioutrustning på marknaden och användning av radioutrustning samt användning av sådan särskild elutrustning som avses i 97 § 2

sakat skadliga störningar eller om det på sannolika grunder kan antas att den orsakar skadliga störningar.

Kommunikationsverket har rätt att granska en radioutrustning och ta den till undersökning, om den på sannolika grunder misstänks strida mot denna lag eller mot bestämmelser som utfärdats och föreskrifter som meddelats med stöd av den eller om utrustningen har orsakat eller sannolikt kan orsaka skadliga störningar. Om det konstateras att en radioutrustning eller dess användning på ett väsentligt sätt strider mot denna lag eller mot bestämmelser som utfärdats eller föreskrifter som meddelats med stöd av den, eller det konstateras att utrustningen eller användningen av den kan orsaka skadliga störningar, får Kommunikationsverket tillfälligt sätta radioutrustningen ur funktion om detta inte orsakar den som innehar radioutrustningen oskälig olägenhet eller skada med hänsyn till omständigheterna. När det gäller tagande av en radioutrustning för undersökning tillämpas i övrigt bestämmelserna i 327 §.

342 §

Omprövning

Omprövning av beslut som Kommunikationsverket fattat om radiotillstånd enligt 39 §, reservering av radiofrekvenser enligt 44 §, numrering enligt 100 §, marknadsbaserad frekvensavgift enligt 288 § och informations-samhällsavgift enligt 289 § får begäras hos Kommunikationsverket.

Omprövning av ett bedömningsorgans beslut om kvalitetssäkringssystem för radioutrustning enligt 255 § 1 mom. och en av Kommunikationsverket utsedd utomstående examensmottagares avslagsbeslut om behörighetsexamen enligt 265 § 3 mom. får begäras hos Kommunikationsverket.

mom., om utrustningen har orsakat skadliga störningar eller om det på sannolika grunder kan antas att den orsakar skadliga störningar.

Kommunikationsverket har rätt att granska en radioutrustning och ta den till undersökning, om utrustningen eller användningen av utrustningen på sannolika grunder misstänks strida mot denna lag eller mot bestämmelser som utfärdats och föreskrifter som meddelats med stöd av den eller om utrustningen har orsakat eller sannolikt kan orsaka skadliga störningar. Kommunikationsverket får i detta fall också tillfälligt sätta radioutrustningen ur funktion, om detta inte orsakar den som innehar radioutrustningen oskälig olägenhet eller skada med hänsyn till omständigheterna. När det gäller tagande av en radioutrustning för undersökning tillämpas i övrigt bestämmelserna i 327 §.

342 §

Omprövning

Omprövning av beslut som Kommunikationsverket fattat om radiotillstånd enligt 39 §, reservering av radiofrekvenser enligt 44 §, numrering enligt 100 §, marknadsbaserad frekvensavgift enligt 288 §, informations-samhällsavgift enligt 289 § och tillsynsavgiften för televisions- och radioverksamhet enligt 293 § får begäras hos Kommunikationsverket.

Omprövning av ett beslut som ett anmält organ fattat om intyg om överensstämmelse får begäras hos det organ som fattat beslutet. Till det anmälda organets beslut ska fogas anvisningar om hur man begär omprövning.

Omprövning av ett avslagsbeslut om behörighetsexamen som fattats av en sådan av Kommunikationsverket utsedd utomstående examensmottagare som avses i 265 § 3 mom., får begäras hos Kommunikationsverket.

344 §

Överklagande hos förvaltningsdomstolen

Kommunikationsministeriets, dataombudsmannens, kommunens byggnadstillsynsmyndighets och Kommunikationsverkets beslut, med undantag av förvaltningsbeslut som avses i 342 § samt Kommunikationsverkets och inrikesministeriets beslut med anledning av begäran om omprövning, får överklagas hos förvaltningsdomstolen på det sätt som anges i förvaltningsprocesslagen (586/1996), om inte något annat bestäms nedan.

344 §

Överklagande hos förvaltningsdomstolen

Kommunikationsministeriets, dataombudsmannens, kommunens byggnadstillsynsmyndighets och Kommunikationsverkets beslut, med undantag av förvaltningsbeslut som avses i 342 §, ett anmält organs beslut med anledning av begäran om omprövning samt Kommunikationsverkets och inrikesministeriets beslut med anledning av begäran om omprövning får överklagas hos förvaltningsdomstolen på det sätt som anges i förvaltningsprocesslagen (586/1996), om inte något annat bestäms nedan.

Den beslutsfattande myndigheten eller det anmälda organet får i fråga om andra beslut än sådana som avses i 233 och 235 § bestämma att beslutet ska iakttas även om det överklagas, om inte besvärmyndigheten bestämmer något annat.

348 §

Teleutrustningsförseelse

Den som uppsåtligen

1) innehar eller använder en radiosändare utan radiotillstånd som avses i 39 § eller använder en radiosändare utan behörighet som avses i 265 § eller utan kompetens som avses i 266 §,

2) bryter mot ett förbud enligt 329 § som avser förhindrande eller begränsning av störningar eller mot ett tillsynsbeslut som avses i 330 §,

3) bryter mot bestämmelserna i 253 § om import, försäljning, saluföring, överlåtelse eller utställande av en teleutrustning eller mot ett förbud enligt 327 § som meddelats när utrustning tagits för undersökning, eller

4) bryter mot bestämmelserna i 258 § om säkerställande av radiomottagares och radioutrustningars överensstämmelse, i 259 § om säkerställande av teleterminalutrustningars överensstämmelse, i 260 § om säkerställande

348 §

Radioutrustningsförseelse

Den som uppsåtligen

1) tar i bruk eller använder en radiosändare utan radiotillstånd som avses i 39 § eller använder en radiosändare utan behörighet som avses i 265 § eller utan kompetens som avses i 266 §,

2) bryter mot ett förbud enligt 329 § som avser förhindrande eller begränsning av störningar eller mot ett tillsynsbeslut som avses i 330 §,

3) på grund av en risk som radioutrustningen utgör bryter mot ett åläggande som meddelats med stöd av 260 § 7 mom. eller 262 § 1 mom. eller mot ett förbud som med stöd av 327 § meddelats i samband med att utrustningen tagits för undersökning, eller

4) på grund av att *radioutrustningen* formellt strider mot kraven bryter mot ett åläggande som meddelats med stöd av 263 § 2 mom.,

av nätverksutrustningars överensstämmelse, i 256 § 5 mom. om att hålla dokument som gäller säkerställande av överensstämmelse tillgängliga, i 263 § om anmälan om utsläppande på marknaden av utrustning eller i 262 § 1 mom. om märkning av teleutrustning eller mot meddelande om användningsändamål när det gäller radioutrustning och teleterminalutrustning enligt 262 § 2 mom.,

ska, om inte strängare straff för gärningen föreskrivs någon annanstans i lag, för teleutrustningsförseelse dömas till böter.

Till straff döms inte om förseelsen är ringa.

352 §

Övergångsbestämmelser

Skyldigheten enligt 134 § 1 mom. 3 punkten i kommunikationsmarknadslagen att i nätet utan ersättning distribuera televisionsutbud som tjänar allmänintresset, som fritt kan tas emot och som sänds med stöd av en sådan riksomfattande programkoncession som innehas av MTV Ab:s MTV3, Sanoma Entertainment Oy:s Nelonen och Fox International Channels Netherlands Holding B.V.:s Fox fortsätter att gälla tills de koncessioner som avses i 26 § i denna lag börjar gälla. Skyldigheten enligt 19 a § i lagen om televisions- och radioverksamhet att ge syn- och hörsel-skadade tillgång till programutbud fortsätter att gälla tills statsrådet i enlighet med 211 § 2 mom. i denna lag har utfärdat en förordning.

ska, om inte strängare straff för gärningen föreskrivs någon annanstans i lag, för *radio-utrustningsförseelse* dömas till böter.

Den som bryter mot ett förbud eller åläggande som har meddelats med stöd av 332 § och som förenats med vite eller med hot om att verksamheten avbryts, får inte med stöd av 1 mom. dömas till straff för samma gärning.

Till straff döms inte om förseelsen är ringa.

352 §

Övergångsbestämmelser

Skyldigheten enligt 134 § 1 mom. 3 punkten i kommunikationsmarknadslagen att i nätet utan ersättning distribuera televisionsutbud som tjänar allmänintresset, som fritt kan tas emot och som sänds med stöd av en sådan riksomfattande programkoncession som innehas av MTV Ab:s MTV3 och Sanoma Media Finland Oy:s Nelonen fortsätter att gälla tills de koncessioner som avses i 26 § i denna lag börjar gälla.

Denna lag träder i kraft den 13 juni 2016.

Bestämmelserna om nätneutralitet tillämpas dock från den 2016. Lagens 3 och 136 § tillämpas fem år från lagens ikraftträdande.

Bestämmelserna i denna lag utgör inte ett hinder för tillhandahållande eller ibruktagande av sådan radioutrustning på marknaden som omfattas av tillämpningsområdet för denna lag och är förenlig med relevant lagstiftning som tillämpas före den 13 juni 2016 och har släppts ut på marknaden före den 13 juni 2017.

Lag

om ändring av lagen om anmälda organ för vissa produktgrupper

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om anmälda organ för vissa produktgrupper (xx/2016) 1, 2 och 5 § som följer:

Gällande lydelse

Förslagen lydelse

1 §

Tillämpningsområde

Denna lag tillämpas på godkännande av organ för bedömning av överensstämmelsen med kraven för produkter som omfattas av tillämpningsområdet för hiss säkerhetslagen (x/2016), lagen om mätinstrument (707/2011), lagen om tryckbärande anordningar (869/1999), lagen om pyrotekniska artiklars överensstämmelse med kraven (180/2015), lagen om överensstämmelse med kraven för utrustning och säkerhetssystem som är avsedda för användning i explosionsfarliga omgivningar (x/2016), lagen om explosiva varors överensstämmelse med kraven (x/2016), elsäkerhetslagen (410/1996) och 30 kap. i informationssamhällsbalken

(917/2014) som anmälda organ och på de skyldigheter som gäller dessa organs verksamhet.

2 §

Förhållande till annan lagstiftning

Bestämmelser om ett nationellt system för ackreditering av organ för bedömning av överensstämmelse med kraven finns i lagen om konstaterande av tillförlitligheten hos tjänster för bedömning av överensstämmelse med kraven (920/2005).

Bestämmelser om marknadskontrollen av radioutrustning finns i 30 kap. (x/2016) i informationssamhällsbalken (917/2014). Bestämmelser om marknadskontrollen av produkter som omfattas av tillämpningsområdet för de övriga i 1 § nämnda lagarna finns i lagen om marknadskontrollen av vissa produkter (x/2016).

5 §

Behörig myndighet

Arbets- och näringsministeriet är behörig myndighet, om ansökan gäller att till anmälda organ utse organ för bedömning av sådana produkters överensstämmelse med kraven som omfattas av tillämpningsområdet för hiss säkerhetslagen, lagen om mätinstrument, lagen om tryckbärande anordningar, lagen om pyrotekniska artiklars överensstämmelse med kraven, lagen om överensstämmelse för anordningar som används i explosionsfarliga utrymmen och deras skyddssystem, lagen om överensstämmelse för explosiva varor och elsäkerhetslagen. Arbets- och näringsministeriet övervakar de anmälda organ som det har godkänt.

Kommunikationsverket är behörig myndighet, om ansökan gäller att till anmälda organ utse organ för bedömning av överensstämmelse för produkter som hör till tillämpningsområdet för informationssamhällsbalken (917/2014). Behöriga myndigheter övervakar de anmälda organ som de har godkänt.

RP 67/2016 rd

Denna lag träder i kraft den 20 .

Bestämmelserna i denna lag tillämpas från den 13 juni 2016 på godkännande av organ för bedömning av överensstämmelse med kraven för radioutrustning som omfattas av tillämpningsområdet för informationssamhällsbalken (917/2014) som anmälda organ, och på skyldigheter som gäller dessa organs verksamhet.